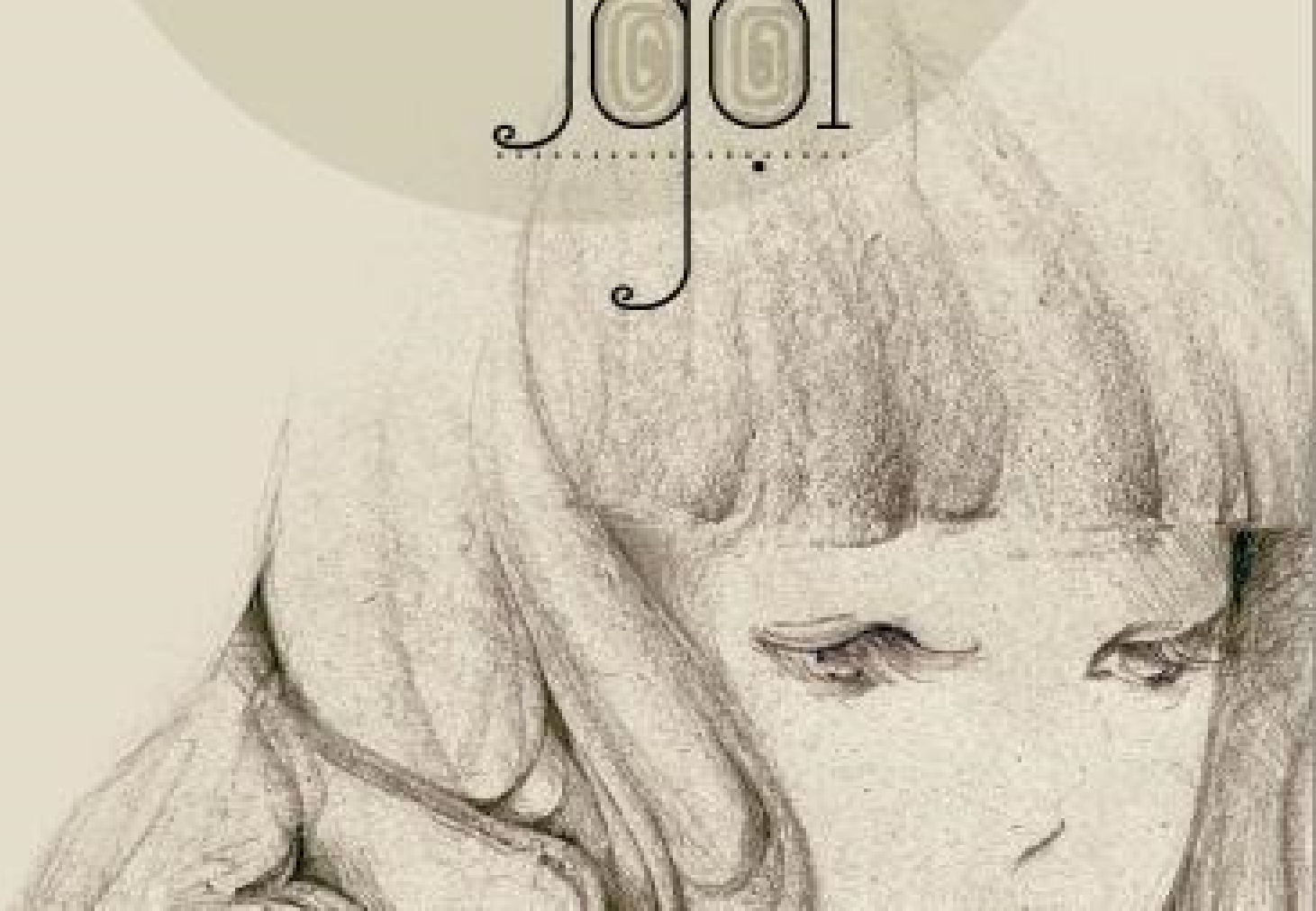

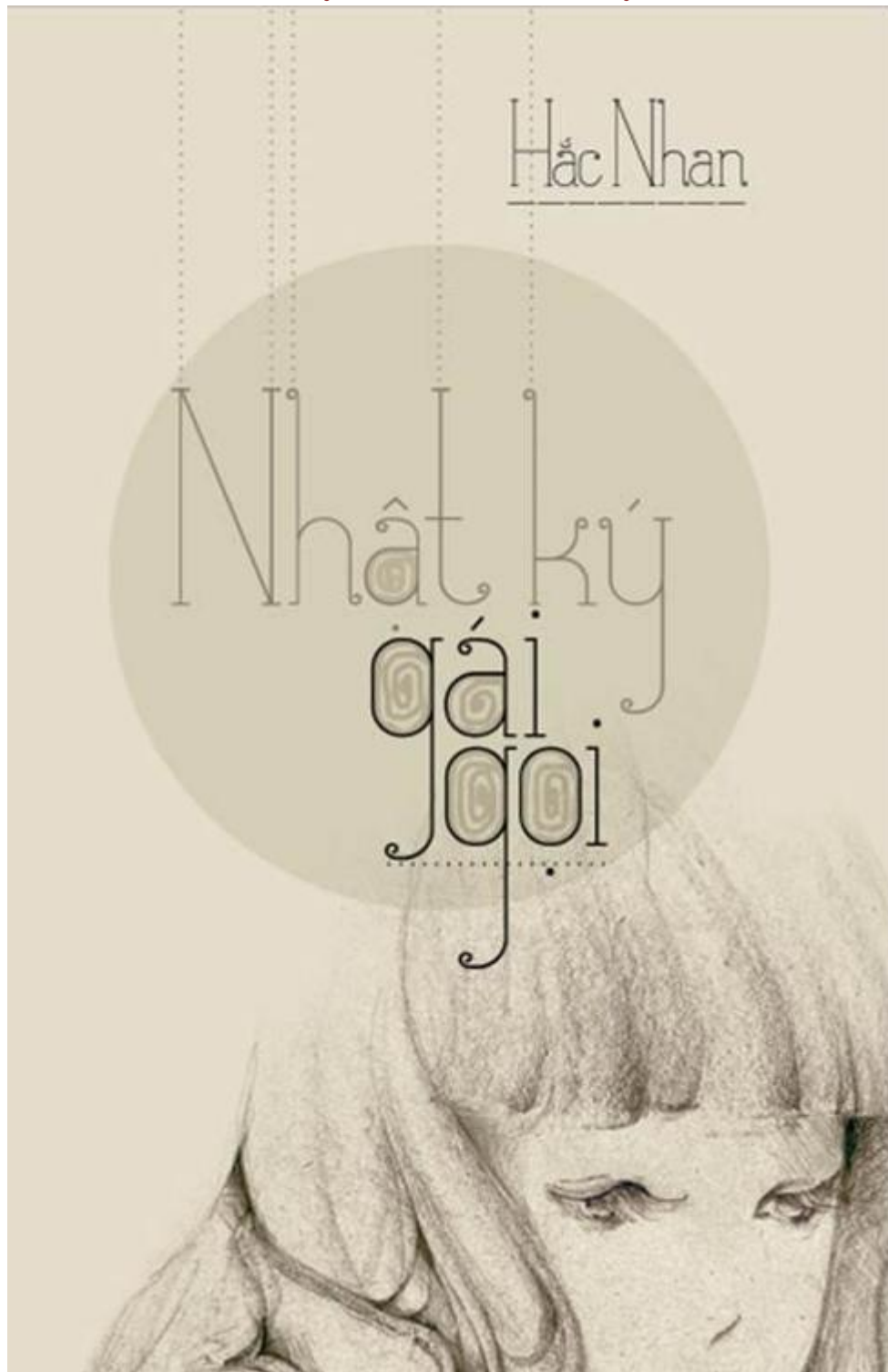
Hắc Nhan

www.dtv-ebook.com

Nhật ký
gái
gái

NHẬT KÝ GÁI GỌI

Nhật ký gái gọi

Tác giả: Hắc Nhan

Dịch giả: Nguyễn Văn Vinh

Hiệu đính: Bạch Nương

Nhà xuất bản: Văn Học

Đơn vị phát hành: Cẩm Phong

Kích thước: 14.5x20.5 cm

Trọng lượng: 400g

Hình thức bìa: Bìa mềm

Ngày phát hành: 07/2013

Giá bìa: 87000 VND

Chủ dự án: Mama Tuyền

Nguồn sách: Minh Trang

Type

P1: View Twinkle

P2: Ngân Dương

P3: Giang Khả Linh

Beta: Phi Phi Yên Vũ

Tạo prc: Anna Trinh

Nguồn: Hội chăm chỉ làm ebook free

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ

Bút danh: Hắc Nhan

Sinh nhật: "Bí nấu với mật", tạm thời vẫn muốn giữ kín.

Chòm sao: Xử nữ

Nhóm máu: B

Chiều cao: Vừa đủ để kiss với một người cao 1,75m

Trọng lượng: Vấn đề này miễn cảm lắm nha, trốn không nói.

Chỗ ở hiện tại: Quý Dương, Trung Quốc.

Cá tính: Có người bạn nói rằng "Chỉ có cậu đi thích ứng với xã hội, mà không để cho xã hội thích ứng với cậu".

Tính quái gở: Có người nói đó là tự phong bế mình lại. Tự phong bế mình á? Đương nhiên không phải rồi, là lười đó.

Câu cửa miệng: Tôi lười...

Tác giả thích nhất: Hoàng Dịch

Món ăn yêu thích nhất: Dưa muối của mẹ

Nghệ sĩ thích nhất: Lý Vũ Xuân

Thể loại tiểu thuyết thích nhất: Ngược luyến, nhưng kết thúc nhất định phải là HE.

Lời mở đầu

Trước kia ở đường Đồng Tâm bây giờ, dưới lầu không xa có một cây cầu, dưới cây cầu là một khu chợ, cứ mỗi Chủ Nhật đều cực kì ồn ã. Ngày thường có vẻ yên ắng, chỉ

có vài cô gái ở dưới cầu, hoặc đứng một mình, hoặc tụ thành tốp năm tốp ba. Mỗi lần tôi từ trường học về đều gặp, chỉ nghĩ đó là những người nhàn rỗi không có gì làm. Cho đến một ngày nghe chị dâu nói chuyện, mới biết bọn họ đều là gái bán hoa. Chỗ chúng tôi thường kêu là gái gọi.

Chị dâu tôi là người hay nói. Khi ở cùng chị ấy, tôi chỉ có thể nghe, bản thân không bao giờ tìm được kẽ hở để xen vào. Tôi vốn dĩ là người không giỏi ăn nói, cũng cảm thấy mừng vì không phải mở miệng, chỉ cần à ừ gật đầu phụ họa để chị ấy duy trì câu chuyện. Từ chị ấy, tôi biết nhiều câu chuyện xoay quanh những cô gái gọi này.

Hầu hết mọi người đều xem thường loại người đó. Tôi là đứa lạnh tính, nhưng thái độ với bọn họ cũng giống như đám đông, thường mang theo ánh mắt không lấy gì thiện cảm. Nhưng cho đến một ngày nghe được một ít chuyện của họ, quan niệm mới dần dần thay đổi.

Ví dụ như bọn họ có khi giá rẻ chỉ cần năm đồng; ví dụ như bọn họ có khi quan hệ với cùng lúc hai người đàn ông, xong việc không chỉ không lấy được tiền, còn bị đe dọa; ví dụ như không làm tốt biện pháp phòng tránh, thường mang thai, sau đó đi phòng khám tư nhân phá bỏ, cuối cùng không bao giờ còn khả năng làm mẹ; hay ví dụ như có những người mỗi ngày đi khách kiếm tiền thực ra để cung phụng bạn trai cờ bạc...

Cho dù bọn họ đáng thương hay đáng giận cũng không đến phiên tôi bình luận. Tôi viết quyển sách này, chỉ đơn thuần vì muốn viết. Bình thường, phần lớn các trường hợp, gái gọi và khách hàng đều cần nhau nhưng cũng coi thường nhau. Tuy vậy, ở trong quan niệm của tôi, nếu như tình yêu thực sự tồn tại, thì sâu bên trong nó không thể dung chứa bất cứ thứ tạp niệm nào. Không có thân phận, không có tiền bạc, không có đẹp xấu, hơn nữa cũng không có cách nào trốn tránh. Sự thật có lẽ không như vậy, nhưng những cuốn tiểu thuyết cho phép con người ta vươn đến những điều không thực. Nếu như rất nhiều, rất nhiều cô bé lọ lem đều có thể biến thành công chúa, vậy sao gà rừng lại không thể biến thành phượng hoàng?

Chúng ta thường xuyên nhìn thấy những cô gái gọi ở trong tiểu thuyết bị tác giả miêu tả tặc tẩn làm người ta khinh ghét, tôi không khỏi phản đối. Ha ha, cho nên muốn thay đổi nhân vật chính một chút. Về phần nam chính thế nào, ai biết được.

Bởi vậy, trước khi các bạn đọc sách, tôi muốn nói rõ một điều. Nữ nhân vật chính là gái gọi. Về phần vì sao cô ấy làm gái gọi, tại sao không như người bình thường nỗ lực phấn đấu lao động, thay đổi số phận của mình, tôi không quan tâm. Tôi chỉ muốn cho cô ấy làm gái gọi, nếu không, không thể nào gặp gỡ được nam chính.

Ha ha, đây là một câu chuyện tình yêu, không có ý nghĩa gì quá sâu xa, xin mọi người đừng quá kì vọng.

Hắc Nhan

[Chương 1 - Đêm tối, gã ma men và cô gái](#)

[Chương 2 - Người đàn ông đeo kính](#)

[Chương 3 - Nhật được một anh chàng](#)

[Chương 4 - Vận đen](#)

[Chương 5 - Người xa lạ](#)

[Chương 6 - Ký ức](#)

[Chương 7 - Kẻ cắp](#)

[Chương 8 - Một người đàn ông khác](#)

[Chương 9 - Người nhà xa cách đã lâu](#)

[Chương 10 - Gà rùng đứng cạnh phượng hoàng](#)

[Kết thúc](#)

Chương 1 Đêm tối, gã ma men và cô gái

Từ chỗ khách hàng đi ra cũng đã hơn hai giờ sáng, Ngô Quế Lan tạt vào quán ăn đêm làm một bát mì rồi mới về phòng trọ. Giờ này ngoài taxi cũng chẳng còn phương tiện giao thông nào nữa, cô lại tiếc hai mươi đồng, thế là đành miệt mài cuộc bộ những bốn chục phút. Trời lạnh thế này đi bộ coi như làm ấm người lên đôi chút, bằng không về đến nhà chẳng có nước nóng, chỉ sợ ngủ một đêm dậy chân cũng đông thành đá.

Cô áp hai bàn tay bị giá rét làm cho buốt như kim châm lên miệng hà hơi, xoa xoa cho ấm rồi mới nhét lại vào túi áo. Thời tiết quỷ quái này, không tuyết không gió mà khô hanh lạnh lẽo đến thấu xương, công việc làm ăn cũng chỉ vì thế nên kém hẳn. Cả ngày trời cô cũng chỉ kiếm được có hai khách, xui xẻo hơn nữa là một gã lại bị cô vợ đang mang thai tóm được. Không chịu nổi cảnh bà bầu vừa khóc vừa gào, ngay cả tiền cũng không kịp thu, cô đã bỏ cửa chạy lầy người. Nhiều lúc cô thấy mình đúng là đồ ngốc, hà có gì phải lo cho người ta, sợ người ta động thai như thế chứ? Còn cái thân cô đây, có ai thương cho cảnh nửa đêm một thân một mình lội bộ về nhà giữa trời rét cắt da cắt thịt thế này?

Qua khỏi khu chợ đêm rồi, người trên đường cũng dần thưa thớt. Nhà trọ của cô nằm tít trong khu ổ chuột ven đô, ở đó, ngoại trừ một vài khu nhà gạch từ những năm bảy mươi, tám mươi ra thì hầu hết là nhà xây chui không phép, người đến ở toàn dân tứ xứ. Mỗi tháng tiền thuê chỉ mất khoảng một trăm, đó là nguyên nhân chủ yếu khiến nơi này được lao động ngoại tỉnh đặc biệt ưa chuộng.

Lúc chuẩn bị qua đường, Ngô Quế Lan do dự một chút, cuối cùng cũng quyết định đi cầu vượt. Giờ này xe cộ trên đường thưa thớt hơn ban ngày rất nhiều song cẩn thận vẫn hơn, mạng của cô người ta có thể khinh rẻ, nhưng đối với cô mà nói vẫn quý trọng vô cùng.

Hồn hà hồn hên leo lên bậc thang cuối cùng, Ngô Quế Lan lại bị một bóng đen sừng sững đứng đó dọa cho hết hồn, bình tĩnh lại mới nhìn ra là một người đàn ông cao gầy, tay cầm chai bia tu ừng ực.

Hơi men nồng nặc phả vào mặt khiến cô phải cau mày, ngấm ngấm lùi lại một bước, cố ý lách người tránh né. Nhưng khi lướt qua người nọ, lo lắng liếc một cái, chỉ một cái liếc mắt thế thôi cũng đủ khiến cô ngần ngừ không bước tiếp được. Trên người tên sâu rọu kia mặc một bộ vest, dù nhăn nhúm nhưng nhìn qua vải vóc lẫn đường may đều rất tuyệt. Hẳn phải là một kẻ có tiền.

Cả ngày trời kiếm được có năm mươi đồng, quả thực cô có chút không đành lòng. Có điều lại là một tên ma men...

“Anh à, có muốn không? Em chiêu?” Trong lúc cô còn do dự, bản năng nghề nghiệp đã tự động lên tiếng mát rùi. Lời vừa ra khỏi miệng, dẫn đo cân nhắc gì cũng vút lên chín tầng mây. Có cái gì mà phải sợ? Khách kiêu này nào phải cô chưa từng tiếp bao giờ?

Nghe được tiếng hỏi, động tác uống bia của đối phương thoáng ngừng, trán nhăn lại vẻ bực bội vì bị quấy rầy, nhưng mắt không thèm liếc đến cô dù chỉ một cái, hẳn là muốn mặc cho cô tự thấy chán mà bỏ đi.

Nhún vai, Ngô Quế Lan cũng không kì kèo, cất bước đi tiếp về phía bên kia cầu vượt. Cô làm nghề đã hai năm, dạng người nào cần, dạng người nào không cần, nhìn phản ứng một cái là nhận ra ngay. Người này, xem ra tâm trạng đang không được tốt.

“Bao nhiêu?” Ngay khi cô sắp đi đến giữa cầu vượt, phía sau đột nhiên vang lên giọng đàn ông trầm thấp, hơi khàn.

Hả? Nhìn nhầm rồi? Ngô Quế Lan hơi kinh ngạc quay đầu, thấy người nọ đang tiến đến, nét mặt chìm khuất trong bóng tối chỉ thấy lờ mờ, bèn nở một nụ cười chuyên nghiệp, “Hai trăm, trả trước làm sau.” Cô lớn mật ra giá. Nếu là lúc trước, nhiều lắm cô cũng chỉ lấy năm mươi đồng, nhưng bây giờ đã khác, có vẻ anh ta đang có nhu cầu, cô tha hồ mà cò kè, dù bớt đi chút ít cũng vẫn còn lời chán. Cô thuộc hàng gái gọi rẻ tiền, hiếm hoi lắm mới được giá trên trăm, còn lại chủ yếu là năm ba chục, đôi khi làm ăn kém quá, để kiếm miếng cơm, dù chỉ mười đồng cũng phải đi.

Đôi phương lạnh lùng quét mắt nhìn cô, trong mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ rằng cô không đáng giá nhiều đến thế, nhưng vẫn mở ví, rút ra hai đồng một trăm đỏ thắm quăng đến.

Bất ngờ vì khách hàng không mặc cả, Ngô Quế Lan cũng chẳng để tâm thái độ khinh miệt của anh ta, khom người nhặt tiền dưới đất lên, không quên lấy ngón cái vuốt thử mấy cái xem là tiền thật hay giả, đến lúc chắc chắn mới cất vào túi, cười nịnh lấy lòng: “Đi khách sạn, hay là đến nhà anh?”

Anh ta hừ lạnh một tiếng, chỉ sai chân cất bước, không ra hiệu hay trả lời gì hết, Ngô Quế Lan vội cầm đầu chạy theo sau. Chắc là về nhà anh ta rồi, cô đoán vậy.

Xuống cầu vượt, người kia bất thành lình quay lại kéo cô vào một góc khuất, nhanh chóng kéo cao váy cô.

Ngô Quế Lan bật lên một tiếng kêu khê, không ngờ được anh ta muốn làm ngay tại đây. Tay cô theo bản năng cản lại, lập tức bị anh ta lao tới đè lên bức tường lạnh như băng...

Hai chân lẩy bẩy đứng dựa vào tường, nghe thanh âm chỉnh trang quần áo đầy ám muội bên kia, Ngô Quế Lan những muốn khóc thét. Cho dù cô chỉ là hạng gái đứng đường rẻ mạt, nhưng cũng chưa từng dùng phương pháp thấp hèn như vậy để kiếm tiền. Đợi lúc cô run run chỉnh lại áo xống, quay người nhìn sang thì người khách kia đã đi xa tự bao giờ.

Nhìn theo bóng dáng cao gầy thẳng tắp của người nọ, cô khinh ghét rửa thậm mấy tiếng.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Ngô Quế Lan co người kéo chặt áo khoác, ôm ví sát vào mình, lại tiếp tục về nhà. Rét quá!

May mà cũng sắp đến nơi rồi. Đằng trước mặt là một con dốc vừa sâu vừa tối, bên cạnh là tòa soạn của một tờ nhật báo cùng trường học và khách sạn, có một tòa nhà văn phòng nữa. Nhưng đằng sau của những tòa nhà đẹp đẽ đó là một mảnh đất dốc như cái gò núi nhỏ, từ trên xuống dưới chật ních những căn phòng đơn sơ cũ kỹ với những đoạn cầu thang

bằng đá chập hẹp chằng chịt nối liền toàn bộ khu ổ chuột lại với nhau. Không sai, với thành phố này mà nói, nơi đây chính là khu ổ chuột, bên trong phần lớn là hạng người giống cô. Phòng của cô nằm ở lưng chừng, leo lên hết tầm mười phút. Vừa nghĩ đến đây, hai chân vốn đã không chịu nghe chủ nhân sai khiến càng run lên bần bật.

Cô đành vịn vào tường nghỉ lấy hơi một lát, rồi mới gắng gượng tiếp tục trèo lên.

Sắp đến cuối tháng, thu nhập linh tinh vụn vặt tổng cộng mới gần ba ngàn, trừ đi ăn, tiêu, còn lại được hai ngàn rưỡi. Gửi hai ngàn về nhà, còn tiết kiệm được năm trăm, dù ít hơn so với tháng trước, nhưng có vẫn hơn không.

Nhà cô ở tận vùng nông thôn hẻo lánh, có tất cả sáu anh chị em. Mặc dù kế hoạch hóa gia đình đã triển khai vài chục năm, nhưng ở quê cô lại chẳng hề có hiệu quả. Ngoài trừ việc thường xuyên bị người ta đến thăm hỏi để phạt tiền, khi rời đi lại mang theo vài con trâu con lợn hay một ít đồ gia dụng chẳng đáng giá, mỗi nhà mỗi hộ vẫn cứ lòi ra thêm miệng ăn. Cho dù là lúc đói kém nhất, công cuộc sản xuất người vĩ đại vẫn tiếp tục diễn ra.

Trong nhà, cô là con cả, ở dưới còn ba em gái, hai em trai, hơn nữa còn có một người bà già yếu. Máy chiếc tàu há mồm khiến bố mẹ quanh năm làm nông đầu tắt mặt tối cũng chẳng đủ ăn, huống chi em trai em gái cô còn đang đi học. Mỗi khi đến kì mua sách vở, bố cô phải chạy vạy cúi đầu vay mượn khắp người quen trong làng. Nhưng đại đa số họ hàng thân thích của nhà cô đều cùng cảnh ngộ thì có thể cho mượn được bao nhiêu đây? Cho nên cô còn chưa học hết cấp Hai đã phải theo chị em trong thôn ra thành phố, cứ như lời cha mẹ nói, thứ nhất là vì kiếm tiền cho các em đến trường, hai là tự lo cho mình một ít vốn làm của hồi môn. Hồi ấy, thành tích ở trường của cô rất tốt, nếu tiếp tục học, nói không chừng có thể giống em gái lớn, thi đỗ một trường đại học tiếng tăm.

Nghĩ đến đây, Ngô Quế Lan bất giác bật cười, tự giễu mình mãi không chịu thừa thói quen cứ mỗi đêm khuya lại nhớ những chuyện đã qua. Cái gì mà học đại học với chả lập gia đình, cô còn có hi vọng nữa hay sao?

Qua một ngã rẽ, cô dừng lại lấy hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời thành phố về đêm rực rỡ ánh đèn. Ở nơi đây cái gì cũng có, chỉ duy bầu trời trong sáng chốn quê hương là không có cách nào thấy được.

Thực ra, khi mới đến đây, cô đâu có ngờ chính mình sẽ bước vào con đường này. Khi đó cứ nghĩ, cho dù không được học nhiều, nhưng con người chỉ cần chịu khó ngay thẳng làm ăn, cuối cùng thế nào cũng nuôi sống được bản thân. Nghĩ xem, khi đó cô mới có bao nhiêu tuổi?

Một bàn tay đỡ lấy thắt lưng đã tê rần, một bàn tay chống trên đầu gối, cô nhìn làn khói trắng phả ra từ trong miệng, nhin không được mà mỉm cười chua chát.

Là mười lăm, hay là mười sáu tuổi...

***

Dòng suy tưởng của cô đột nhiên bị cắt đứt, liền đứng thẳng người mà mỉm cười thờ ơ nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mặt. Trong con ngõ nhỏ chật chội, mấy thằng nhóc choai choai còn hơi sữa đê nghiêng một thiếu nữ không ngừng gào khóc giữa xuống xe quần áo, như vậy hẳn là không phải đang đùa giỡn rồi. Dân sống ở đây đủ loại thành phần hỗn tạp, mại dâm cờ bạc hút chích thứ gì cũng không thiếu, mấy thứ cặn bã xã hội càng có đất tốt để nảy nòi. Chuyện thế này, nếu không nói ngày nào cũng xảy ra thì cách ngày một lần cũng chẳng có gì là lạ, cô nhìn mãi cũng thành quen mắt, chỉ không khéo lần này “sân khấu” nằm ngay trên đường cô phải đi, trừ phi lộn ngược lại tìm đường khác leo lên mới tránh được.

Haizz, mớ xương khớp rã rời của cô không chịu nổi tra tấn như vậy nữa đâu.

“Cứu tôi... cứu tôi với...” Thấy Ngô Quế Lan đứng đó, cô gái vừa đập tên thanh niên trên người mình ra, vừa khóc lóc hướng về phía cô mà van vãn. Trong tình cảnh này đột nhiên bắt gặp một người, đối với cô gái kia mà nói hẳn không khác gì chiếc phao cứu mệnh cuối cùng.

Cùng lúc ấy, mấy thằng nhóc kia tất nhiên cũng phát hiện ra sự có mặt của cô. Theo tiếng huýt sáo của tên canh gác, có ba tên nhàn rỗi liền lại gần mà vây lấy cô, nhưng nhìn rõ mặt xong lập tức dừng lại.

“Cứ tưởng là ai, hóa ra là chị cả Lan.” Một tên trong bọn miệng ngậm điều thuốc hỉ hả cười nói bằng thứ giọng pha lẫn khẩu âm địa phương đặc sệt, một tay chống lên tường cùng với hai tên còn lại che kín đường đi. “Sao? Hôm nay làm ăn lãn lộn thế nào, có được nhiều không?” Ý tứ trắng trợn trong câu hỏi khiến hai đứa kia cười phá lên, cả bọn nhìn qua cũng chỉ mười bảy, mười tám tuổi, chính là cái tuổi trời không sợ, đất không sợ đây mà.

Trong lòng Ngô Quế Lan khẽ mắng vài câu thô tục, ngoài mặt lại cười thật mềm mại đáng yêu, nũng nịu nói: “Muốn chết hả, ba thằng nhóc các cậu đến chị đây cũng dám đùa giỡn hay sao? Nhưng đừng cho chị đi mà, chị không còn hơi sức đâu mà dây dưa với mấy đứa nữa đâu... Hôm nay rõ bực mình, lạnh như quỷ ấy, làm ăn cũng chẳng ra sao cả.” Lãn lộn ở chốn này đã lâu, việc ai người nấy làm, không xen vào chuyện thiên hạ là điều cô phải thuộc nằm lòng rồi.

Ba tên thanh niên không hện mà cùng xì lên một tiếng, tức giận nhích sang bên, chỉ chừa một lối đi ở giữa. Bọn chúng dù quen thói coi trời bằng vung cũng không ngu xuẩn đến mức trêu chọc “đồng loại”, nếu bị người khác biết được, ở nơi này bọn chúng sẽ chẳng có ngày yên thân.

“Bye.” Ngả ngón chào một tiếng, Ngô Quế Lan lướt qua ba người bọn họ, tất nhiên không tránh khỏi bị sờ soạn một ít. Cô cũng chỉ giả bộ cự tuyệt hờn dỗi một hai câu, như vậy là có thể thuận lợi đi qua.

Cô gái kia tuy vẫn ra sức kêu gào vùng vẫy nhưng cũng không cầu cứu cô thêm lần nào nữa, hiển nhiên đã coi cô là cùng một giuộc với đám thiếu niên kia.

Mà cũng nào có liên quan gì tới cô? Chuyện như vậy ngày nào cũng xảy ra, cô hơi sức đâu mà quan tâm?

Ngô Quế Lan trầm nghĩ, sắp sửa đi lướt qua bọn họ.

“Tránh ra...Hu hu...Kiều, cứu em...” Cô gái òa khóc, giọng đã khản, tiếng lạc đi, rõ ràng chẳng còn bao nhiêu sức lực mà phản kháng.

Bỗng một tiếng “Chát!” vang lên giòn giã, kèm theo là tiếng chửi rủa của một gã thiếu niên, hình như đã bị cô gái kia cắn cho một ngụm. Mấy tên còn lại thấy vậy có vẻ hả hê, cười âm lên, lại có một tên định tiến đến giúp một tay.

“Mẹ kiếp, ông không chơi chết mà không xong, con ranh này ...” Gã bị cắn thẹn quá hóa giận, túm đầu cô gái đập vào tường.

Ngô Quế Lan vốn đã đi qua lại dừng bước, tất cả cũng vì một tiếng “chát” kia. Tay cô bất giác siết chặt lại, móng tay cắm sâu vào da thịt. Nếu ngày ấy ai đó có thể giúp cô một lần, thì hôm nay cô đã không ra nông nổi thế này...

“Này, tôi bảo này, mấy tên trẻ ranh các cậu sao lại đối xử với phụ nữ thô lỗ như vậy?” Trước khi kịp nghĩ ngợi thêm gì, cô đã xoay người trở lại chỗ bọn họ, “Mấy cậu không sợ gây họa chết người hay sao?”

“Mẹ kiếp, chị bớt lo chuyện thiên hạ đi!” Một gã tay mân mê dao bấm chặn cô lại. Ngoại trừ tên đang giữ cô gái kia, tất cả những tên còn lại đều nhìn về phía cô.

“Chị Lan có phải lại muốn rời không?” Thiếu niên ngậm thuốc kia lại lười biếng lên tiếng, kéo thêm vài tiếng cười lỗ mãng của những tên bên cạnh.

“Đừng vậy chứ...” Ngô Quế Lan vừa thăm mắng mình, vừa nhẹ nhàng đẩy con dao của tên trước mặt ra, “Chị chẳng phải muốn tốt cho các cậu sao? Chơi đùa cũng được, nhưng đừng có hành hạ người ta quá, nhờ người ta bắt mấy đứm nhốt vào cục cảnh sát thì làm thế nào?”

Tên miệng ngậm thuốc dường như cũng có chút đầu óc, vừa nghe những lời này quả nhiên có phản ứng, vỗ một cái lên đầu tên thanh niên đang túm tóc cô gái, “Này, tao bảo, thằng oắt mày kiếm chế tí có được không hả?” Chửi xong, gã quay sang Ngô Quế Lan nói với vẻ cợt nhả: “Không thô lỗ á, không thô lỗ thì con ranh này lại chịu ngoan ngoãn cho bọn tôi chơi chắc? Bà chị đi được rồi đấy!”

Ngô Quế Lan lại chẳng biết điều đến vậy, còn tủm tủm cười nói: “Chị có cách để nó ngoan ngoãn, các cậu có muốn thử không? Mạnh bạo quá, người thiệt có khi là các cậu đấy.”

Biết cô kinh nghiệm phong phú, tên ngậm thuốc có vẻ xiêu lòng, có điều bên tai nghe tiếng chửi của một tên khác, thành ra lại do dự. Tên cầm dao gan bé, nghe vậy có phần sợ, bèn hỏi: “Anh Lãng, cứ để cho chị ta thử xem, cũng chẳng có gì mà thiệt.”

Tên ngậm thuốc được gọi là anh Lãng hừ một tiếng, “Được, nhưng bà chị đừng hòng qua mặt bọn này, bằng không, hừ...” Nói rồi, gã bèn ra lệnh cho tên thiếu niên này giờ vẫn vật lộn mãi mà bất thành kia tránh qua một bên, đồng thời cho hai tên khác kẹp chặt hai bên cô gái, sợ cô ta chạy trốn.

Ngô Quế Lan cười cười, “Chị đây nào dám... Hải à, cho chị mượn con dao nhé.” Không đợi tên kia phản ứng, cô đã nhanh tay cướp lấy con dao trong tay hắn.

“Á!” Tên thiếu niên kia vô thức né một cái, nhưng không ngờ con dao quá sắc, làm đứt cả tay Ngô Quế Lan. Hắn sợ đến mức không dám nhúc nhích gì nữa, ngoan ngoãn đem dao đưa cho cô.

Mấy tên khác thấy như vậy đều cười âm lên châm chọc, cũng không mấy để tâm. Ngô Quế Lan không nói câu nào, chỉ vòng qua tên đứng chắn trước mặt mình, tới trước mặt cô gái đang bị giữ, ngồi xổm xuống, dựa vào ánh sáng mờ mờ cẩn thận đánh giá một hồi.

“Con nhóc này khá lắm, mấy tên oắt con các cậu tìm ở đâu được hàng tốt như vậy? Aizz, đáng tiếc...” Nói đoạn, cô bèn đưa bàn tay bị thương lại gần thiếu nữ đang nhìn mình đầy căm hận, “Chảy nhiều máu quá, để chị lau giúp cho nào.”

Cô gái phẫn hận nhổ một bãi về phía cô, nghiêng đầu không cho cô chạm vào mình. Ngô Quế Lan cũng không tránh, sắc mặt hơi trầm xuống, ánh mắt trở nên ác độc vô cùng, “chát” một tiếng, cho cô gái một bạt tai, “Mẹ kiếp, con khốn này, đừng có không biết điều!”

Mấy tên kia đứng ngoài làm ngơ như đang xem kịch, cũng không có quát bảo cô dừng lại.

Ngô Quế Lan cười lạnh trong lòng, một tay giữ chặt lấy cằm cô gái, ép ánh mắt tràn ngập phần nộ cùng sợ hãi đó nhìn thẳng vào mình, bàn tay bị thương xoa mạnh lên vết thương bê bết máu trên trán, làm cô gái kêu lên đau đớn.

“Nhóc con, nghe lời chị đi, biết điều thì ngoan ngoãn hầu hạ bọn anh Lãng đây, bằng không...” Nhật con dao dưới đất lên, cô giơ đến trước mặt cô gái khễ lượn vài đường, “Có tin chị làm hẳn một bông hoa trên mặt em không... Á, chết rồi, tay chị chảy máu rồi...” Nhìn máu trên tay phải mình theo sống dao chảy xuống, nhô lên mặt cô gái, cô thình lình la lớn, đánh rơi cả dao, từng bước lui về phía sau, lão đảo suýt ngã.

“Chết tiệt, xước da một tí có là cái gì...” Tên tự xưng là anh Lãng lạnh nhạt chế giễu, nhưng đúng lúc này có một tên ở bên cạnh hẳn dường như nhớ ra điều gì đó, đi đến thì thảm bên tai hẳn vài câu, khiến hẳn lập tức đổi sắc mặt.

“Mẹ nó @\$%^&...” Hẳn văng ra một chuỗi những từ thô tục, xong tiến đến đập cho Ngô Quế Lan còn chưa kịp đứng lên một cái, “Con đàn bà thôi tha, bị AIDS mà cũng dám động vào người của ông mày à...”

Một đập này sức dùng rất mạnh, Ngô Quế Lan đau đến rúm người, còn cố gượng cười giải thích: “Anh Lãng, đừng nói lung tung, tôi làm sao có thể mắc bệnh kia, tôi, tôi... không dính dáng đến chuyện của các người nữa là được chứ gì?” Nói xong liền chật vật đứng dậy định bỏ đi, có điều nhìn qua càng thấy giống chột dạ mà chạy trốn.

“Mày...” Tên Lãng vốn định đập cho cô mấy cái nữa, lại đột nhiên nhớ ra trên người cô có bệnh truyền nhiễm, chân đang vung ra cũng phải thu về, lùi hẳn ra sau, tránh như tránh dịch, “Ở đây có ai không biết mày nhiễm bệnh kia. Mẹ kiếp, loại đàn bà ai cũng chơi được, không bị mới là lạ.” Vừa nghĩ đến món hàng khó khăn lắm mới kiếm được mà Ngô Quế Lan lại làm hỏng, hẳn hối hận muốn chết, tại sao không sớm nhớ ra việc này cơ chứ?

Hai tên vẫn giữ chặt lấy cô gái kia nãy giờ, nghe vậy sợ giã nảy, buông mạnh tay, như thể cô gái kia đã bị Ngô Quế Lan chạm qua này sẽ lây bệnh cho bọn họ vậy. Cô gái cũng nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, đột nhiên lặng đi, ánh mắt trống rỗng.

Ngô Quế Lan cười gượng hai tiếng, lúng ta lung túng tự giải vây cho chính mình: “Đừng nói lung tung... Tôi còn phải làm ăn đây. Vừa... vừa rồi tôi cũng không động đến cô ta... Cũng không dễ dàng bị nhiễm vậy đâu...” Dừng một chút, nhìn sắc mặt đám người kia vẫn không khá hơn chút nào, cô lại dậm thêm câu nữa: “Hay là chị đây đền cho các cậu miễn phí một tháng, các cậu đừng chấp có được không?”

“Hừ! Không thêm, tránh xa ông mày ra.” Dù sao từ khi tung hoành đến giờ cũng không có ai nể mặt bọn hắn như vậy, lại chẳng muốn đụng chạm tới á gái gọi trước mặt thêm nữa, tên Lãng kia dù bực mình, cũng hết hứng dây dưa, quay đầu nói với những tên khác: “Bị loại gái này sờ vào rồi, ông mày cũng không dám chơi, chúng mày thích thì làm đi.”

Bệnh AIDS ai cũng biết là có thể lây, mấy tên này thiếu hiểu biết, ù ù cạc cạc coi nó như ôn dịch, nghĩ chỉ cần chạm vào thôi cũng sẽ nhiễm bệnh, tất nhiên không có gan dám thử, lập tức tránh xa hai cô gái. Tên Lãng kia rủa thêm vài tiếng, sau đó cùng cả bọn đi mất dạng, không thêm để ý đến hai người nữa.

Chờ đám thiếu niên bắt lương kia đi xa hẳn, Ngô Quế Lan dựa vào tường thở hắt ra, một lúc sau mới đắc ý cười. Cô sớm đã biết rồi, cho dù là người nào, mặc dù biết được căn bệnh kia không lây nhiễm dễ dàng như vậy cũng sẽ sợ hãi tránh xa, huống chi là mấy tên choai choai chưa đủ lông đủ cánh này.

Đang nghĩ, đột nhiên cảm thấy cô gái kia yên lặng đến mức khác thường, cô bèn khẽ liếc mắt. Vừa nhìn lập tức hết cả hồn, thiếu nữ kia nhặt con dao cô đánh rơi lúc nãy lên định đâm thẳng vào ngực.

“Khôn khiếp!” Cô vội vàng lao đến, giữ chặt lấy tay cô gái, sau đó giáng xuống một cái bạt tai, “Chị mày vấp vả lắm mới cứu được mày khỏi tay bọn mất dạy kia, thế mà dám tự sát hả? Mẹ kiếp, mày đã mất cái

gì... Muốn chết thì tìm chỗ nào xa một chút, đừng để chị mày nhìn thấy!” Càng nói càng tức giận, cô lại bồi thêm một bạt tai nữa.

Cũng không biết có phải vì hai cái bạt tai đó hay không, cô gái thành linh òa khóc, “Nhiễm AIDS rồi, chị bảo tôi còn mặt mũi nào mà sống?”

Trời! Thì ra là như vậy. Ngô Quế Lan vừa giận lại vừa buồn cười, cũng không giải thích, nhẹ nhàng vỗ lên mặt cô gái, giọng nói dịu lại: “Được rồi, cứ đến chỗ chị trước. Đừng ngồi ở đây, không khéo bọn mất dạy ấy quay lại.”

Cô gái chẳng qua nhất thời kích động, quả nhiên nghe thấy thế sợ hãi đứng bật dậy, cũng không đợi cô giục, ngoan ngoãn đi theo sau.

Phòng trọ của Ngô Quế Lan là một gian phòng đơn ở tầng hai, hơn mười mét vuông, không có cả nhà vệ sinh lẫn bếp. Cô dùng một tấm vải kẻ caro mua được ở chợ trời chia căn phòng ra làm hai nửa, ngoài làm bếp, trong làm phòng ngủ.

Cô gái ngần ngại đứng ngoài cửa, nhìn căn phòng đơn sơ, do dự mãi không biết có nên vào hay không, “Đây... Chị ở chỗ này?” Thực ra cô muốn nói rằng nơi này là để cho người ở sao, nhưng may mà đổi giọng kịp thời, cũng vì thấy Ngô Quế Lan đã thay dép lê, ném túi về phía sau tấm rèm. Động tác thuần thục như vậy chỉ có thể là đang ở trong nhà mình.

“Đúng vậy.” Ngô Quế Lan đi đến bên bếp lò mở nắp, sau đó đặt ấm lên tính đun một ít nước nóng. Nếu không có cô gái này, có lẽ cô đến nước cũng lười nấu mà nằm vật ra giường luôn. Bởi vì phí điện nước tính riêng, mấy hộ gia đình thuê chung một tầng đều có ý thức hạn chế tối đa dùng đồ điện. Mùa đông nhóm bếp lò không chỉ đỡ hao điện, lúc nào cũng có nước nóng dùng, còn có thể khiến căn phòng ấm áp hơn một tí.

“Không muốn vào thì rút đi, mẹ kiếp, cứ đứng lù lù ở cửa, cô không lạnh nhưng tôi lạnh.” Liếc nhìn vẻ mặt khó xử của cô gái, Ngô Quế Lan phát hiện ngoài việc áo lông bên ngoài bị hỏng khóa, quần bò đứt cúc, trang phục cũng không bị tổn hại gì nhiều. Cô không khỏi buồn cười,

lầm bầm một câu: “May mà là mùa đông.” Nếu là mùa hè, chỉ sợ không đợi được đến lúc cô nhúng tay vào.

Sắc mặt cô gái mặc dù còn nghi ngại, nhưng cuối cùng vẫn đi vào, tiện tay đóng cửa lại, sau đó đứng vào một góc. Ngô Quế Lan mặc kệ cô ta, tự mình kéo ghế ngồi xuống bên bếp lò, người dần dần ấm lên, cơn buồn ngủ cũng theo đó mà kéo đến.

“Chị... thật là chị có bệnh kia sao?” Thật lâu sau, tiếng cô gái mới run rẩy vang lên trong căn phòng im ắng, thanh âm lộ ra sự chờ mong.

Ngô Quế Lan đã gật gù, nghe vậy mới nhớ ra vết thương trên tay mình còn chưa xử lí, bèn mở mắt, trở tay nhìn một cái. Miệng vết thương cũng không lớn, máu ngừng chảy rồi, thôi chẳng cần để ý, cô lại tiếp tục nhắm mắt.

“Chị làm nghề gì?” Sau một lát không nhận được câu trả lời, cô gái lại hỏi. Lúc này đây nỗi mong đợi rõ ràng đã vơi đi ít nhiều, chỉ thêm chút ý tứ thăm dò.

Ngô Quế Lan hừ một tiếng, vẫn không đáp lại câu nào. Cho dù cô không kiêng dè việc bản thân mình làm gái gọi, nhưng không có nghĩa là phải đi rêu rao khắp thiên hạ.

Nhìn kĩ trang phục của người im lặng ngồi trước bếp lò, cô gái cắn môi dưới, một lát sau lại mở miệng: “Xin hỏi là mấy giờ rồi ạ?” Sự tuyệt vọng trong ánh mắt thấm dần vào giọng nói. Cô ta không còn sức lực đi tra hỏi đáp án gần như là khẳng định kia nữa.

“Mẹ kiếp, cô có thể im lặng một lát được không?!” Ngô Quế Lan vốn đã cực kì mệt mỏi cuối cùng bộc phát ra, tức giận ngẩng đầu nhìn cô gái quát. Nếu không phải tại cô ta, bản thân mình cũng đâu bị một vết dao, một cú đập, làm cho bây giờ đau đến nỗi không thẳng nỗi eo, chẳng biết ngày mai còn làm việc được hay không.

Cô gái càng hoảng sợ, cũng không dám hé răng nói thêm lời nào.

Nước sôi, Ngô Quế Lan cắn răng chịu đau đi pha nước rửa mặt rửa chân, sau đó lên giường nằm ngủ thẳng một giấc, không nói với cô gái kia dù một tiếng.

***

Lúc cô tỉnh lại đã là giữa trưa, khi đứng dậy mới phát hiện thắt lưng cực kì đau đớn, vén áo ngủ thì thấy một quầng xanh tím, chạm nhẹ đã đau đến rút ruột, không khỏi hỏi thăm tổ tông mười tám đời tên họ Lãng kia. Cô cố lết dậy, đối với việc cô gái kia lẳng lặng rời đi không chào một tiếng cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. Cô không phải người tốt, cũng không có ý định cứu người, lại càng không cần người khác biết ơn, cảm kích.

AIDS? Cô vừa chửi đầu vừa cười khẩy. Cô tuy rằng tiết kiệm, nhưng ở phương diện sức khỏe lại không bao giờ qua loa, hàng tháng đều đi bệnh viện khám phụ khoa cùng thử máu một lần. Ngô Quế Lan hiểu hơn ai hết, nếu cơ thể này mà hỏng thì cuộc đời cô coi như xong, cả nhà cô cũng coi như xong. Về phần vì sao khu này đồn cô bị AIDS, tất cả đều do mấy mụ đã chẳng biết gì lại còn hay buôn chuyện mà ra cả. Khoảng nửa năm về trước có một cô ả tự xưng là bạn tốt của cô, thường xuyên quần lầy cô rủ cùng đi làm ăn. Có một lần chuyện cô đi bệnh viện bị người này biết được, cô ta lập tức tự cho là mình thông minh, đoán rằng cô nhiễm bệnh gì đó. Dù sao loại người giống như bọn cô, nếu không phát hiện bản thân mình xảy ra vấn đề, ai lại vô duyên vô cớ chạy đến bệnh viện. Sau đó cô ta cũng không đến tìm cô, các chị em vốn có cũng xa lánh, ánh mắt người xung quanh nhìn cô dần dà cũng trở nên kì quái. Đang lúc cô không hiểu chuyện gì diễn ra thì có một lần do giành khách mà ẩu đả, nhờ vậy mới biết nguyên nhân. Lúc đó cô vô cùng giận dữ, còn chạy tới tìm cô ta đánh nhau một trận, sau đó ổn định lại tinh thần mới nghĩ thực ra như vậy cũng không tồi. Chí ít nó cũng làm cho lão Vương muốn kéo cô vào đường dây phải từ bỏ ý định, hết phách người đến quấy rầy. Đám ma cô đòi tiền bảo kê cũng không tìm đến gây phiền toái nữa, cho nên sau đó cô không tìm cách thanh minh thêm nữa. Đương nhiên, việc làm ăn của cô không tránh khỏi bị ảnh hưởng nhưng so ra chỗ được vẫn nhiều hơn chỗ mất. Ví dụ như tối qua, nếu không phải có căn bệnh làm lá chắn, e rằng việc đi qua mà giả như không thấy với cô mới là lựa chọn tốt nhất.

Xem ra không cách nào đi làm được rồi, cô cười cười, vén rèm cửa sổ nhìn trời xanh vạm vỡ, bắt đầu thu dọn đồ đạc định ra nhà tắm công cộng tắm rửa một cái. Lấy nước ấm chườm lên vết bầm trên lưng, hẳn là sẽ nhanh khỏi hơn.

Đúng lúc này di động đồ chuông. Cô nhìn màn hình hiển thị, là một dãy số hoàn toàn xa lạ.

Chương 2 Người đàn ông đeo kính

Đang dịp cuối tuần nên quán cà phê rất đông, Ngô Quế Lan tìm được người đã hẹn mình ngồi sau một gốc cây rất lớn cạnh cửa sổ. Đó là một người đàn ông tầm hai bảy, hai tám tuổi, nhờ cặp kính gọng bạc, nét mặt thanh tú mềm mại trên khuôn mặt anh tuần được giảm đi chút ít, còn tăng thêm vài phần trí thức. Anh ta mặc một bộ vest cắt rất khéo, dáng vẻ đường hoàng nhã nhặn mà lại mơ hồ lộ ra thứ khí thế lấn át người ta rất khó diễn tả. Ngô Quế Lan vốn có mắt nhìn người lão luyện, liếc một cái liền lập tức nhận ra ánh mắt sắc bén sau cặp kính kia đang âm thầm đánh giá mình.

Con người này không nên xuất hiện trong thế giới của cô, bỏ qua cảm giác quen thuộc khó hiểu đang dâng lên trong lòng, cô thầm nghĩ.

“Tôi là A Lan, là anh tìm tôi?” Cô không chút khách sáo ngồi xuống phía đối diện, sau đó dời ánh mắt hướng vào chiếc áo măng tô màu nâu nhạt vắt trên thành ghế sau lưng anh ta.

Lâm Tu Kiều không chút giấu giếm quan sát cô gái trước mắt. Mái tóc xoắn đỏ rối tung đỏ xuống bờ vai, bởi thuốc nhuộm tóc quá kém lại thêm không được chăm sóc cẩn thận nên đã sớm phai màu, lộ ra chân tóc màu đen, chất tóc cũng xơ xác chứ chẳng được mượt mà. Trang điểm đã đậm còn vụng về, y phục thì màu mè quê kệch, toàn thân toát ra một thứ mùi vị phong trần rất nồng, khiến cho người ta vừa nhìn đã nghĩ ngay đến mấy miếng thịt heo nằm chỏng chơ trên quày, vừa dung tục vừa chán ngấy. Chẳng trách khi vừa bước vào đã “hấp dẫn” được nhiều ánh mắt đến vậy mà cô ta lại hoàn toàn không hề hay biết.

“Không sai.” Anh ta gạt đầu, bưng chiếc tách trước mắt lên nhấp một ngụm café nâu sánh còn chưa kịp nguội, “Cô muốn uống gì?”

Ngô Quế Lan lắc đầu, bình sinh đây là lần đầu cô từ chối chuyện tốt được bao ăn bao uống thế này, cũng vì người này gây cho cô một thứ áp lực rất khó hiểu. Trực giác nói cho cô biết, anh ta không có ý định đi

mua vui. “Phải xung hô với anh thế nào nhỉ? Đây là lần đầu anh làm khách của A Lan đấy!” Cô cười nói lấy lòng, nếu không phải cảm nhận được thứ khí thế không cho lại gần trên người đối phương, hẳn là cô đã không ngần ngại mà ngồi xuống bên cạnh anh ta rồi.

Ánh mắt Lâm Tu Kiều chợt lóe lên sau cặp kính, lập tức nhẹ nhàng nở nụ cười, hai tay bắt chéo đặt trên gối, ngả người dựa lưng vào thành ghế, “Lâm Tu Kiều.” Tới hôm qua vừa mới gặp nay đã không nhận ra, với người làm nghề như cô mà nói quả thực là thất bại.

“Tôi qua Gia Gia đã xảy ra chuyện gì?” Không nói dài dòng, anh vào thẳng vấn đề.

“Gia Gia?” Ngô Quế Lan ngân ra, “Ai vậy?” cô không nhớ mình có quen ai tên là Gia Gia, e rằng anh ta tìm lầm người mất rồi. Nghĩ đến đây, cô thấy hơi mất hứng, hiềm hoi lắm mới quyết định nghỉ ngơi một ngày, cuối cùng lại lãng phí không đâu thế này.

“Không phải tôi qua cô ấy ở chỗ cô sao?” Lâm Tu Kiều nheo mắt, từ khóe mắt bắn ra tia nhìn sắc nhọn, “Sáng nay cô ấy còn lấy điện thoại của cô gọi cho tôi, nếu không phải thế tôi tìm cô làm sao được?”

Ngô Quế Lan lúc này mới giật mình hiểu ra, làm bầm chửi mấy tiếng rồi mới lại tươi cười nói: “Thì ra là cô em kia hả, tôi cũng không biết cô ta tên gì nữa, chỉ thấy tội nghiệp nên tiện tay dắt về nhà ấy mà. Sáng nay cô ta không nói không rằng đã bỏ đi, giờ anh lại hỏi tôi, tôi biết hỏi ai đây?” Nói xong cô liền đứng dậy, “Anh thích thì tôi chiều, còn không tôi đi trước.” Cứu con bé đó đã hồi hận lắm rồi, chẳng lẽ còn muốn cô lãng phí thì giờ vào những chuyện chẳng dính dáng gì thế này nữa à? Mẹ nó, con ranh thừa dịp cô ngủ lén dùng điện thoại, đúng là chết tiệt!

“Chờ chút đã!” Lâm Tu Kiều không ngờ cô nói đi là đi, trong lúc vội vàng nắm cả cổ tay cô kéo lại.

Ngô Quế Lan kinh ngạc, bật cười khúc khích, ngả người lại gần chàng trai đối diện, ám muội ghé vào tai anh ta, ưm một tiếng mê hoặc, cố ý xuống giọng nũng nịu: “Sao thế, anh Lâm đổi ý rồi ư? Năm trăm, không mặc cả nhé.” Cô cố ý ra giá cao, thực ra là muốn làm cho anh ta thấy khó

mà lui vì trực giác mách bảo cho cô biết, con người này không trêu vào được.

Mùi nước hoa rẻ tiền nồng nặc ập tới khiến Lâm Tu Kiều phải né ra sau, không kịp được quay mặt đi hất xì liền hai cái, “Xin lỗi, cô ngồi xuống trước đã được không?” Anh chỉ thấy hơi ngượng, chứ không tức giận trước hành vi lẫn ngôn ngữ đầy mờ ám của cô.

Ngô Quế Lan nhún vai, thản nhiên ngồi xuống, trong lòng thầm nghĩ nếu anh ta đồng ý trả tiền, muốn cô chơi với anh ta cũng chẳng hề gì. Vừa nghĩ đến đây, người đàn ông đối diện đã mở miệng.

“Tôi có thể cho cô tiền, nhưng tôi muốn đến nhà cô.” Lâm Tu Kiều chấp nhận lùi một bước. Đối phó với loại phụ nữ này, tiền là biện pháp tốt nhất. Anh muốn biết tối qua Gia Gia ở lại nơi quái quỷ nào, tại sao lại hoảng sợ như vậy. Có lẽ đến nhà cô gái này sẽ tìm được lời giải đáp.

Ngô Quế Lan hơi bất ngờ, không biết dạo này có sao gì chiếu mệnh mà hai ngày liên tục gặp toàn khách hào phóng. Trong một thoáng, cô nhớ đến vết thương trên lưng mình, nhưng so với sức hấp dẫn của tiền, chút đau đớn kia có đáng gì.

“À, trả tiền trước có phải không?” Hiểu lầm phút im lặng ngắn ngủi của Ngô Quế Lan, Lâm Tu Kiều cứ ngỡ ý cô là phải “tiền trước làm sau” như đêm qua, tự cho mình đã hiểu ra vấn đề, lập tức rút ví lấy tiền đưa cho cô.

Thấy tiền mà không lấy vốn không phải tác phong của Ngô Quế Lan. Cho dù cô chưa bao giờ đưa khách đến nhà mình, nhưng đối mặt với năm trăm này, ngoại lệ một lần cũng chẳng hại gì. Không tốn hơi thừa lời, cô cầm tiền còn nhanh hơn cướp, nhét ngay vào túi hết như chỉ e anh ta hối hận mà đổi ý, nói gọi một câu “Được, đi thôi”, không hề lãng phí chút thời gian nào.

Cô nàng này quả thật rất thẳng thắn. Lâm Tu Kiều nở nụ cười, lập tức thanh toán rồi cầm lấy áo khoác, cùng với Ngô Quế Lan một trước một sau ra khỏi quán cà phê. Đối với những ánh mắt tò mò của người xung quanh, anh cũng giống như cô gái đi đằng trước, làm như không thấy.

Lâm Tu Kiều không ngờ được trên đời vẫn còn có người ở những nơi như thế này. Mùi hôi thối của rác để lâu ngày, những bậc thang âm u chật hẹp, những ngôi nhà mái bằng hai tầng chen chúc nhau với đủ loại tư thế kì quặc khiến người ta có cảm giác ghê sợ.

“Đây, tôi qua tôi gặp con nhóc đó ở đây này.” Vừa trèo lên một đoạn cầu thang, Ngô Quế Lan vừa hát cầm chỉ về phía một bức tường xi măng gần đó. Bánh ít đi bánh quy lại, nể mặt năm trăm đồng kia cô nói cho anh ta một chút ít thông tin cũng coi như phải đạo, còn những chuyện xằng bậy của bọn tên Lãng thì tuyệt không hé răng đả động đến một chữ. Dù sao cô vẫn còn phải sống ở đây, không nên tự rước phiền toái vào mình.

Lâm Tu Kiều Nghe như vậy, không khỏi quan sát nơi đó kỹ hơn một chút, đáng tiếc chẳng có dấu vết nào. “Lúc gặp cô ấy, cô có thấy ai nữa không?”

Ngô Quế Lan trong lòng thầm rửa mình lẩm lời lờ miệng, ngoài mặt cười giả lả: “Anh Lâm quan tâm tới cô ấy quá, là bạn gái của anh sao?”

Biết cô có ý chuyên đề tài, Lâm Tu Kiều cũng không vội đeo bám, mà chỉ lịch sự cười cười: “Trước mắt còn chưa phải.” Từ đầu tới giờ, anh luôn duy trì tinh thần hỏi gì đáp nấy, cũng không quanh co lòng vòng, một mực nhã nhặn ôn hòa. Thái độ này vừa khiến Ngô Quế Lan buông lỏng cảnh giác, mặt khác lại cảm thấy một loại áp lực vô hình ập xuống, âm thầm nhắc nhở cô tuyệt đối không thể dễ dàng lừa gạt được người trước mặt.

Đúng lúc này, một cô gái trang điểm rất đậm đi đến, nhìn qua có lẽ cũng là loại người như Ngô Quế Lan. Thấy Lâm Tu Kiều, hai mắt cô ta sáng bừng lên, chẳng khác nào ruồi thấy mật, không chịu dời ánh mắt đi một phút giây nào.

Ngô Quế Lan liếc nhìn cô ta một cái, nhổ một bãi nước bọt trên mặt đất, lẩm bẩm mắng một câu: “Đồ đi!” Á tên là Tiểu Lệ, chính là người dựng chuyện cô bị AIDS, đôi bên coi như ghim thù kết oán từ đó.

Lâm Tu Kiều thính tai nghe được, không khỏi cảm thấy buồn cười. Cả hai người cùng là gái đứng đường, chửi như vậy không phải chó chê mèo lắm lông hay sao. Nghĩ thì nghĩ vậy, bề ngoài anh vẫn lịch sự nghiêng người dựa sát vào tường nhường lối.

Nhưng cô gái tên Tiểu Lệ này lướt qua hai người xong dừng lại, nhìn về phía Lâm Tu Kiều mỉm cười rất ngọt, chủ động bắt chuyện: “Anh đẹp trai, tới chơi ư?” Vừa nói, những ngón tay sơn đỏ chót càng làm nổi bật làn da tái nhợt của cô ta vừa chực quẩn lấy cánh tay anh. “Chỗ chúng em gái đẹp kiêu nào chẳng có, anh từ từ chọn đã...”

Này còn không phải là ngang nhiên cướp khách? Lâm Tu Kiều kinh ngạc, lại không hề tỏ thái độ gì, anh biết chắc có người còn thấy khó chịu hơn mình.

Quả nhiên, bàn tay ma nữ kia còn chưa kịp chạm đến anh đã bị cô gái bên cạnh đã xông lên cản đường, gạt phăng ngay. “Đồ thói tha, không biết soi vào bãi nước tiểu xem cái mặt quỷ của mình hả, còn dám đòi cướp người của chị đây?”

Lâm Tu Kiều suýt phì cười, cô gái này ăn nói tuy thô tục, nhưng lại có vẻ rất chuẩn xác. Cô nàng đối diện hình như để che đi cái bớt đen to tướng trên má trái nên mới trát phấn dày như vậy, tóc cũng để xõa xuống che khuất quá nửa khuôn mặt, cộng thêm đôi môi tô sơn đỏ như máu, khó mà làm cho người ta không liên tưởng tới cương thi quỷ quái từ đâu lại.

Tiểu Lệ rõ ràng bị chạm đúng chỗ đau, cười lạnh nói: “Mặt tôi làm sao? Có thể nào thì so với cái thứ bản thủ trên người cô vẫn còn hơn chán.”

Đôi mắt sau cặp kính của Lâm Tu Kiều khẽ nheo lại, lờ mờ nhận ra ẩn ý sau câu nói này của Tiểu Lệ.

Bốp! Ngô Quế Lan bất ngờ giáng thẳng cho Tiểu Lệ một cái bạt tai, quát: “Khốn kiếp, mày nói bậy cái gì đấy, thèm đòn có phải không?” Vất

vả mãi mới kiếm được một vị khách hào phóng, làm sao lại để cho con ranh này dọa chạy mất được?

Tiểu Lệ cũng chẳng hiểu làm gì, lập tức túm lấy mớ tóc xoăn của Ngô Quế Lan mà giật lấy giật để, vừa giật vừa gào: “Tao nói bậy à? Ở đây ai chả biết mày bị cái gì... gì mà ết iếc ấy. Không biết đã hại chết bao nhiêu người rồi...”

“Ét”? AIDS? Lâm Tu Kiều nhìn hai cô gái điên cuồng lao vào cắn xé nhau trước mặt, mặt xám xuống, nhớ đến việc đêm qua mình không có dùng bao. Dù sau đó có chút hối hận, nhưng lòng vẫn ôm tia hi vọng mong manh, nào ngờ chỉ một lần phóng túng mà lại “may mắn trúng thưởng” như vậy.

“Mẹ nó, đồ thói mồm, còn dám nói nữa tao xé rách miệng mày ra cho mà xem.” Ngô Quế Lan rất khỏe, từ nhỏ đã giỏi đánh nhau, khi đi học toàn bộ nam sinh trong trường đều không dám trêu chọc cô. Sau này vì hoàn cảnh bức bách cũng đã kiếm chế nhiều, nhưng đối phó một Tiểu Lệ thấp bé hơn chỉ là chuyện nhỏ.

Lâm Tu Kiều vốn không định can thiệp, nhưng tình hình lúc này không thể kiên nhẫn thêm được nữa, bèn tóm lấy nắm đấm của Ngô Quế Lan đang bay về phía đối phương, trầm giọng quát: “Đủ rồi!” Anh đang rất cần xác minh một việc, không có thời gian rảnh rỗi xem hai cô gái này gây sự. Đáng tiếc anh đã quên vẫn còn một người nữa, chỉ nghe thấy “Chát!” một tiếng, Ngô Quế Lan đang bị giữ đã trúng một bạt tai của Tiểu Lệ, móng tay sắc nhọn để lại trên má ba vết máu dài, mà anh cũng bị vạ lây, chịu một vết cào lên mặt.

“Mẹ nó, tên khốn này, buông tôi ra!” Ngô Quế Lan bị đánh, giận sôi máu, đạp ngay một cú vào bụng Tiểu Lệ đang lao tới định đánh tiếp, tay còn lại ra sức đẩy bàn tay cứng như thép đang giữ lấy mình, lực mạnh đến nỗi Lâm Tu Kiều cũng suýt phải buông ra.

“Rốt cuộc cô còn muốn kiếm tiền không đây?” Ngực bị Ngô Quế Lan huých một cú, Lâm Tu Kiều cuối cùng phát hỏa, quát to vào tai cô. Thừa dịp cô giật mình ngậy người, anh lập tức nửa ôm nửa lôi cô tránh xa cô nàng vừa ăn một đạp đang ôm bụng lăn lộn kêu khóc dưới đất kia.

Đi không được bao xa, Ngô Quế Lan tỉnh táo lại, vỗ vỗ cánh tay người đàn ông còn đang ôm mình: “Được rồi, tự tôi đi được.” Không ngờ anh chàng này có vẻ thư sinh, mà sức lực cũng ghê ghớm như vậy, tha lỗi được cả cô lúc đang nổi trận lôi đình. Chết tiệt, lần sau còn nhìn thấy đồ đê tiện kia nhất định phải dạy cho ả ta một bài học, không thì sau này thiên hạ lại tưởng cô dễ bắt nạt, còn có thể yên ổn mà sống ở đây sao?

Lâm Tu Kiều do dự một lúc, cũng không buông ra.

Ngô Quế Lan mỉm cười, “Yên tâm, tôi không quay lại đó đâu, đánh nhau với con mụ xấu xí kia thì làm ăn với anh còn có lời hơn.” Huống chi thắt lưng của cô còn rất đau, nếu không phải tại con đàn bà không biết trời cao đất dày kia dám ngang nhiên mời chài khách của cô, cô nhất định sẽ không mất bình tĩnh đến nỗi đánh nhau trước mặt khách.

Nghe vậy, Lâm Tu Kiều mới buông tay, nhưng quần áo đã bị ám mùi nước hoa nồng nặc từ cô, khiến cặp mày rất đẹp của anh bất giác nhíu chặt.

***

“Anh cứ ngồi đây trước.” Chờ Lâm Tu Kiều vào nhà rồi, Ngô Quế Lan liền đóng sầm cửa lại, sau đó chỉ vào chiếc ghế bên cạnh bếp lò. “Uống nước không? Chỗ tôi chỉ có nước lọc.” Cô không bao giờ đưa khách về nhà, vì vậy trong nhà không hề chuẩn bị trước. Sống một mình thế nào cũng được, cô chẳng cầu kì làm gì.

Lâm Tu Kiều lắc đầu, sắc mặt có vẻ lạnh lùng. Dù có là người kiểm chế tốt hơn nữa thì sau khi nghe được mình rất có khả năng bị dính AIDS, chỉ e cũng chẳng thể nào cười nổi.

Còn chưa mở miệng hỏi, Ngô Quế Lan đã bước vào sau rèm, từ đó vọng ra tiếng lục đồ loạt xoạt. Lát sau cô bước ra ngoài, tay cầm một hộp giấy nhỏ.

“Hại anh cũng bị ả kia cào, để tôi giúp anh khử trùng trước đã.” Cô cười đặt hộp giấy trên mặt bếp lò, lấy ra tăm bông và thuốc đỏ.

Lâm Tu Kiều nhíu mày từ chối, “Không cần.” Chỉ là một vết cào nhỏ, không cần thiết phải chuyện bé xé ra to, nhưng sự kiện kia làm anh không thể yên tâm được, “Cô ta nói có đúng không?”

“Hm...” Không để ý đến sự từ chối của anh, Ngô Quế Lan nhất quyết lấy cùn sát trùng vết thương trên mặt Lâm Tu Kiều, “Cái gì cơ?” Cô có chút mất tập trung, anh chàng này hình như càng nhìn càng thấy đẹp trai.

Lâm Tu Kiều cũng không tiếp tục tránh chiếc tăm bông tằm còn trên tay cô, “Cô bị AIDS.” Anh lặp lại không hề do dự, cũng không nghĩ rằng hỏi trực tiếp như vậy sẽ làm người ta mất mặt.

Một tiếng động nhỏ vang lên, Ngô Quế Lan ném thẳng chiếc tăm vào thùng rác bên cạnh, thản nhiên nhìn người đàn ông trước mặt: “Sao, hối hận rồi hả?” Cô hiểu rõ bất cứ chuyện gì một khi đã nảy sinh nghi ngờ thì càng giải thích càng vô tác dụng, nhất là loại chuyện thà tin rằng có còn hơn không tin rằng.

Lấy từ trong túi ra năm trăm đồng còn chưa kịp ấm chỗ, cô để lên trên hộp giấy trước mặt anh. “Bây giờ còn chưa làm, có gì phải lo. Tiền của anh rút ngay cho tôi.” Cô cười lạnh, lười biếng ngồi vào một chiếc ghế khác, mơ hồ không hiểu sự thất vọng đang trào lên trong lòng là vì tiền hay vì điều gì khác.

“Mẹ kiếp, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc thì cô có bị AIDS hay không?” Lâm Tu Kiều chẳng thèm liếc mắt nhìn năm trăm đồng kia lấy một cái, mà như con sư tử nổi điên, quay sang túm lấy cổ áo Ngô Quế Lan, gầm lên như sấm. Anh không thể tưởng tượng nổi bản thân hiếm khi phóng túng một lần, cuối cùng lại rơi vào kết cục này. Bình thường chuyện tình ái qua đường với anh cũng không phải hiếm, nhưng anh chưa từng đụng đến loại gái rẻ tiền, lại càng làm tốt các biện pháp an toàn. Hôm qua, vì cãi nhau với Gia Gia mà nhất thời quẫn trí, tùy tiện vợ bừa một ả trên đường đến giải tỏa, chẳng ngờ...

Không nghĩ tới một người đàn ông nhã nhặn như vậy cũng có lúc mất kiểm chế nói bậy, Ngô Quế Lan không bị dọa, ngược lại còn thấy buồn cười. Cô không hiểu tại sao anh chàng trước mặt này lại một mực đòi truy hỏi xem mình có bị nhiễm bệnh hay không.

“Không có.” Nói thì nói vậy, nhưng anh ta chịu tin sao? Cô bình tĩnh trả lời, cũng không chờ đợi sự tin tưởng từ người đối diện.

“Cô...” Lâm Tu Kiêu còn muốn ép hỏi, lúc này mới nhận ra cô đã trả lời, bất giác nản lòng buông tay, ngồi ngay ngắn trở lại, khỏ sở vò vò tóc. Bây giờ anh mới nhận ra, cô trả lời thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là anh phải đi đến bệnh viện kiểm tra một lần xem sao.

Sao anh ta có vẻ phiền não thế nhỉ, chẳng lẽ là bởi cô bé tới hôm qua? Ngô Quế Lan đột nhiên nghĩ ra, cuối cùng cũng hiểu, bằng không làm sao anh ta lại sốt sắng như vậy.

“Này, thế rốt cuộc có làm không?” Cô hỏi thẳng vào vấn đề, không muốn mất thời gian vào những chuyện chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì thế này, chỉ tội mệt người vô ích.

Làm? Lâm Tu Kiêu mím chặt môi, rất muốn lập tức rời khỏi nơi quý quái này, nhưng nghĩ đến Gia Gia, đành phải cố gắng nhịn xuống, ánh mắt nhìn Ngô Quế Lan đã không còn vẻ ôn hòa ban đầu.

“Giờ thì tôi không có tâm trạng, chỉ bằng cô với tôi nói chuyện phiếm vậy.” Anh kìm nén cơn nóng giận, chậm rãi nói. Nhìn vẻ mặt không lấy gì làm tự nguyện của cô, anh lập tức hiểu ý để thêm ba chữ, thành công chặn lại câu từ chôi sắp sửa được thốt ra, “Có trả tiền.”

Chỉ nói chuyện phiếm thôi cũng có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, việc tốt thế này Ngô Quế Lan chưa bao giờ gặp, tất nhiên sẽ không cự tuyệt, cười tươi rói đồng ý. “Được. Vậy anh chờ tôi một lát.” Cô vừa nói vừa đứng dậy cầm hộp giấy bỏ vào sau rèm, cũng không buồn xử lý vết thương trên mặt mình đã đi ra ngoài, đến bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, rửa sạch chiếc cốc vẫn thường dùng, tráng qua nước sôi rồi mới rót nước đưa lên trước mặt Lâm Tu Kiêu.

“Anh uống nước đi. Nhà bình thường không có khách nên chỉ có cái cốc này thôi. À... nhưng mà tôi đã rửa sạch rồi, anh đừng ngại.” Cô xưa nay không thèm để ý người ta nhìn mình thế nào, nhưng giờ đúng là có chút ngại ngùng. Dù sao người ta cũng trả không ít tiền, thế mà đến một cốc nước tử tế cũng không có, thật khó chấp nhận.

Lâm Tu Kiều vẫn tỏ ra lịch sự, sau khi cảm ơn cũng cầm lấy chiếc cốc sứ trắng viền hoa xanh, ánh mắt không khỏi dừng ở chỗ sứt trên miệng cốc, nhìn qua có vẻ đã khá lâu rồi. Anh chưa bao giờ nghĩ một cô gái gọi lại có cuộc sống túng quẫn như vậy. Căn phòng này tuy nhỏ nhưng được dọn dẹp rất ngăn nắp sạch sẽ, không ám mùi rượu hay khói thuốc thường thấy ở những cô gái dạng này, cũng không có mùi nước hoa buồn nôn như trên người cô mà anh nghĩ được khi nãy. Tầm mắt bị tấm rèm che khuất, nhưng không cần nghĩ cũng biết đằng sau đó chỉ đủ kê một cái giường.

Nhìn anh cầm cốc nước nhưng không uống, trong mắt Ngô Quế Lan có ý cười, nhưng cũng không tỏ thái độ gì. So với những vị khách trước đây, anh chàng này với cô coi như có vài phần tôn trọng rồi. Cô cũng không mong chờ gì người ta đối xử đặc biệt với mình, đã làm cái nghề bán thân nuôi miệng đâu thể nghĩ mình cao giá được.

“Tôi qua Gia Gia chỉ ở đây với cô thôi?” Trâm ngâm hồi lâu, Lâm Tu Kiều vờ như tiện miệng hỏi thăm. Chỉ nhớ đến cảnh sáng nay Gia Gia bỏ nhà vào lòng anh khóc thất thanh đã đủ làm anh đau lòng lắm rồi, mà cô lại sống chết không chịu mở miệng nên anh mới đành tìm cách khác. Cô gái trước mặt này là manh mối duy nhất mà anh có, tất nhiên không dễ dàng buông tha.

Ngô Quế Lan vừa nghe lập tức nhận ra anh ta vẫn hy vọng biết được chuyện của con nhóc kia từ miệng cô, đến nước này cũng không quanh co làm gì nữa, cô rành mạch đáp: “Cũng không gạt anh, tôi qua đúng là đã xảy ra một số chuyện không hay, nhưng ngoài việc tưởng rằng mình bị nhiễm AIDS thì cô ấy cũng không tổn thất gì. Vậy nên tôi đã khuyên anh đừng điều tra tiếp nữa, tôi cũng không thể nói bất kì điều gì cho anh.” Cho anh ta biết đến thế là cô đã nể mặt năm trăm đồng lắm rồi, bằng không đã hạ lệnh tiễn khách từ lúc nãy.

“AIDS?” Trong lòng Lâm Tu Kiều dấy lên sự bất an, không ngờ Gia Gia cũng gặp phải tình huống như mình, “Tại sao?” Anh không tin Gia Gia lại ra ngoài làm chuyện bậy bạ.

Ngô Quế Lan cười cười, giơ tay phải lên, xòe ra trước mặt anh ta: “Tôi không cẩn thận bị thương, vết thương của cô ta dính phải máu tôi. Tốt nhất anh nên đưa cô ấy đến bệnh viện thử máu một lần.”

Nhìn lòng bàn tay đầy những vết chai chằng hệ mềm mại như các cô gái khác lại xuất hiện một vết thương dài cả tắc chưa hề băng bó, Lâm Tu Kiều không khỏi chau mày.

Cô gái này quả là tai họa!

***

Cái gì? Dính rồi?

Nhìn hai vạch đỏ rõ ràng trên que thử thai, Ngô Quế Lan không thể nào tin được, trợn tròn hai mắt. Tháng nào cô cũng dùng thuốc tránh thai dài kỳ, lần nào làm việc cũng sử dụng biện pháp an toàn, sao lại có được?

Cũng không biết là vận xui gì, từ lần xen vào chuyện thiên hạ kia, hai tháng nay việc làm ăn của cô cực kì kém. Nếu không phải bị người khác cướp khách thì là gặp phải cảnh sát. Có lẽ còn bị lôi vào đồn ngồi một đêm, cuối cùng mất mấy trăm đồng mới được thả. Vậy mà thế nào lại dính bầu?

Buổi sáng ngủ dậy đang định làm bát mì qua loa xong bữa đột nhiên lại thấy buồn nôn, chuyện này khiến cô chột dạ. Mấy ngày nay hôm nào cũng vậy, cứ sáng ngủ dậy là buồn nôn, hơn nữa toàn thân uể oải, cực kì thèm ngủ, vừa ngồi xuống một lát đã ngủ gật lúc nào không hay. Lúc trước chỉ nghĩ rằng thu nhập giảm, tâm trạng không tốt, cũng không quá để ý, nhưng hôm nay cẩn thận nghĩ lại hình như kì “đèn đỏ” của cô đến chậm mấy ngày. Làm nghề như cô đối với chuyện này vô cùng nhạy cảm, nếu đã nghi ngờ phải lập tức kiểm tra rõ ràng, nhanh chóng tìm

biện pháp giải quyết. Vậy nên mỳ cũng chưa kịp ăn, cô chạy vội ra hiệu thuốc mua que thử, định tự thử trước xem sao.

Mà bây giờ nhìn kết quả, hình như bị dính thật rồi.

Ném que thử vào thùng rác, cô ngây người nằm trên giường nhìn chằm chằm trần nhà, nghĩ đến việc bất ngờ vừa xảy ra. Thực ra, đã dẫn thân vào con đường này, tất nhiên cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lí, nhưng chuẩn bị là một chuyện, thực sự gặp phải lại là chuyện khác. Huống chi, trước khi sự việc xảy ra, hai tháng nay cô còn chưa hành nghề, đối với “công việc” đó, ít nhiều đã có cảm giác xa lạ.

Chết tiệt thật, cũng không biết của thằng cha nào nữa!

***

Ngô Quế Lan bực bội khẽ mắng một câu. Cô đương nhiên không định sinh cho cái tên chết dẫm nào đó một đứa con hoang. Với những người như cô một khi dính phải tình trạng này thì chẳng có gì phải nghĩ, chỉ có một cách giải quyết, đó là đến phòng khám tư để phá. Mà cô từ đầu đến giờ cũng chưa từng có ý muốn giữ lại đứa bé này.

***

Sáng sớm hôm sau, Ngô Quế Lan tìm tới chỗ các chị em khác vẫn hay đến. Trời lạnh, phòng khám còn chưa mở cửa, cô đành đứng ngoài chờ bác sĩ tới. Khuôn mặt cô không trang điểm nhìn trẻ hơn rất nhiều, đôi mày thanh mảnh, mắt một mí, đuôi mắt hơi xếch, đôi môi tái nhợt, không quyến rũ động lòng người mà thanh tú thuần khiết, im lặng hệt như cô bé ngây thơ mới từ nông thôn lên thành phố. Thực ra tuổi cô cũng không nhiều, đến tháng Chạp năm nay mới tròn hai mươi hai, vậy mà đi vào con đường này cũng đã hơn hai năm.

Trời đột nhiên đổ tuyết, đầu tiên còn mỏng như bụi phấn, chỉ chốc lát sau đã nặng hạt dần, tầng tầng lớp lớp rơi xuống che mờ tầm mắt.

Ngô Quế Lan vẫn mặc chiếc áo khoác cũ, cả cổ và tay áo đều đã sờn, mái tóc thường để xổa được buộc cao lên, khăn quàng kín cổ. Bông tuyết

nhẹ rơi trên người, trên tóc cô cũng không lập tức tan ra, mà chắt thành những mảng dày. Cô cảm thấy bắt đầu tê lạnh, chỉ có thể co chân chạy tại chỗ cho ấm người, sau đó rút bàn tay lạnh như băng trong túi ra đưa lên miệng hà hơi.

Khi bắt đầu đi vào con đường này, cô chưa tròn hai mươi tuổi, mới từ trong tù ra, trên người không có một xu, còn thiếu một người đồng hương món tiền kha khá. Vừa lúc đó, bé Anh em gái cô lại trúng tuyển vào một trường Đại học tiếng tăm, học phí đối với gia đình cô mà nói quả là con số trên trời. Nỗi khổ do thất học cô ném trái đũa rồi, không thể để đứa em mình lại phải đi con đường cô và cha mẹ đã đi qua, vậy nên cô liền theo một người chị em quen biết trong tù làm nghề này. Người chị em đó một năm trước đã bỏ mạng vì hút thuốc phiện quá liều, từ đó, cô càng tự dặn lòng phải quý trọng mạng sống của mình.

Khốn kiếp, không biết bác sĩ chết ở đâu rồi, bây giờ còn chưa đến. Nhỏ một bãi nước bọt xuống đất, cô xiêu vẹo rời khỏi phòng khám, đành để tới nay quay lại sau vậy. Nếu tiếp tục chờ thì chẳng cần đến lúc lên bàn tiểu phẫu, có khi cô đã bị đông lạnh chết rồi.

Chuyện cô ngồi tù, cho đến bây giờ vẫn đối mọi người trong nhà. Nhớ đến việc này, khoe miệng cô bất giác hiện nên nét cười nhàn nhạt. Bây giờ nghĩ lại, phải vào tù chính vì cô không có học, cũng chẳng có tiền. Lúc ấy mới mười sáu tuổi, cô vào nhà người ta làm bảo mẫu. Con bé con ở nông thôn ra thì biết gì, bị bà chủ dùng vài giọt nước mắt làm cô nổi máu anh hùng, đồng ý cùng bà ta đi bắt quả tang chồng ngoại tình. Ai ngờ quả tang này bắt được, mà bà chủ kia không hiểu sao lại hóa ra khúm núm trước mặt chồng, tìm đủ mọi cách giảng hòa, thậm chí còn biến cô thành công cụ lấy lòng ông ta. Vì không muốn ly hôn, người đàn bà đó đồng lõa giúp chồng mình bỏ thuốc rồi hãm hiếp cô, đem cô trói vào trong phòng, mặc cho gã kia đùa bỡn.

Đáng tiếc, Ngô Quế Lan cô từ nhỏ tới giờ không phải là loại chịu đê người ta bắt nạt mà không rửa thù trả hận. Một ngày nọ, cô dụ được gã đàn ông đó buông lỏng cảnh giác, cởi trói cho cô. Sau đó, cô dùng toàn bộ kinh nghiệm tích lũy được từ những lần đánh nhau trong trường học, cho người đàn ông đó một trận đòn như tử, trước khi đi không quên làm cho gã từ này tuyệt đường con cháu, còn tặng thêm cho mẹ vợ gã mấy vết sẹo dài trên mặt.

Làm vậy thực ra có phải ngồi tù không cho đến giờ cô cũng không rõ lắm. Dù sao thì vào thì đã vào rồi, truy cứu xem có đáng hay không có ý nghĩa gì đâu? Chẳng qua cô mơ hồ cảm thấy trong vụ việc này mình đã thiệt rất nhiều. Một cô gái với hai bàn tay trắng, ngơ ngơ ngác ngác cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, liệu có ai ra tay giúp đỡ? Vì vậy cho đến bây giờ, cô không nghi ngờ gì thêm cũng không oán trách.

Oán trách có ích gì! Cô đột nhiên bật cười. Nhớ đến ánh mắt oán hận của mẹ đàn bà bị cô rạch mặt kia, cô cảm thấy cực kì buồn cười. Lẽ ra người phải oán hận là cô mới đúng!

Khẽ lắc đầu, cô đem tất cả những chuyện xưa năm cũ phủi ra khỏi tâm trí, phát hiện bản thân đã đi vào con đường phồn hoa nhất thành phố. Cho dù tuyết không ngừng rơi, người đi đường vẫn vô cùng nhộn nhịp. Ngay cạnh là một cửa hàng bán băng đĩa, bên trong bật một bài hát đang nổi. Cô vừa chậm rãi bước đi vừa lầm nhảm hát theo. Mỗi ngày đi trên con đường đều nghe thấy, muốn không thuộc cũng khó.

Chương 3 Nhật được một anh chàng

Còn hơn một tháng nữa sẽ qua năm mới, trong nhà phỏng chừng đang trông ngóng cô gửi tiền về. Năm mới đến, không thể không mua cho các em bộ quần áo mới. Còn có cha mẹ cô, quanh năm suốt tháng làm việc như trâu như ngựa, cũng không thể để ông bà mấy năm liền chẳng có được một ngày nghỉ ngơi. Nghĩ đến đây, lòng Ngô Quế Lan thất lại. Hai tháng nay cô không kiếm được đồng nào, đừng nói gửi tiền về nhà, ngay cả nuôi sống bản thân cũng là cả một vấn đề. Chẳng lẽ phải đến ngân hàng rút nốt số tiền tiết kiệm dự phòng?

Tài khoản của cô còn thiếu năm trăm nữa mới đủ hai vạn, nghĩ ngược nghĩ xuôi, cuối cùng cô vẫn cắn răng trích ra bốn ngàn gửi về. Số tiền này là những khoản linh tinh vụn vặt một tháng cô gom góp góp nhặt dành dụm cho bản thân. Cô tính để dành đủ năm vạn sẽ về huyện thuê một căn nhà nhỏ mở quán mì, không mơ đến làm giàu chỉ cần đủ nuôi sống cả gia đình là được, nhưng xem tình hình hiện tại không biết đến năm nào tháng nào mới tích góp đủ. Giá cả lại ngày một leo thang, đến lúc đó năm vạn chỉ sợ cũng không đủ mở cửa hàng như cô muốn.

Đi từ bưu cục ra, Ngô Quế Lan nắm chặt biên lai gửi tiền trong tay, lòng lạnh lẽo như tiết trời ngày đông. Bé Anh học Đại học danh tiếng, học phí và sinh hoạt phí đều rất cao. Nếu cô đổi sang một công việc đứng đắn khác, chắc chắn sẽ không thể nào kham nổi, nhưng nay đến cả công việc đang làm cũng không ăn thua gì rồi. Nói ra cũng lạ, dường như chỉ một mình cô gặp phải vận đen, những người khác cũng không có trục trặc gì, đa số vẫn hành nghề đều đều.

Đầu tiên kiếm được món hời với con sâu rọu trên cầu vượt, rồi đến lời được của tên họ Lâm kia mấy trăm, sau đó bắt đầu số con rệp. Lẽ nào ông trời đang phạt cô chặt chém người khác quá tay chăng? Nghĩ vậy, cả cô cũng thấy hoang đường đến nực cười. Nhưng khi bàn tay chạm đến chiếc sổ tiết kiệm đã rút đi vài con số trong túi áo, nụ cười của cô liền trở nên nặng nề, bất đắc dĩ thờ dài, biết làm thế nào để sống tiếp đây?

Hay là đi kiếm việc làm nhỉ? Đạo này nghe nói công việc thời vụ tương đối dễ kiếm, hơn nữa tiền lương cũng không thấp. Không bằng đi thử xem, còn hơn ngày nào cũng lông bông ở bên ngoài chẳng kiếm được một xu.

“Mẹ kiếp... định ăn quyết của ông à...” Tiếng quát mắng vọng đến làm Ngô Quế Lan chú ý. Cô theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy bên ngoài một cửa hàng nhỏ đang bu kín những người, đang hả hê chỉ trích bình luận điều gì.

Cô vốn không phải loại người tò mò ham vui, liền đi vòng qua đám đông, đến liếc mắt một cái xem chuyện đang diễn ra cũng không thèm. Có điều chưa đi được hai bước, đám người bỗng dưng âm ỉ lên, một người đột nhiên từ bên trong vọt ra, đâm thẳng vào cô.

Không có mắt à! Không kịp tránh, cô bị mất đà loạng choạng, rủa thầm một tiếng, trợn mắt nhìn về phía tên đầu sỏ lỗ mãng kia. Không ngờ cô bắt gặp một đôi mắt rất đẹp, rất trong đầy áy náy đang nhìn lại. Lửa giận trong lòng cô như gặp phải một luồng nước suối trong veo, đột nhiên tắt ngấm.

Người này sao trông quen thế nhỉ? Cô hoang mang nhìn gương mặt sâu sát trước mắt, cẩn thận lục lọi trí nhớ.

“Xin lỗi...” Lời xin lỗi luống cuống bị một tiếng rên thay thế, chàng trai trước mặt cô bị một người cao lớn thô kệch đuổi theo phía sau đẩy ngã xuống đất, đám đá như mưa trút xuống người anh ta. “Này thì chạy, ông mày cho mày chạy!”

Sau đó còn có một người đàn bà tóc xoắn trang điểm rất đậm chạy theo, co hân đạp người đàn ông đang cuộn mình tránh đòn dưới đất, miệng còn không ngừng văng ra những câu chửi chua ngoa.

Chẳng liên quan đến cô... “Aiz! Chị à!” Ngô Quế Lan phát hiện hành vi của mình luôn không chịu nghe theo lí trí, rõ ràng không muốn xen vào việc của người khác nhưng cái tay đã hùa theo cái miệng kéo người phụ nữ kia lại từ lúc nào chẳng hay.

Rõ ràng một bà cô già lại được gọi như gái hai mươi, người phụ nữ kia dù bực mình vì bị ngăn lại nhưng không nổi cơn tại chỗ, chỉ trừng mắt nhìn Ngô Quế Lan nói: “Cái gì?”

“Đừng đánh nữa, cẩn thận chết người!” Ngô Quế Lan chăm chú nhìn những nếp nhăn ở đuôi mắt dùng cả một lớp phấn dày cũng không che được của đối phương, cười giả lả khuyên nhủ. Trong lòng cô thầm nghĩ, nếu bọn họ chịu dừng tay, cô cũng không ngại chỉ trích ra ít máu, giúp người nợ trả tiền com. Nhà hàng nhỏ như vậy hẳn đồ ăn cũng không lấy gì làm đắt.

“Tránh ra, liên quan gì đến cô. Loại người ăn không này đánh chết được tên nào hay tên đó.” Người phụ nữ gạt phất tay cô Ngô Quế Lan ra, khinh bỉ nói rồi tiếp tục đánh.

Ngô Quế Lan loạng choạng suýt ngã, tức giận nhìn tên nhà hàng, “Mì bò họ lý”, lại liếc đám người khoanh tay đứng nhìn bu quanh, không khỏi cười lạnh, song lập tức đã thay bằng một nụ cười quyền rũ.

“A... Đây không phải là anh Lý sao?” Cô lắc mông đi đến bên kia, ôm lấy cánh tay người đàn ông đang khí thế ngút trời, nũng nịu nói, “Vừa rồi em còn không nhận ra đấy!”

“Ai da, anh, nhanh như vậy đã quên người ta...” Ngô Quế Lan mặt dày cọ cọ vào thân dưới ông ta, liếc nhìn lửa giận hừng hực trong mắt người phụ nữ bên cạnh, nụ cười càng đượm, “Người ta là Lan Nhi ở tiệm massage Tinh Nguyệt đây, thì ra anh nói chờ anh ly hôn với cọp mẹ ở nhà sẽ chuyển về sống với em chỉ là đồ ngon đồ ngọt sao?” Nói đến đây, cô ra vẻ ai oán, đấm như mưa vào người đàn ông bên cạnh, nhưng ai nhìn cũng thấy là hờn dỗi.

“Tinh Nguyệt...” Người đàn ông hiển nhiên bị dọa, phản ứng trở nên trì độn, “Tôi chưa thấy bao giờ...”

“Lý Đại Tài!” Tiếng sư tử Hà Đông rống lên làm người đàn ông giật mình tỉnh lại.

“Tú, nhất định cô ta nhận sai người, anh không biết cô ta.” Ông chống hoảng loạn rút tay khỏi lòng Ngô Quế Lan, hấp tấp thanh minh.

“Anh thật là không có lương tâm, hai ngày trước còn qua đêm chỗ người ta, bây giờ lại muốn phủi sạch sẽ à? Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.” Ngô Quế Lan cười lạnh, lửa cháy đỏ thêm dầu.

Người xung quanh nhìn thấy trò khôi hài như vậy đều cười cợt chỉ trỏ. Người phụ nữ kia xưa nay hung hãn lấn chồng, làm sao có thể chịu nhục như vậy, không thèm nghe chồng giải thích, xông lên định cho Ngô Quế Lan một bạt tai. “Tao đánh chết mày, con hồ li tinh không biết xấu hổ này!”

Ngô Quế Lan cười khẩy, giơ tay một cái đã giữ được cổ tay người phụ nữ kia. Cô rất khỏe, bà ta sao có thể là đối thủ. “Muốn ăn vạ thì tìm chồng bà đi, đừng có đụng đến tôi.” Cô ngênh ngang hất bà ta về phía người đàn ông bên cạnh.

Lúc ngã vào lòng người đàn ông kia, bà ta đem mọi tức giận trút lên chồng, điên cuồng cào cắn, “Đều tại anh... Đều tại anh... Đồ vô lương tâm!”

Người đàn ông chân tay luống cuống lĩnh đòn, muốn biện minh mà người phụ nữ kia căn bản không muốn nghe. Bị đánh đập dụi, lại mất mặt trước bao nhiêu người, ông ta ta cũng dần dần nổi nóng, giáng một tát lên mặt vợ. Bà ta bị đánh càng trở nên tức giận, vì vậy cục diện lúc đầu hai vợ chồng bắt tay đánh người ngoài ngay lập tức chuyển thành nội chiến. Mà người khởi xướng, Ngô Quế Lan, đã rời xa tầm bão, đi đến bên anh chàng vừa bò từ dưới đất lên, vẫn còn ngơ nghe đứng một bên nhìn.

“Đi thôi!” Cô cười, kéo tay anh ta đường hoàng rời khỏi đám đông.

***

“Anh theo tôi làm gì?” Ngô Quế Lan tức giận dừng lại, trừng mắt nhìn chàng trai này giờ vẫn duy trì khoảng cách năm bước đằng sau.

Anh ta dừng lại, đôi mắt đẹp đến quá sức chịu đựng mở to đầy vô tội nhìn Ngô Quế Lan.

Đáng lẽ mỗi người nên đi một ngã, ai ngờ anh ta lại đi theo cô đến tận ngõ nhỏ trước nhà trọ, lại còn một mực im thin thít không nói câu nào cho đến khi Ngô Quế Lan mất hết cả kiên nhẫn, đành tự mình rước lấy phiền phức.

“Cảnh cáo anh đừng có đi theo tôi, bằng không đừng trách tôi không khách sáo!” Hung hăng vút ra một câu, Ngô Quế Anh lấy chìa khóa mở cửa sắt, rầm một tiếng đã chặn anh ta lại bên ngoài.

Nhìn cánh cửa sắt đóng chặt, chàng trai mỗi mết đứng đó không biết phải làm gì, đôi mắt đẹp hiện lên một chút đau thương.

***

Hai ngày trước anh tỉnh lại ở một nơi trần ngập màu trắng cùng một mùi khó ngửi xộc vào mũi. Trong đầu trống rỗng, xung quanh lại không có ai. Im lặng như tờ đến mức khiến anh phải sợ. Lúc ngồi dậy phát hiện trên tay mình cầm một ống dài có kim tiêm, anh rút ra, mu bàn tay lập tức chảy máu đỏ lôm.

Từ căn phòng đó đi ra, bên ngoài hành lang không một bóng người. Có hai người phụ nữ mặc áo trắng đội mũ ở phòng bên cạnh đang tán gẫu, cũng không nhìn thấy anh.

Xuống bao nhiêu tầng lầu, anh cũng không nhớ được, chỉ biết là càng đi xuống, càng thấy nhiều người. Mỗi người đều lo làm chuyện của mình, không ai để ý đến anh.

Sau đó, anh đi đến một con phố đông người qua lại, rốt cuộc không tìm được đường về. Ngoài trời rất lạnh, anh vẫn không ngừng bước đi, lúc thì theo dòng người vào mấy trung tâm thương mại ngồi nghỉ, nhưng đến tối lại bị đuổi ra. Buổi tối đầu tiên, anh ngồi ngoài cửa một hiệu thuốc mở thâu đêm, lạnh cứng cả người tưởng không đứng dậy nổi, sau nửa đêm đành đứng dậy chạy tại chỗ, khổ sở đến tận hừng đông. Buổi tối thứ hai, anh tìm được một nhà ga, ra một đêm trong phòng đợi.

Đói khát vẫn đeo bám anh. Mỗi người anh gặp đều rất thờ ơ, anh cũng không dám đụng vào đồ bày trên kệ trong siêu thị hay trong quán ăn, cho đến khi đi qua tiệm ăn nhỏ kia, người đàn bà đó ân cần kéo anh đi vào, sau đó bung đến một bát mì thịt bò nóng hổi hương bay bốn phía. Hai ngày gần đây không có ai tốt với anh như vậy, lại không biết rằng đó chỉ là chiêu chèo kéo khách, vì vậy tự nhiên ăn, sau đó không có tiền nên bị đánh.

Chung quanh có rất nhiều người đến xem trò vui, nhưng không có ai chịu nói giúp anh một câu. Anh vừa bất lực vừa sợ hãi, chỉ có thể yên lặng chịu đựng không nói một tiếng, chờ đến khi đau đớn chấm dứt. Là cô gái này kéo anh ra khỏi mớ hỗn độn đó, dù từ đầu đến cuối cô chưa từng tỏ ra thân thiện, nhưng cũng không hề nhìn anh bằng ánh mắt xem thường.

Anh chậm rãi trượt theo bức tường ngói xuống đất. Anh cũng không biết vì sao lại đi theo cô, chỉ nghĩ đến lòng bàn tay cô thô ráp nhưng ấm áp, nghĩ đến nụ cười dịu dàng kia, vậy nên không muốn bỏ đi. Mỗi người đều có ngôi nhà của mình, nhưng anh không có, hoặc là anh không nhớ nổi. Anh hoàn toàn không biết gì về thế giới này, hiển nhiên cũng không biết đi về đâu.

Trong ngõ nhỏ không có gió nhưng vẫn rất lạnh. Anh cuộn mình co ro ngói đó, có người đi qua, anh không để ý, mà cũng chẳng ai để ý đến anh, chỉ cho rằng anh là một kẻ lang thang, hoặc một kẻ điên. Cửa sắt mở rồi lại đóng, có người ra, có kẻ vào, mỗi lần anh đều ngẩng đầu nhìn, nhưng không hề thấy bóng cô gái ấy. Không phải có ý gì, chỉ là muốn nhìn thấy cô một lần.

Sắc trời dần tối, tuyết bắt đầu rơi. Đưa tay đỡ một bông tuyết như một đóa hoa mong manh, anh tò mò xem nó tan ra trong lòng bàn tay mình. Nếu không có rét lạnh và đói khát, thế giới này hết thấy đối với anh mà nói đều mới mẻ và đáng yêu vô cùng.

Cửa lại mở ra lần nữa, anh nghiêng đầu nhìn thấy gương mặt đầy son phấn của cô, liền vội vàng đứng lên, có điều lạnh quá nên toàn thân tê cóng, thiếu chút nữa lão đảo ngã nhào. Vịn tường đứng vững, hoang

mang nhìn cô không giống như ban ngày, trong lòng anh bỗng thấy như đánh mất điều gì.

Ngô Quế Lan không ngờ anh vẫn còn ở đây, không khỏi đau đầu, nghĩ một lúc bèn quyết định làm như không thấy, bỏ đi thẳng. Anh do dự một lát, sau đó lại bám theo cô.

Theo cô vào công viên, quán bar, sàn nhảy và những chỗ ăn chơi xô bồ khác, nhìn cô đến gần từng người đàn ông, anh cũng không biết cô đang làm gì, chỉ là không muốn thấy cô cười như vậy, cảm giác giả tạo vô cùng.

“Chết tiệt, rốt cuộc anh định đi theo tôi đến lúc nào?” Khách hàng mà cô sắp ngã giá xong, chỉ vì thấy anh đứng phía sau cuối cùng đổi ý bỏ đi. Kết cuộc Ngô Quế Lan không nhìn được nữa, nổi giận đùng đùng, nện giày cao gót đi đến trước mặt anh, giơ tay quăng cho anh một cái tát. Một buổi tối vì sự xuất hiện của anh mà thành công cốc, khó trách được cô tức giận như vậy, lại hối hận đã xen vào việc thiên hạ.

Anh bị tát lệch cả mặt, nhìn cô tức giận bước đi, lúc này rốt cuộc cũng không dám theo sau nữa. Trên mặt đau nhói như có kim châm, trong lòng lại trống rỗng, đột nhiên cảm thấy những người xung quanh đều trở nên đáng sợ vô cùng.

Đi được trăm mét, Ngô Quế Lan rửa thềm một tiếng, lại ùng ùng quay trở về. Cảm giác ran rát lạnh lẽo từ lòng bàn tay truyền đến không ngừng gợi nhắc đến ánh mắt hoang mang vô tội của anh khi bị đánh, khiến cô đau cả đầu.

Anh vẫn đứng ở chỗ cũ, thấy cô quay lại, không tự chủ được co rúm người lùi về sau, nhưng vẫn mặc cô nắm lấy tay mình.

Bàn tay anh lạnh như băng, Ngô Quế Lan cố nén lửa giận trong lòng, đưa anh vào trong một quán lẩu nhỏ. Chỉ là một nồi lẩu cay đã đủ lấy ... trọn vẹn lòng tin anh dành cho cô, sắc mặt anh hồng hào lại, thân thể lạnh cóng suốt hai ngày qua cũng trở nên ấm áp.

***

“Anh Lâm?”

Lau sạch những vết bẩn trên khuôn mặt chàng trai xa lạ, Ngô Quế Lan rớt cuộc mới biết tại sao lại thấy anh ta quen mắt. Ngoài việc không đeo kính, anh chàng này với Lâm Tu Kiêu từng đến nhà cô quả thực là từ cùng một khuôn đúc ra. Điểm duy nhất khác nhau là ánh mắt Lâm Tu Kiêu dù qua một lớp kính vẫn sắc bén đến lạnh người, mà ánh mắt của chàng trai trước mặt này lại ngây thơ tinh khiết vô cùng. Là cùng một người ư?

Nhìn Ngô Quế Lan kinh ngạc há hốc miệng, anh ta kích động nắm lấy tay cô, vội vàng hỏi: “Cô biết tôi ư?”

Ngô Quế Lan cắn môi không dám khẳng định, “Anh tên gì?” E chỉ là người giống người, chứ cô không tài nào tin được một Lâm Tu Kiêu đạo mạo, quần áo là lượt với kẻ lang thang không xu dính túi này lại có liên quan đến nhau.

“Tôi không nhớ nữa, cô biết tôi sao?” Chàng trai không chịu buông tay, tiếp tục truy vấn. Có lẽ cô có thể cho anh biết một chút gì đó trong những kí ức mà anh đã lãng quên.

Chơi trò mất trí nhớ? Ngô Quế Lan bĩu môi, tỏ vẻ khinh thường nhìn anh: “Anh từ đâu đến đây? Sao lại ra nông nổi này?” Một người đàn ông tay có chân có, trẻ tuổi, sức khỏe dồi dào, để lâm vào cảnh này quả thật rất đáng xấu hổ.

Nhìn ra sự khinh miệt trong mắt cô, anh chột dạ cúi đầu, không dám hỏi tiếp, chỉ khe khẽ đáp: “Tôi không biết... Tôi không nhớ gì hết.”

Ngô Quế Lan lui về sau một bước, nghi ngờ trừng mắt nhìn mái tóc rối tung của anh, thầm nghĩ có phải anh ta định sống dựa vào mình hay không. Nhưng, cho dù anh thực sự có ý đồ đó, cô cũng không phải lòng gang dạ thép đến độ giữa đêm đông rét căm căm này mà nỡ đuổi một người trên thân mặt độc chiếc áo len mỏng manh như anh ra ngoài.

“Bây giờ anh định tính sao?” Không nói gì đến chuyện mất trí nhớ nữa, Ngô Quế Lan kéo chiếc ghế nhựa ngồi xuống, trực tiếp hỏi một câu rất thực tế. Cô không phải loại người thích ném tiền qua cửa sổ, càng không định nuôi một người đàn ông không rõ lai lịch.

“Tôi...” Người đàn ông chớp đôi mi dài len lén liếc nhìn Ngô Quế Lan, hai chữ “không biết” đằng sau phải nuốt lại vào bụng dưới ánh mắt cảnh cáo của cô, nhưng một lúc lâu sau, khi cô sắp hết kiên nhẫn, cuối cùng vẫn thốt ra: “Tôi không biết.” Anh hoàn toàn không biết gì về thế giới này, tất cả mọi thứ đối với anh chỉ là vô vọng.

Ngô Quế Lan giận quá hóa buồn cười, hồi lâu không nói lời nào.

Chàng trai bị ánh mắt vừa bực vừa chẳng biết làm sao của cô làm cho bất an, hai tay đặt trên gối bắt đầu đổ mồ hôi, anh ngượng ngùng len lút lau lau ống quần.

Thấy anh căng thẳng như vậy, Ngô Quế Lan thở dài, tức giận cũng giảm đi hơn phân nửa, “Vậy anh biết làm gì?” Việc cần làm bây giờ không phải là tức giận, mà là tìm cách để thoát khỏi môi phiến toái lớn này.

Nghe vậy, đầu anh ta cúi càng thấp, giống như đứa trẻ con làm sai chuyện, không dám hó hé dù chỉ một tiếng.

Mà đáng ngạc nhiên là lần này Ngô Quế Lan không hề tức giận, chỉ cầm lấy tay anh, không để tâm đến ánh mắt kinh ngạc của đôi phương, bắt đầu cẩn thận quan sát.

Ngón tay thon dài, trắng nõn, móng tay cắt tía cẩn thận, lòng bàn tay mềm mại chứ không hề thô ráp, ngón giữa có vết chai của những người quen cầm bút. Đây rõ ràng không phải là bàn tay của người lao động chân tay bình thường.

Thư sinh – hạng người trăm việc không dùng được vào việc nào, Ngô Quế Lan thầm nghĩ, hừ lạnh một tiếng, buông tay anh ra, dựa vào lưng ghế.

“Tôi không nuôi ... ai đâu.” Cô chậm rãi mở miệng, trong lòng cũng đã có quyết định. Nhìn thấy vẻ tổn thương trong mắt anh, cô nhếch khóe môi, lơ đãng nói: “Trước khi anh tìm được chỗ khác có thể ở lại đây, nhưng anh có chân có tay, phải nhanh chóng tìm được việc làm.” Trên người anh ta chẳng có cái gì, bắt anh ta đi chẳng khác nào bức đến đường cùng, Ngô Quế Lan cô không nhận tâm đến mức như vậy. Bản thân cũng đã từng đi vào ngõ cụt, nếu không có một hai người giúp đỡ, có lẽ cô đã không sống được nữa rồi.

Nghe thấy cô cho mình ở lại, đôi mắt anh ta ánh lên mừng rỡ, cũng không để ý đến những lời đằng sau, chỉ ngoan ngoãn gật mạnh đầu.

Ngô Quế Lan lúc này mới hơi mỉm cười, đứng dậy đi rửa mặt.

“Ngày mai anh tắm rửa một cái, sau đó ăn mặc cho chỉnh tề, như vậy mới mong kiếm được việc.” Vừa tẩy đi lớp trang điểm dày trên mặt, Ngô Quế Lan vừa nói với người đàn ông đang chăm chăm nhìn mình.

Thấy anh nghiêm túc nghe cô nói, tâm tính Ngô Quế Lan đột nhiên tốt hơn nhiều, cười bảo: “Tôi tên là Ngô Quế Lan, anh cứ gọi tôi là A. Lan. Tôi nên gọi anh thế nào đây?”

Anh ta ngẩn ra, ánh mắt nhìn cô lại mở to. Ngô Quế Lan vội hỏi: “Anh kiểm tra xem trên người có mang theo giấy tờ tùy thân nào không?” Thật sự cô không muốn nghe ba chữ “Tôi không biết” thêm một lần nào nữa.

Anh chàng nghe lời cô tìm khắp người một lượt kết quả cũng không có gì.

Thấy anh ta lắc đầu đầy vẻ chán nản. Ngô Quế Lan cuối cùng đã thực sự tin người này bị mất trí nhớ. “Bỏ đi, hy vọng anh sớm tìm được việc làm, trước hết tôi cứ gọi anh là Thành Công, mong sẽ gặp may mắn.” Lau mặt xong, cô thuận miệng đặt cho anh một cái tên.

Vì thế, tên của anh cứ như vậy được ấn định, anh cũng không cảm thấy có gì không ổn.

“Ở chỗ này tôi không có ghế sofa, chỉ có giường, một giường một đệm.” Ngâm chân trong nước nóng. Ngô Quế Lan bắt đầu định ra yêu cầu cơ bản. “Tôi tạm thời có thể chia nửa giường đệm và chăn cho anh. Nhưng anh phải nhớ, đừng có động đến tôi, nếu không thì cút ra ngoài đường hít khí trời mà sống đi.” Cô nói nhẹ nhàng đơn giản, nhưng lại cực kì nghiêm túc. Cô tuy là gái đứng đường, nhưng không có nghĩa là ai muốn động vào cũng được, còn phải xem cô có muốn hay không cái đã.

Thành Công không hiểu ý cô, nhưng vẫn trịnh trọng gật đầu đồng ý.

***

Trời đổ con tuyết lớn, Thành Công co người rúc ở khúc quanh vào ngõ, không dám trở về phòng trọ của Ngô Quế Lan. Mười ngày trôi qua, anh vẫn chưa tìm được việc làm. Nhìn sắc mặt A Lan mỗi ngày một âm u, anh thực sự sợ cô sẽ đuổi anh ra khỏi cửa, không cho quay về nữa.

Lạnh quá! Anh vòng tay ôm chặt thân mình. Một tên choai choai tóc nhuộm năm màu, áo quần quái dị lác lư đi qua, được mấy bước hấn đột nhiên quay đầu nhìn về phía anh, nở một nụ cười ranh mãnh, vòng lại đá một cái...

Trời dần tối hẳn, những ô cửa sổ các nhà hai bên ngõ bắt đầu le lói ánh đèn, tuyết vẫn rơi không hề nhẹ hạt hơn. Một bóng đen xuất hiện ở đầu kia con hẻm. Thành Công theo bản năng co mình lại hết sức có thể, cố không để người ta chú ý.

“Đồ ngốc!” Thanh âm của Ngô Quế Lan vang lên trên đỉnh đầu, trong ấy có sự nhẹ nhõm mà không tài nào hiểu được. “Sao không về nhà?” Chiếc ô ngăn lại những bông tuyết đang không ngừng đổ xuống người anh, một cảm giác ấm áp mơ hồ từ từ dâng lên trong cơ thể cứng đi vì lạnh.

“A Lan.” Anh ngẩng đầu nhìn cô gái mảnh mai trước mặt, khát vọng trong lòng khiến anh liêu lĩnh vươn cánh tay đã mất hết cảm giác ôm chầm lấy thân hình đang chực ngổ xuống của cô. Trên đời này chỉ có cô, duy nhất mình cô không bao giờ bắt nạt anh.

Ngô Quế Lan cứng đờ trong giây lát, vẫn để mặc cho anh ôm lấy mình, một lát sau mới bình tĩnh nói: “Về nhà thôi.” Cô đã tìm anh suốt mấy tiếng liền, trong lòng lo lắng hơn cô tưởng rất nhiều, cho đến khi tìm được anh mới thấy nhẹ cả người.

Thành Công nghe vậy co rúm người, rúc đầu trên vai Ngô Quế Lan, lắp bắp nói: “A Lan... Anh không tìm được việc làm...” Nói xong, tim anh nhảy lên một nhịp, chỉ sợ cô sẽ quay lưng bỏ đi, không thềm để ý đến nữa.

“Về nhà rồi nói.” Ngô Quế Lan vẫn không tỏ thái độ gì, thoát khỏi vòng tay anh, đứng dậy, tiện thể kéo anh lên.

Thành Công nơm nớp lo sợ theo Ngô Quế Lan trở về. Dưới ánh đèn, những vết bầm tím cùng với khoe môi rướm máu trên khuôn mặt anh lập tức hiện lên rành rành trước mắt cô.

“Lần này là ai làm?” Ngô Quế Lan giận tím mặt, một tay kéo Thành Công đến trước mặt xem xét vết thương. Từ ngày đầu tiên Thành Công ra ngoài tìm việc làm, có kẻ thấy anh ngây ngô liền giở trò ác ý, mỗi ngày về nhà đều mang thêm những vết bầm không to thì nhỏ. Đó cũng là lí do chủ yếu khiến anh càng ngày càng nhát gan, càng ngày càng không tìm được việc làm.

Nhìn vẻ hoảng hốt sợ hãi trong mắt Thành Công, Ngô Quế Lan không thể khống chế được lửa giận bùng bùng trong lòng, liên tục mắng chửi. Buông anh ra, cô xoay người đổ một chậu nước ấm giúp anh rửa sạch vết thương trên mặt.

“Bọn chó này, không biết có còn là con người nữa không?” Cô hầm hừ giận dữ, bàn tay lau vết bầm xung quanh những vết thương lại nhẹ nhàng vô cùng, không hiểu sao thấy anh bị bắt nạt lại khiến cô tức giận đến như vậy. Chẳng rõ từ khi nào, cô đã tự cho mình phải có trách nhiệm bảo vệ anh, không chịu được việc anh bị người ngoài làm tổn thương.

“A Lan...” Thành Công cảm giác được không phải cô đang nổi giận với mình, dần dần cũng trở nên yên lòng.

Ngô Quế Lan nhìn ánh mắt trong trẻo thuần khiết như chú cún con của anh, chất phác lại ngây thơ, chỉ còn biết thở dài, rớt cuộc buông xuôi “Được rồi, ngày mai đừng ra ngoài nữa.”

Đừng nói đến chuyện anh bị mất trí nhớ, chỉ sợ là với cái tính nhát như thỏ này ra ngoài cũng khó mà không chịu thiệt thòi.

Thành Công ngỡ ngác tròn xoe mắt, không hiểu lời cô nói có ý gì. Cô bảo anh không cần ra ngoài, có phải sẽ nhanh chóng đuổi anh đi hay không? “A Lan, Thành Công sẽ cố gắng nhanh chóng tìm được việc làm... Em đừng có bỏ rơi Thành Công...”, anh kinh hoàng cầu xin, vô cùng sợ hãi cảm giác một mình đơn độc lang thang trên những con đường xa lạ.

Bỏ rơi? Ngô Quế Lan ngẩn ra nhìn gương mặt dù sây sát vẫn rất tuấn tú trước mắt, không biết từ khi nào thì anh đã trở thành “của cô”. Nhưng cô cần anh vì lẽ gì đây? Người ta có một người đàn ông để làm chỗ dựa, nhưng anh cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, còn phải nhờ cô nuôi ăn nuôi ở. Cô lấy đâu ra tiền mà làm chuyện vô ích như thế? Dù nghĩ vậy, nhưng cô vẫn vô duyên vô có mềm lòng, không cách nào nói với anh những lời nặng nề tuyệt tình.

“Trước mắt anh không cần đi, chờ khi nào thích nghi được rồi hãy nói.” Đúng lúc Thành Công bắt đầu lo sợ trước sự im lặng của Ngô Quế Lan, cô mới lên tiếng. Có lẽ, cô nghĩ, tất cả đều do anh mất trí nhớ mà thôi.

Nghe ra cô không có ý đuổi mình đi, lại được cho phép tạm thời không phải ra ngoài đối mặt với những kẻ đáng sợ kia, Thành Công mới ngượng ngùng cười, ngoan ngoãn ngồi yên cho Ngô Quế Lan chăm sóc những vết thương trên mặt.

Một tràng âm thanh sôi lục ục từ bụng anh vang lên, khiến Ngô Quế Lan phải bật cười.

“Đồ ngốc!” Cô máng vờ một tiếng, cát hộp đồ y tế đi rồi mở nắp bếp lò, đặt chảo lên.

Cơm nấu xong từ lâu, rau cũng đã rửa sạch, chỉ còn đợi anh về.

Thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Ngô Quế Lan thoăn thoắt qua lại trong căn nhà nhỏ hẹp, Thành Công đột nhiên nhớ đến cảm giác khi ôm cô. Anh không biết vì sao nhìn cô mảnh mai như thế, mà trong vòng tay cô anh lại cảm thấy yên bình đến vậy.

Ngô Quế Lan nghiêng đầu bắt gặp anh đang chăm chú nhìn cô, bắt giác giật mình, tim cũng không kịp đập mà đập loạn. “Thật không biết anh chui từ đâu ra!” Cô lẩm bẩm, cố tình che giấu cảm xúc vừa cuộn lên trong lòng, không khỏi lầy lã trước phản ứng của chính mình. Làm sao cô có thể động lòng với một người không rõ lai lịch như anh?

Nghe được lời cô, ánh mắt trong suốt của Thành Công cũng trở nên âm đạm, rớt cuộc, anh từ đâu mà đến?

Chương 4 Vận đen

“Sau này cô không cần đến nữa.” Bà chủ quán cơm ném hai trăm lên bàn, thản nhiên nói.

Ngô Quế Lan run lên, nhìn vẻ khinh miệt không hề giấu giếm trong mắt bà chủ cùng thái độ mập mờ, liền hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Cô cũng không nhiều lời, cầm tiền quay lưng khỏi quán cơm mới làm được bốn ngày này.

Dường như chỉ sau một đêm, cả thế giới đều biết cô là gái gọi, còn nhiễm AIDS. Tất cả những người đàn ông tìm gái mua vui đều tránh xa cô, những cửa hàng thiếu người cũng từ chối nhận cô vào làm. Cô không khỏi phỏng đoán xem rốt cuộc mình đã đắc tội với ai, nhưng nghĩ mãi cũng không tài nào tìm ra. Về phần những chị em cùng hội cùng thuyền có một vài lần xô xát, bao gồm cả Tiểu Lệ, dù không ưa gì nhau thì cùng lắm cũng chỉ giành khách, chửi bới mấy câu, ẩu đả vài cái, tuyệt đối sẽ không bao giờ dòn cô vào bước đường cùng. Dù sao cũng cùng một cảnh ngộ, biết lẫn lộn với đời chẳng dễ dàng gì, quyết sẽ không bao giờ làm ra những chuyện quá đáng!

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Quế Lan cũng không cảm thấy mình đã làm gì khiến người ta phải ghi hận, càng không nhớ ra ai có năng lực lớn như vậy. Cuối cùng cô đem tất cả những chuyện gần đây gộp phải quy kết cho vận đen. Đen đến mấy thì cũng có ngày phải hết, vậy nên cô liền lấy lại tinh thần từ trong hoang mang tuyệt vọng.

Để kiếm được chút tiền sinh hoạt, cô rút ra hai nghìn đồng từ ngân hàng, đến phố chợ phía Tây mua một ít đồ trang sức, theo chân người ta bày một sạp hàng ở vỉa hè. Buôn bán không thể nói là tốt nhưng cũng không đến nỗi kém. Đáng tiếc vận đen đã đến thì làm gì cũng không ra hồn, Ngô Quế Lan mở hàng mới được vài ngày đã bị Đội Quản lý trật tự đô thị bắt được, tịch thu toàn bộ hàng hóa. Không chỉ sinh hoạt phí không kiếm được mà tiền vốn bỏ ra cũng coi như mất trắng.

Càng làm cho cô thấy tuyệt vọng hơn là chàng vạng ngày hôm đó trở về phòng trọ, cô thấy Thành Công đáng thương ngồi ở bên ngoài, khóa phòng đã bị đổi. Thì ra là chủ nhà đã tới, đuổi anh ra.

Cô nổi trận lôi đình đi tìm chủ nhà, ông ta ngang nhiên tuyên bố hạn thuê phòng đã hết, không muốn cho cô thuê tiếp nữa. Chưa hết, ông ta còn chửi cô mắc bệnh lại dám thuê trọ chỗ này, không đòi bồi thường tổn thất coi như đã là tử tế với cô lắm rồi.

Bồi thường tổn thất? Ngô Quế Lan bị chọc cho giận điên, thanh minh cũng chẳng ích gì, liền không thềm nhiều lời với ông ta, tâm trạng bị đè nén bấy lâu lúc này bùng nổ, bao nhiêu uất ức phải chịu đều trút lên lão chủ nhà. Trước khi đi nhìn lão ôm đầu rúm ró dưới đất, mặt sưng vù như mặt heo, cô đột nhiên bật cười. Lẽ ra, cô nên đi làm cướp!

Thành Công vẫn lẻo đẻo theo sau, bị bộ dáng phát hỏa của cô làm cho sợ hãi không dám ho he một tiếng. Anh không ngờ được nhìn cô mảnh mai yếu ớt mà khi đánh người lại khí thế ngất trời như vậy.

Tìm một nhà nghỉ giá rẻ nghỉ tạm, Ngô Quế Lan vừa tìm phòng ở, vừa nghĩ kế sinh nhai cho hai người mà phiền não không thôi. Thành Công tuy rằng vẫn ngây thơ chẳng hiểu gì về cơm áo gạo tiền, nhưng cũng cảm nhận được sự cùng quẫn của cô, trong lòng luôn hy vọng có thể giúp ích chút gì đó.

Có lẽ vận đen cũng sắp đến hồi kết thúc, một hôm bà chủ nhà nghỉ đột nhiên nói với bọn họ gần đó có một căn nhà nhỏ muốn cho thuê, giá rất rẻ, mỗi tháng chỉ cần năm mươi đồng. Đó là một căn nhà ba gian có tường bao nằm kẹt giữa những ngôi nhà cao tầng, khi quy hoạch thành phố dường như quên mất nơi này. Bà chủ cũng không dối gạt cô, chỉ nói nơi đó có vấn đề, trước kia còn có người ở, tiền thuê cũng không rẻ như vậy. Mấy năm nay chẳng ai thuê nữa, chủ nhà cũng không dám ở, lại tiếc mảnh đất đó nên muốn tìm người trông coi, tiền thuê gọi là lấy cho có. Tuy nhiên có vấn đề ở chỗ nào thì bà chủ lại không nói.

Ngô Quế Lan bây giờ chỉ sợ không có chỗ ở, còn “có vấn đề” hay không, không quan trọng. Hơn nữa từ bé cô đã là đứa to gan, chưa bao

giờ sợ mấy chuyện như thế, liền lập tức thuê nhà, cùng Thành Công dọn về ở ngay hôm đó.

***

Tuyết rơi rất dày, Ngô Quế Lan kéo theo một cái bao tải to đi dọc đường, hễ gặp thùng rác là dừng lại, thò bàn tay đeo chiếc găng cáu bản nhìn không ra màu sắc bới lộn bên trong xem có thứ gì có thể bán hoặc miễn cưỡng sử dụng được, đem quẳng vào bao.

Đã đến bước đường cùng, làm gì cũng không thuận lợi, ngoài việc nhặt rác cô không biết mình có thể làm gì để sống qua giai đoạn khôn khó này nữa.

Vừa lạnh vừa mệt, Ngô Quế Lan kéo cái bao lép kẹp đi rất lâu mà vẫn không ăn thua. Thời tiết thế này chẳng mấy ai uống nước giải khát, đương nhiên vỏ chai cũng không nhiều. Mấy ngày tuyết lớn thậm chí còn không kiếm được gì, chỉ là cô không muốn nằm chết dí ở xó nhà mà thôi. Cô ho khan một tiếng, tự nhiên cảm thấy bụng âm ỉ đau, không khỏi thở dài, thấy trước mặt có lối vào ga tàu điện ngầm bèn đi xuống.

Cô ngồi lên băng ghế, cũng không để ý đến ánh mắt kì thị của dòng người qua lại, chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, mong có thể làm ấm lên đôi chút.

Dù cô đã mặc đến mấy lớp, dưới chiếc áo khoác cũ là hai chiếc áo len, lại quàng thêm một chiếc khăn to che kín cả đầu cả cổ, nhưng gió lạnh vẫn tìm được cách luồn vào trong, buốt đến độ tưởng như cả máu cũng sắp đóng băng vậy. May mắn trong ga tàu điện ngầm so với bên ngoài ấm áp hơn rất nhiều, ít nhất cũng không có gió.

Mỗi ngày thế này tiền kiếm được có khi chẳng đủ chi dùng trong ngày, nhưng dù sao cũng còn hơn ngồi không. Miệng ăn núi lở, có lẽ mấy ngày nữa cô lại phải tính chuyện quay về nghề cũ. Aiz, thật không ngờ người sống trên đời lại có thể mặt vận đến nông nỗi này.

Nhẹ nhàng xoa xoa bụng, cô không khỏi ủ rũ. Cái thứ nho nhỏ trong này là một mối phiền to, giữ lại nó không thể nói là một quyết định sáng

suốt. Nhưng ai bảo cô sợ kia chứ?

Nhớ tình cảnh ngày hôm đó lén lút trốn khỏi phòng khám, cô không nhìn được bật cười. Vừa thấy những dụng cụ phẫu thuật lạnh như băng, còn có chiếc giường phẫu thuật kì dị, trong lòng cô đột nhiên hoảng sợ, lông tóc trên người đều dựng ngược lên. Vì vậy, không hề nghĩ ngợi, cô lấy cớ muốn đi toilet rồi vắt chân bỏ chạy.

Thực ra, cô vẫn không quên chuyện trước kia có mấy chị em cùng nghề vì phá thai quá nhiều mà vĩnh viễn mất đi khả năng làm mẹ. Có những người vừa làm tiểu phẫu xong không bao lâu đã phải đi tiếp khách, kết quả thành thân tàn ma dại, chuyện như vậy rất nhiều. Tất cả những việc đó hiện lên rõ mồn một trong đầu cô trước lúc vào phòng khám. Cho nên giữ lại đứa bé không rõ lai lịch này, thực tế là bởi vì cô sợ chết, sợ đau, chứ không phải vì cái gọi là tình mẫu tử thiêng liêng gì gì đó như người ta vẫn nói. Ngay cả cha nó là ai cô còn không biết, yêu với thương gì từ đâu mà ra chứ? Thật là...

Aiz... Không biết rốt cuộc là của gã nào nữa, sinh ra chắc không đến nỗi xấu xí khó coi chứ?

Cô bất giác cúi đầu nhớ lại những khách hàng dạo đó, nghĩ một hồi mới mang máng nhớ ra một tên ma men. Chỉ có tên khốn đó không chịu dùng biện pháp an toàn nào, nhìn bề ngoài hảnh hênh như cũng không đến nỗi tệ. Cô cũng không dám chắc, song vẫn thờ phào nhẹ nhõm.

Chân cô đã lạnh đến mức tê cứng, thử nhúc nhích vẫn cứ trơ ra không có cảm giác gì. Ngô Quế Lan vội vàng lấy chân này đập chân kia liên tục cho đến khi thấy đau mới chậm rãi đứng dậy, rời ga tàu điện ngầm lên mặt đất.

Tuyết rơi còn dày hơn lúc đầu, mà người đi trên đường vẫn ồn ào đông đúc, phần nhiều là những người lao động dưới đáy cùng xã hội đang chật vật bôn ba kiếm sống giống như cô. Thành thị với nông thôn khác nhau ở điểm này. Ngày nhiều tuyết thế này, ở quê đâu còn có ai đi lại, chủ yếu là ở nhà làm mấy việc lúc nông nhàn như sửa chữa đồ lặt vặt.

“Bé Lan... Bé Lan!”

Đúng lúc Ngô Quế Lan vừa nhớ tới chiếc bệp lò ấm áp ở nhà, vừa đảo dác nhìn xuyên qua đám đông tìm kiếm những thùng rác ven đường, giọng nói của một người đàn ông chấp chới truyền đến tai cô, cô bèn dừng lại. Ở quê, ngay cả cha mẹ lẫn mọi người trong thôn đều gọi cô như thế. Giọng nói này rất quen thuộc, trong đầu cô lập tức hiện lên một người, theo tiếng gọi nhìn lại, quả nhiên là anh ta.

Đó là bạn tù thời tiểu học của cô, Trương Vĩ. Khi cô ở tù, chính anh là người giúp cô gửi tiền về nhà, cũng là anh giúp cô giấu giếm chuyện này với mọi người.

“Dạ!” Kéo chiếc khăn quàng to sụp xuống khỏi mặt, cô cười đáp tiếng, nhìn anh ta với vẻ mặt nghi hoặc đang đi về phía mình.

Dáng người Trương Vĩ vừa gầy vừa nhỏ, tuổi cũng xấp xỉ cô nhưng trông cứ như đã ngoài ba mươi tuổi. Bọn họ đều giống nhau, lẩn lộn trong cảnh bần hàn cực khổ nên già trước tuổi so với người thành phố. Ngô Quế Lan biết mình cũng vậy, sớm đã thành quen, cũng không có hơi sức đâu mà đi so đo tị nạnh.

“Anh đi đâu đấy?” Ngô Quế Lan hỏi, vừa mở miệng đã bị gió lạnh táp thẳng vào, xộc lên cay cả mũi muốn sặc, ngực lạnh buốt, vì vậy lại nhanh chóng kéo khăn bịt kín mũi miệng.

Trương Vĩ gãi gãi đầu, ngây ngô cười, ngượng ngùng đáp: “Hôm nay nghỉ việc, đưa bạn đi dạo phố ấy mà.”

Ngô Quế Lan nhìn vẻ lúng túng của anh ta, lập tức hiểu ra “bạn” mà anh ta nói ở đây chính là bạn gái, không khỏi cười hì hì. “Hôm nay thật là...” Cô đang định trêu chọc anh ta mấy câu, nhưng thấy một cô gái mập mạp sắc mặt không lấy gì làm vui vẻ xăm xăm tiến về phía bọn họ, liền im bặt.

“Vĩ Vĩ, anh đang làm gì vậy?” Cô gái kia liếc xéo Ngô Quế Lan bằng ánh mắt không chút thiện cảm, vừa cao giọng gọi vừa lại gần ôm cánh tay Trương Vĩ với vẻ chiếm hữu, “Anh qua xem giúp em đôi giày kia có

đẹp không nào?” Nói xong, cũng không chào hỏi Ngô Quế Lan một câu đã kéo tay anh chàng lôi về phía tiệm giày cô ta vừa bước ra.

Trương Vĩ bất ngờ bị kéo đi, nhất thời loạng choạng, lại không hề to tiếng khiển trách, chỉ đành vội vội vàng vàng ném cho Ngô Quế Lan một ánh mắt vừa xấu hổ vừa bất đắc dĩ cùng một câu ngắn ngủi: “Có việc gì đến tìm anh nhé.”

Ngô Quế Lan cũng không để bụng, cười tí mắt với anh ta, gật đầu.

Cô nhìn về phía tiệm giày bọn họ đang đi tới. Cửa hàng treo bảng giảm giá, người cũng không đông. Những cửa hàng trong thành phố lúc nào cũng có khuyến mại...

Cô nhớ tới Thành Công đang ở nhà mãi không dám ra ngoài, trong lòng khẽ thờ một hơi dài ngao ngán. Ngoài ngày đầu tiên để anh ra ngoài kiếm việc làm nên cô mua cho anh một chiếc áo khoác, còn lại, ngay cả một bộ quần áo mặc ở nhà cũng không có. Mấy ngày nay cô làm ăn không thuận, không có tâm trạng quan tâm đến anh, mà anh cũng không hề kêu ca dù chỉ một tiếng. Nghĩ đến đây, ánh mắt của cô không khỏi mềm hẳn xuống, rất dịu dàng.

Bất kể cuộc sống khó khăn thế nào, những thứ cần thiết vẫn phải mua cho anh, nếu không thì giữ anh lại có ý nghĩa gì?

Về nhà, Thành Công lại không ở trong phòng, tìm quanh một vòng cũng không thấy bóng dáng đâu, Ngô Quế Lan hơi hoảng. Thành Công rất sợ tiếp xúc với người ngoài, nếu không phải bất đắc dĩ quyết không bao giờ bước chân ra khỏi cửa một bước. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Nhớ đến những ngày đầu, anh đều bị người ta bắt nạt đến thâm, lòng cô bỗng dung căng thẳng, vội chạy ra ngoài tìm.

Mãi đến khi thành phố lên đèn, Ngô Quế Lan mới vừa hoảng vừa lo trở về phòng trọ, mà Thành Công chẳng khác gì em bé trong nhà trẻ, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn trên ghế chờ cô trở lại, trên bàn trước mặt là mấy món ăn đã nguội từ lâu. Nhìn thấy cô, anh mừng rỡ đứng lên, tươi cười lấy lòng.

“Anh chạy đi đâu thế?” Thấy anh không việc gì, cô yên tâm lại, mà trong nháy mắt lửa giận lại bùng lên, Ngô Quế Lan cao giọng chất vấn, “Anh tưởng đây là cái khách sạn, muốn đi thì đi, muốn đến thì đến có phải không?” Dù biết mình tự nhiên nổi giận vô duyên vô cớ, anh sờ sờ là một người sống, đâu thể suốt ngày giam mình trong phòng được, chỉ là cô không khống chế được miệng mình. Đã mệt mỏi cả một ngày trời, ai có thể bình tĩnh cho nổi?

Nụ cười tắt ngấm trên mặt Thành Công, anh trầm mặc cúi đầu nhìn hai tay đang xoắn chặt lấy nhau, đầy một lòng chờ mong cũng trở nên nguội lạnh.

Anh không nói lời nào, Ngô Quế Lan ngược lại càng thêm tức giận, những lời không kịp nghĩ cứ vậy tuôn ra, “Không muốn ở đây thì cút đi, tôi không có nghĩa vụ nuôi một người ăn không ngồi rồi lại chỉ biết gây phiền toái!”

Cô hẳn là phải nghĩ vậy đi, tự nuôi mình đã đủ khổ rồi, giờ còn phải gánh thêm một cái tàu há mồm nữa, cô... cô hẳn không thể là tự nguyện đi? Chính vì vậy nên mới thốt ra những lời ác độc này...

Thành Công ngược mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt đi vì tức giận của cô, khóe môi nở một nụ cười buồn bã: “Anh hiểu rồi.” Anh nhỏ giọng trả lời rồi xoay người đi ra cửa. Thực ra cô không hề cần anh, anh cũng đã sớm biết, chỉ là anh vẫn muốn ở cùng cô, nhìn thấy cô. Có lẽ với cô, đó là một gánh nặng.

Nhìn bóng lưng cô đơn của anh khuất dần sau cửa, Ngô Quế Lan bắt giác chết lặng. Đây là kết quả cô muốn ư? Ép anh phải ra đi như vậy... Vậy khi này cô sợ hãi hoảng loạn đi tìm anh để làm gì?

Mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế anh vừa ngồi, ánh mắt Ngô Quế Lan bắt giác dừng trên bàn, bắt gặp đĩa trứng tráng hành cùng với đĩa đậu xào thịt băm, còn có hai bộ bát đĩa chỉnh tề, một hồi lâu mới định thần lại.

Cô đứng phắt dậy như bị điện giật, vội vàng lao ra cửa. Lạy trời, lạy trời anh chưa đi xa!

Nhìn thấy bóng dáng cô đơn ngồi cạnh tường bao, Ngô Quế Lan mừng rỡ như điên, cũng không thể bình tĩnh như ngày thường, lập tức chạy đến ôm chầm lấy anh, “Xin lỗi... xin lỗi, là em không tốt...” Cô run rẩy lập đi lập lại, run rẩy ôm chặt lấy người trong lòng, tựa như ôm lấy báu vật quý giá nhất trần đời.

Bị cô làm cho kinh ngạc, Thành Công ngỡ ngác ngẩng đầu, đưa tay kéo khuôn mặt cô gái đang vùi đầu trên vai mình ra nhìn cho rõ, chẳng ngờ lại chạm phải hai hàng lệ đầm đìa.

“A Lan?” Anh bối rối, không phải cô đang giận anh ư? Không phải cô nói không muốn nhìn thấy anh ư? Bây giờ như thế này... là tại sao? Anh không hiểu, nhưng anh không thích cô khóc, “Đừng khóc!” Cô bướng bỉnh không cho anh thấy mặt mình, anh chỉ có thể lấy tay nhẹ nhàng lau đi dòng nước ẩm ướt đang không ngừng tuôn trên má cô.

Không có đèn đường, chỉ có bóng đêm vây lấy hai bóng người đang ghì chặt lấy nhau. Màn đêm lạnh lùng tịch mịch, nhưng hai trái tim của hai con người vốn không cùng một thế giới này lại vì nỗi quyến luyến dành cho nhau mà hòa chung một nhịp, xua đi cái giá lạnh tưởng chừng làm cho người ta không thở nổi của mùa đông.

“Chiều nay anh đi đâu? Em tìm anh lâu quá.” Không biết làm thế nào bù đắp cho anh những tổn thương mình vừa gây ra, Ngô Quế Lan chỉ có thể chọn cách giữ lại trong lòng, mong muốn sẽ dùng hành động để trả lại những áy náy ngày hôm nay.

Lúc này, Thành Công mới hiểu được lí do vì sao cô nổi giận, tim không khỏi loạn nhịp, vươn tay ôm lấy cơ thể mảnh mai gầy yếu của cô, “Anh đi giúp người ta chuyển đồ, kiếm được ít tiền.” Anh thương cô mỗi ngày đi sớm về hôm vất vả cực nhọc, nên cố nén lại cảm giác sợ hãi trước những người xa lạ, một lần nữa ra ngoài tìm việc. May mắn là cách đó không xa có một người đang sửa nhà, thiếu người làm, thấy anh đứng một bên mà không dám hỏi liền chủ động gọi vào thuê. Thù lao tuy không nhiều nhưng anh cũng rất vui, ít nhất điều này cho thấy bản thân vẫn còn có ích, không phải chỉ biết dựa dẫm vào A Lan.

“Vừa rồi có phải anh muốn nói với em chuyện này?” Ngô Quế Lan nhớ đến nụ cười lấy lòng vừa nãy của anh, cảm giác được anh đang gạt đầu, trong lòng vừa hổ thẹn vừa đau đớn. Từ khi nào cô biến thành một người không biết phân biệt tốt xấu như vậy?

“Theo em về nhà đi, sau này em sẽ không bao giờ như thế nữa.” Cô cảm thấy xấu hổ vô cùng vì hành động của mình, chỉ lí nhí van vỉ anh, hỏi xong không khỏi căng thẳng nín thở, chỉ sợ anh từ chối, dù sao vừa rồi cô cũng đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh.

Thành Công không đáp ngay, chỉ yên lặng hồi lâu. Ngay lúc Ngô Quế Lan cảm thấy cực kì bất an, đột nhiên anh cúi đầu nói: “Em không thật lòng thích anh, em chỉ thương hại anh...” Thương hại anh không có nhà để về, thương hại anh không thể tự kiếm sống. Anh không biết bản thân mình muốn gì ở cô, nhưng anh chắc chắn một điều, anh không cần lòng thương hại của cô.

Ngô Quế Lan mím chặt môi, rời khỏi lòng anh. Trong bóng đêm, mắt anh rất sáng, trong tia sáng mang theo nỗi bi thương dịu dàng khiến người ta không thể nào quên.

“Nhưng... em không biết anh là ai...” Cô cup mắt, thở ra một hơi nhẹ nhàng, áp môi mình lên môi anh, cảm giác mềm mại từ anh truyền lại khiến bao nhiêu e dè lo sợ trong cô đều lắng lại. Cô biết cô đối với anh không phải lòng thương hại, nhưng cô càng biết rõ ràng hơn một người đàn ông bình thường sẽ dùng ánh mắt như thế nào mà đánh giá quá khứ của cô. Bây giờ anh mất trí nhớ, lại không giao tiếp với thế giới bên ngoài nên không để tâm những chuyện này, nhưng sau này thì sao, ai biết được chuyện gì có thể xảy ra? Chỉ là trước khi kịp suy nghĩ cho thấu đáo, cô đã dùng hành động để lựa chọn mất rồi! Một lựa chọn đầy bất an, đầy mâu thuẫn và cũng đầy hạnh phúc.

Nét bi thương trong mắt Thành Công bị xóa mờ, thay vào đó là niềm vui sướng trào tuôn vô cùng chân thật.

***

“Anh ơi!”

Lúc Thành Công lấy chìa khóa mở cửa thì bỗng nghe một âm thanh non nớt kêu lên, không khỏi ngạc nhiên nhìn quanh.

Bên kia tường bao thò ra một cái đầu bé xíu sợ sệt, nhìn qua khoảng bảy, tám tuổi, tóc kiểu đầu nắm xấu xí, nhưng ánh mắt đen láy rất lạnh lợi đáng yêu.

“Chào em!” Cho dù chỉ là đứa bé, Thành Công vẫn rất lịch sự gật đầu chào, trên mặt hiện lên nụ cười thân mật chân thành. Chợt nhận ra mình không còn sợ người lạ, có lẽ anh đã chậm rãi bắt đầu thích nghi với cuộc sống này.

Thấy anh đáp lại, đứa bé mừng rỡ, sôi nổi tiến ra khỏi chỗ nấp sau tường bao. Nó mặc một cái áo bông sờn rách, chân kéo lê theo đôi giày thể thao vừa to vừa bẩn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên vì lạnh.

“Em tên là Tiểu Kinh, anh chơi với em có được không?” Nó đi đến trước mặt Thành Công, van vãn rất đáng thương.

Nhìn đứa bé chỉ cao đến hông mình, Thành Công nghiêm túc suy nghĩ một lát mới đáp: “Nhưng anh còn phải nấu cơm đợi A Lan về.”

“Không sao, em chờ được mà.” Tiểu Kinh vừa xua tay, vừa cười hì hì nói.

“Được rồi, vậy em vào trong này chờ anh.” Thành Công mở cửa, Tiểu Kinh đi theo anh vào nhà.

“Nhà anh ấm quá.” Tự động kéo ghế ngồi cạnh bếp lò, Tiểu Kinh kêu lên đầy ao ước.

“Thế nhà em ở đâu? Lẽ nào không giống như vậy sao?” Thành Công vừa vo gạo, vừa tò mò hỏi. Anh còn tưởng rằng gia đình nào cũng đều thế này.

Tiểu Kinh dẫu môi, “Nhà em ở đối diện hồ nước, không bao giờ nhóm lửa, không có tiền mua than, lạnh chết đi được.”

“À... Vậy sau này lạnh em có thể đến đây ngồi, A Lan giấu chìa khóa dưới chân cửa ấy.” Thành Công nhớ đến bản thân mình sau khi tỉnh lại, hai đêm liền chịu đói chịu rét ở ngoài, không khỏi đồng cảm với Tiểu Kinh, bèn hào phóng đề nghị.

“Anh thật là tốt!” Tiểu Kinh reo sung sướng, nhảy chồm lên ôm lấy Thành Công đang khom lưng đặt nồi cơm lên bếp lò, hôn chụt một cái.

Có lẽ ở ngoài trời lạnh lâu, môi Tiểu Kinh cũng giá như băng, Thành Công rùng mình một cái, nhưng nhìn khuôn mặt rạng rỡ của thằng bé, anh cũng bất giác thấy vui.

“Nhưng chị kia dữ lắm.” Đột nhiên nhớ tới điều gì đó, khuôn mặt mừng rỡ phấn khích của Tiểu Kinh bỗng nhiên ảm đạm đi, “Chị ấy nhất định sẽ không hoan nghênh Tiểu Kinh.”

Nghĩ đến A Lan, ánh mắt Thành Công trở nên dịu dàng, “Con người A Lan rất tốt, em đừng sợ.” Ở trong lòng anh, không ai có thể tốt hơn A Lan.

Tiểu Kinh cười khanh khách, vỗ tay kêu lên: “Em biết rồi, anh thích chị A Lan! Xấu hổ quá, xấu hổ quá, xấu hổ quá, con trai thích con gái!”

Thành Công bị trêu đở như mặt mũi, tuy rất ngượng ngùng nhưng vẫn thật thà thừa nhận: “Đúng vậy, là anh thích A Lan.” Vì thích, cho nên vẫn luôn đi theo cô ấy.

Thấy anh xấu hổ, Tiểu Kinh tỏ ra cực kì vui vẻ, lại tốt bụng an ủi anh: “Đừng ngại, đừng ngại... hì hì... mẹ em nói người lớn đều thế cả mà.” Dừng một chút, nó lại không nhịn được nói thêm: “Chị A Lan cũng thích anh, em có nhìn thấy chị ấy hôn anh nhé.”

Thành Công nghe vậy không khỏi tròn tròn mắt, “Làm sao em biết được?” Đêm qua đứa bé này...

Tiểu Kinh đắc ý gật đầu, “Em có nhìn thấy mà... nhưng không phải cố ý.” Bị cặp mắt mở to của Thành Công nhìn chăm chăm làm cho bất an, nó lí nhí bồi thêm một câu.

“Em cũng cho rằng A Lan thích anh à?” Thành Công chỉ quan tâm mỗi câu này, những thứ khác Tiểu Kinh nói tự động bị bỏ qua.

“Đúng vậy.” Thấy anh không tức giận, Tiểu Kinh thở phào một hơi, nghiêm túc gật đầu tỏ vẻ ta đây không phải thuận miệng nói lấy lệ.

Giống như được uống một liều thuốc an thần, Thành Công ngây ngô cười, kết quả bị Tiểu Kinh quăng cho anh mắt xem thường.

“Em ra ngoài lâu thế ba mẹ em có lo lắng đi tìm không?” Anh đột nhiên nhớ tới hôm qua A Lan vì không tìm thấy mình đâu mà hoảng hốt tìm kiếm, không khỏi lo thay cho Tiểu Kinh.

Tiểu Kinh nghe thấy vậy, gương mặt non nớt bỗng sầm xuống tức giận nói: “Ai cần để ý chứ... Họ mang theo em trai đi nhặt phế liệu rồi, làm gì còn quan tâm đến em.” Nói xong, thằng bé cúi đầu, không nhìn Thành Công nữa.

Nghe giọng nó nghẹn ngào, Thành Công giật mình, ngồi xồm xuống, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn còn chưa kịp ấm áp kia lên, bắt gặp một đôi mắt đỏ hoe khiến anh phải xót xa. Anh bèn ôm nó vào lòng, vỗ vỗ tấm lưng nho nhỏ của nó, dịu dàng dỗ: “Không sao, em có thể ở đây đợi ba mẹ về.”

Tiểu Kinh tựa vào trong vòng tay ấm áp của Thành Công, cái miệng đáng yêu còn tái nhợt lại liền thoáng, “Đây là anh nói nhé, không được đổi ý đâu đấy.”

Thấy nó mỉm cười, Thành Công cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi, “Không đổi ý đâu.” Anh nghiêm túc gật đầu nhận lời thằng bé, rồi buông nó ra. Cơm trên bếp cũng đã sôi, anh phải đem rau đi rửa, “Em đáng yêu như vậy, A Lan gặp em nhất định sẽ rất vui.” Tự suy từ mình ra, anh cho rằng đương nhiên như thế.

Tiểu Kinh lè lưỡi nhìn anh, giả làm một cái mặt quỷ đáng yêu, nói: “Cái đó còn chưa chắc.”

Thành Công mỉm cười, cũng không tranh cãi với nó, yên lặng nhạt rau. Cũng thật kì lạ, rõ ràng anh không nhớ bất cứ thứ gì, nhưng nhìn A Lan nấu cơm qua một lần là anh tự mình làm được. Không biết là khả năng tiếp thu của anh quá nhanh, hay là từ trước khi mất đi trí nhớ đã từng làm rất nhiều lần rồi.

Trong lúc suy tư, Tiểu Kinh đột nhiên nhảy dựng lên hét: “Ba mẹ em về rồi, em phải mau về thôi, không sẽ bị ăn đòn mất.”

Thấy nó nói xong lập tức ba chân bốn cẳng chào anh chạy ra cửa, Thành Công không khỏi bật cười, hóa ra lúc này chẳng qua nói dối thế thôi, chứ người nhà đâu có bỏ mặc nó? Lúc này ngoài cửa có tiếng động, anh ló đầu ra nhìn, đúng là A Lan kéo theo một chiếc túi lớn đi vào, bèn chạy đến giúp cô đỡ lấy.

Chương 5 Người xa lạ

“Ngày mai anh cùng em đi nhặt rác.” Nghe Thành Công kể lại một ngày của mình, Ngô Quế Lan vừa ăn cơm, vừa thản nhiên nói.

“Được.” Thành Công không hề có ý kiến, dù sao anh cũng không nghĩ ra bản thân có thể làm được việc gì.

Ngô Quế Lan trầm xuống, im lặng ăn cơm.

“Thành Công...” Một lúc sau, cô đột nhiên mở miệng gọi, chờ cho người đối diện ngẩng đầu, mới chần chừ hỏi: “Chẳng lẽ anh không muốn biết quá khứ của mình sao? Có khi... người nhà của anh đang đi tìm anh đấy.”

Thành Công giật mình, trong nháy mắt không còn lòng dạ nào ăn tiếp.

“Người nhà...” Người nhà của anh cùng với quá khứ trước đây... Tại sao anh không thể nhớ nổi chút gì? Anh nhắm mắt lại, trong đầu trống rỗng. Là cái gì đã lấy đi trí nhớ của anh?

“Muốn.” Anh nhẹ nhàng thốt, đôi mày khẽ nhíu. Dù muốn thì cũng biết làm sao chứ?

Ngô Quế Lan thở dài, buông đũa.

“Em biết rồi.” Xem ra sau này phải chịu khó để ý thông báo tìm người mới được. Có lẽ... cô nên đi tìm người họ Lâm kia trước xem sao. Bề ngoài bọn họ giống nhau như đúc, nói không chừng có quan hệ gì đó. Tuy nghĩ như thế, nhưng cô cũng hiểu được đó chỉ là tâm lí cầu may. Trên đời này, những người bề ngoài giống nhau rất nhiều, làm sao lại trùng hợp như thế được.

“Cứ thuận theo tự nhiên đi.” Không biết là an ủi chính mình hay an ủi anh, cô bỗng nhiên thì thào một câu. Thành Công mở to mắt, chỉ nhìn thấy trên gương mặt cô thoáng hiện nét bất đắc dĩ rồi nhanh chóng biến mất.

“A Lan?” Không đoán được trong lòng cô đang nghĩ gì, lòng anh bỗng thấy lo sợ bất an.

Ngô Quế Lan cười, “Em là loại phụ nữ tham lam, thật rất muốn giữ anh ở bên cạnh cả đời.” Cô cười tự giễu, mà cũng không cảm thấy có gì cần phải che giấu trước mặt Thành Công.

Năm mơ cũng không thể tưởng tượng được A Lan lại nói với mình những lời như vậy, Thành Công ngạc nhiên mở to mắt, khước môi không kìm được nở nụ cười, “Thành Công vốn sẽ ở bên cạnh A Lan cả đời mà.” Anh nói như một lẽ đương nhiên, không chút do dự băn khoăn.

Nụ cười của Ngô Quế Lan càng rạng rỡ, thậm chí cười đến chảy cả nước mắt. Lau đi giọt lệ nơi khước mắt, cô đứng dậy đi đến trước mặt Thành Công nhẹ nhàng ngồi vào lòng anh.

“Xem anh ngoan như vậy, em sẽ cho anh ôm một lần... Nhưng mà phải nhẹ nhàng đấy nhé.”

Cô vô cùng dịu dàng ôm lấy cổ Thành Công còn đang tròn mắt kinh ngạc, bày ra một gương mặt khác của bản thân với anh. Cô hiểu rất rõ, ngoài Thành Công của bây giờ, sau này sẽ không bao giờ có một người đàn ông nào có thể chân thành với cô đến vậy, mà cô, thực sự không muốn bỏ qua.

Chỉ có như vậy, dù sau này anh bỏ đi, cô cũng không có gì để tiếc nuối.

Thành Công chất phác đơn thuần, dù cảm thấy kinh ngạc vì hành động thân mật rất đột nhiên của cô, song cũng chỉ hiểu lời cô theo nghĩa đen, bèn rất cẩn thận vòng tay ôm lấy Ngô Quế Lan, không dám nhúc nhích gì thêm. Hơn nữa, chỉ cần ôm cô như thế này, anh cũng đã cảm thấy cực kì thỏa mãn, quả thật không nghĩ gì đến phương diện khác.

“Đồ ngốc!” Ngô Lan Quế nửa hờn dỗi nửa vui mừng, cũng không động đậy, chỉ rúc vào lòng anh, lẳng lẳng sưởi ấm cho nhau.

“Có lúc, em cũng nghĩ chỉ cần có một người ôm em thế này là đủ...” Nhắm mắt lại, nghe nhịp tim đập cách một lớp áo, chớp mũi quanh một mùi hương làm cho người ta an tâm. Phải rồi, chỉ cần vậy đã là quá đủ. Nhưng một mong muốn nhỏ nhoi như thế, đối với loại phụ nữ như cô, chính là một điều xa xỉ.

Nghe được tiếng nỉ non mang theo bao nhiêu tâm sự của cô, Thành Công không khỏi ôm càng thêm chặt, đem cơ thể mảnh mai ấy vùi sâu vào lòng mình. Cho dù cách một lớp áo dày cộm, nhưng sự gần gũi như vậy vẫn làm cho người ta cảm thấy được hai trái tim như hòa cùng một nhịp.

“Bất cứ lúc nào em muốn hãy nói với anh.” Anh nói, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Ừm, được rồi, em nhớ rồi.” Ngô Quế Lan cũng không từ chối, chỉ riêng đôi mắt đang cười đến cong cong như vành trăng khuyết kia dường như có hơi nước phủ mờ.

“A Lan, để anh đi rửa chén.” Lát sau, Thành Công đột nhiên lúng túng đứng lên, cố gắng để Ngô Quế Lan cách xa bản thân mình.

Ngô Quế Lan sớm đã nhận ra thay đổi trên thân thể anh, không khỏi ha ha cười, than một câu: “Đúng là đàn ông các anh...”

Thành Công vừa xấu hổ lại vừa hoảng hốt, thực ra anh cũng không biết vì sao chỉ im lặng ôm cô như vậy anh đã cảm thấy mình rất khó thở, hơn nữa trong đầu còn hiện lên một ý nghĩ đáng sợ. Nghe được lời cô, anh đỏ bừng mặt vội vội vàng vàng để cô xuống, chỉ sợ lâu hơn chút nữa, anh sẽ không khống chế được mà đem ý nghĩ trong đầu trở thành sự thật.

“Đúng là đồ ngốc!” Ngô Quế Lan lại trách cứ, không để ý đến nỗ lực định buông mình ra của anh, chủ động hôn lên môi anh.

Thành Công giật mình như bị sét đánh, cả người cứng lại không dám động đậy.

“Đã nói cho anh ôm rồi, anh còn cố đứng đấy làm gì.” Ngô Quế Lan trêu chọc, môi vẫn dán lấy anh, không nhẹ nhàng khẽ lướt như đêm qua, mà dịu dàng triền miên, dẫn đường cho anh đáp lại.

“Nhưng mà... thật sự cảm ơn anh!” Bỏ lại một câu rất mập mờ, cô khẽ vươn lưỡi chen vào cánh môi mềm mại, cùng đầu lưỡi kinh hoàng mà run rẩy của anh cuốn lấy nhau.

Àm! Thành Công chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng trong nháy mắt, theo bản năng ôm chặt lấy eo cô, cơ thể căng cứng, để mặc cho cô châm lên trong người anh một ngọn lửa, thứ lửa cuồng dã lan ra tựa như muốn thiêu trụi cả cánh đồng. Cho đến khi...

“Đồ ngốc.” Một tiếng hờn rót vào tai anh, khiến anh tỉnh táo lại lúc này mới theo bản năng làm chuyện lẽ ra phải sớm biết từ đầu.

“Nhẹ một chút...” Lúc anh ôm cô lên giường Ngô Quế Lan lại nhắc, cô không quên bản thân còn đang mang thai hai tháng. Tuy biết rằng ba tháng đầu mang thai không nên quan hệ, nhưng cô rõ ràng hơn ai hết, mình và Thành Công chỉ có hiện tại, qua một ngày được một ngày, ai biết được đến ngày mai khi mặt trời lên, một Thành Công chân thành yêu cô, không bao giờ để ý đến qua khứ của cô liệu có biến mất hay không.

Cô... chỉ là muốn nắm giữ thứ hạnh phúc mong manh như bong bóng xà phòng này thôi.

***

Ngủ đến nửa đêm, Ngô Quế Lan đột nhiên bừng tỉnh, bên tai loáng thoáng truyền đến tiếng trẻ con cười đùa. Trong lúc mơ mơ màng màng cô nghĩ, có lẽ sắp qua năm mới, lũ trẻ dường như cũng đi ngủ trễ hơn.

Mở mắt ra, bóng đêm bao quanh bốn phía, trong không khí văng vát mùi rác thải. Cho dù đã cẩn thận đem những thứ nhặt được tránh xa khỏi

nơi ăn ở, nhưng vẫn không thể nào ngăn được cái mùi này bay khắp nơi, bây giờ mùa đông còn đỡ, nếu là mùa hè không biết sẽ khó chịu đến mức nào.

Nghĩ đến đây, cô âm thầm thở dài, nghe nhịp thở bình an của Thành Công, trong lòng không rõ là ấm áp hay bất an. Nếu anh thật sự là một người tay trắng, hai người cùng nắm tay nhau đối mặt với cuộc sống khó khăn này cũng không có gì không tốt. Nhưng anh chẳng qua chỉ tạm thời quên đi quá khứ của mình, chung quy cũng sẽ có một ngày nhớ lại, đến lúc đó...

Một tiếng thét thê lương thảm thiết xé toạc màn đêm, đâm thẳng vào tai Ngô Quế Lan, làm cho tim cô đập sai một nhịp, lông tóc cũng dựng ngược lên.

“Cứu mạng... cứu tôi với...” Tiếng kêu cứu như gần như xa, như có như không dứt quãng truyền đến trong bóng đêm, mơ hồ nghe ra là tiếng kêu của trẻ con.

Ngô Quế Lan cứng người, cảm giác được Thành Công đang ôm mình hít thở đều đặn, không hề có dấu hiệu bị tiếng thét làm cho tỉnh giấc.

“Cứu... cứu... tôi...” Tiếng cầu cứu bi thương trong đêm tối lượn lờ, mỗi một tiếng như gõ vào tim Ngô Quế Lan.

Đúng là xui xẻo! Cô rửa thềm một tiếng, lặng yên khoác thêm áo đứng dậy, cố gắng không làm Thành Công tỉnh giấc.

Lần mò ra cửa trong bóng đêm, cô theo tiếng hét đi dọc tường bao ra phía sau nhà. Sương mù mờ mịt phủ kín trên lớp tuyết đọng dày, gió táp lạnh thấu xương, trời không tuyết không mưa, không khí thanh lạnh thấm vào lòng người.

Mấy cây dương trụ lá sừng sững đứng lặng yên sau nhà, tiến về phía trước vài bước là một cái hồ phủ hơi lạnh buốt, rộng ước chừng nửa mẫu^[1] phía trên mặt nước sương khói lượn lờ.

[1] Một mẫu bằng 3600 mét vuông.

Tiếng cầu cứu biến mất, Ngô Quế Lan cũng dừng lại, ánh mắt bình tĩnh lạnh lùng nhìn phía trước. Một lát sau, tiếng kêu cứu lại vang lên, vọng đến từ giữa hồ, nhìn kỹ mơ hồ có thể thấy dưới lớp sương mù dày đặc có một bóng đen đang giãy giụa trong hồ nước.

Ngô Quế Lan bất động, chỉ trơ mắt đứng nhìn. Sau một hồi, bóng đen giãy giụa biến mất, mặt nước khôi phục sự yên tĩnh ban đầu.

Ôm cơ thể lạnh cứng quay lại phòng, Thành Công vẫn ngủ rất say, không hề phát hiện cô ra ngoài. Tiến vào trong chăn, cảm giác được sự lạnh trên người dần được hơi ấm của Thành Công xoa dịu, cô mệt mỏi nhắm mắt lại.

Lúc nửa tỉnh nửa mê, cô hoảng hốt nhìn thấy một đứa bé ướt đẫm đứng bên giường, khuôn mặt tái xanh vì lạnh, ánh mắt oán hận trừng lên nhìn cô. Cô muốn mở mắt, lại nhận ra mí mắt rất nặng, dường như có thứ gì đó đè trên người, cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

Bực thật! Cô rửa thềm trong lòng, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh trở lại. Không để ý đến ánh mắt làm cho người ta sợ hãi kia, cũng không để ý đến bản thân mình bây giờ không hít thở nổi, mà đem toàn bộ sức chú ý tập trung đến hai tay, từ tốn kiên trì làm thử vài động tác nhẹ nhàng.

Kinh nghiệm cho cô biết, giãy giụa hay sợ hãi cũng không có ích, ngoài việc phải bình tĩnh, không còn cách nào có thể thoát khỏi tình cảnh trước mắt.

Mắt cá chân đột nhiên căng thẳng, một cánh tay lạnh lẽo nắm lấy chân, kéo cô ra khỏi giường. Chỉ hoảng loạn trong chốc lát, cô rất nhanh lấy lại bình tĩnh, một mực cố gắng cử động tay.

Được rồi! Ngay lúc bàn tay kia bịt lấy mũi cô, ngón tay cô cuối cùng cũng cử động được, sau đó là cả cánh tay, rồi cả người được tự do.

Hô hấp khôi phục cả người nhẹ bẫng, cô mở to mắt nhìn bốn phía vẫn tối đen, không hề có gì cả. Không có ai bịt mũi cô, cũng không có ai nắm chân cô kéo đi.

Chỉ là nằm mơ, cô biết, sau đó chậm rãi thở phào một hơi.

***

Khó có một ngày tuyết không rơi, tuy nhiên băng trên mặt đất cũng chưa tan, vừa cứng lại vừa trơn, không cẩn thận sẽ ngã sấp xuống, Ngô Quế Lan có thai vốn không nên đi ra ngoài, nhưng ngay cả ngày tuyết rơi dày cô cũng đi làm, cho nên ngày tận tuyết càng không thể nào bắt cô ngồi không một chỗ. Tuy nhiên, để đề phòng bất trắc, trước khi ra ngoài cô vẫn lấy vài vụn quần kín giày, đỡ lo bị trượt.

Đưa Thành Công đi cùng ra bãi rác ở ngoại ô cùng những người nhặt rác khác chờ xe rác đi vào, sau đó chạy đến tìm trong đó những phế liệu có thể tái chế. Lúc đầu cô cũng không nghĩ tới vào tận đây kiếm, nhưng có lần nói chuyện với người nhặt rác khác mới biết nếu tìm ở đây sẽ được nhiều hơn một ít, đi theo chị ta một lần là cô đã thuộc đường.

Theo lời người này nói, nếu chịu khó, nhặt ở đây một tháng có thể kiếm được năm, sáu trăm. Nếu tiết kiệm, ngoài việc sống qua ngày có lẽ còn thừa chút tiền để gửi về nhà. Những người này cũng giống như cô, đều ở nông thôn đi ra, không có nghề nghiệp gì mới phải đi nhặt rác. Tuy rằng thu nhập không cao, nhưng so với việc cả đời khổ cực quanh năm úp mặt vào mảnh ruộng cũng còn hơn rất nhiều.

Thấy Thành Công, những người đó đều rất ngạc nhiên, thỉnh thoảng chạy đến chỗ hai người ngó nghiêng, cảm thán vài câu, đều nói rằng chưa từng thấy ai nhặt rác lại đẹp trai như vậy. Thành Công thật thà chất phác, cũng không như người thường cho công việc nhặt rác là đáng xấu hổ, chỉ nghiêm túc học Ngô Quế Lan và những người khác cố gắng tìm thêm nhiều phế liệu.

Kéo một túi rác to về nhà trời cũng đã tối, thất lung hai người đều mỏi nhừ vì đi bộ. Thứ nhất là bởi xe bus không cho những người nhặt rác lên

xe, thứ hai là bởi có thể đỡ được đồng nào hay đồng đấy, ngày nào cũng đi, sớm muộn gì cũng thành quen.

Đi rất lâu, trừ tay đang mang túi lộ ra bên ngoài, người không những không lạnh mà ngược lại còn đổ mồ hôi. Ngô Quế Lan nói lỏng khăn quàng, nhìn về phía Thành Công, trong mắt không giấu được sự dụi dàng. Với cuộc sống bây giờ, thật ra, cô cũng không có gì oán trách. Những người giống như cô có lẽ đều thế cả, phải cố gắng giãy giụa để sinh tồn, không có thời gian suy nghĩ ông trời bất công hay không, cũng không nực cười ngòi đố bị ai oán trách. Mà Thành Công, ngoài dự kiến của cô, thích nghi rất tốt.

“A Lan, đưa cho anh.” Bất gặp ánh mắt của cô, Thành Công không chút nghĩ ngợi vươn bàn tay còn rảnh ra đón lấy chiếc túi cô đang mang.

Ngô Quế Lan lắc đầu, “Em không yếu ớt đến mức ấy.” Cô không định bắt anh làm đến kiệt sức.

Đằng trước là Ngự Viên, nơi ở của những kẻ có tiền. Bảo vệ ở đây rất nghiêm, cấm ngặt không cho dân nhật rác đi vào, bằng không cô nhất định sẽ vào xem, nhật rác ở nơi đó chắc chắn sẽ được hơn ở bên ngoài rất nhiều.

Cười nhẹ, cô cũng không đưa mắt ngó nghiêng xem những biệt thự xa hoa phía trong, mà chú ý nhìn những thùng rác ven đường, thấy bên trong rất sạch sẽ, chắc mới được vệ sinh không lâu trước đó.

Từ Ngự Viên còn phải đi bộ hơn hai mươi phút nữa mới đến nhà cô ở. Ngôi nhà ấy nằm lọt thỏm giữa Ngự Viên cùng một khu dân cư khác, cũng giống như cô vậy, vốn không thuộc về nơi này nhưng vẫn tồn tại một cách rất đương nhiên.

Thấy bước chân của Thành Công chậm lại, Ngô Quế Lan chăm chú nhìn về phía anh: “Sao vậy anh mệt à? Có muốn nghỉ một lát không?” anh không phải người làm công việc chân tay, cô cũng biết, đi theo cô làm việc này đối với anh rất thiệt thòi.

“Không sao.” Thành Công lắc đầu, rảo bước đuổi kịp cô. Vừa rồi, đột nhiên anh có cảm giác đã từng đến nơi này, chỉ là vừa muốn nghĩ kỹ thì trong đầu lại trống rỗng, thậm chí cảm giác quen thuộc kia cũng biến mất tầm mắt tích. Anh nghĩ, chắc là mình tưởng tượng.

Lúc này, một chiếc xe thể thao màu đỏ chạy ra công, hai người dừng lại nhường chiếc xe đi trước, nhưng chiếc xe đó chỉ chạy được khoảng năm mươi mét lại quay về.

“Kiều?” Cửa xe mở ra, một người đàn ông cao lớn phong độ bước xuống. Dưới ánh đèn, nhìn đường nét đẹp như tạc và đôi mắt màu xám kia đủ thấy trong máu anh ta phải có gen ngoại quốc. Mà lúc này, trên khuôn mặt anh tuần đó không giấu nổi nét kinh ngạc, mừng rỡ cùng kích động.

Nhìn chàng trai sải bước lại gần, khoảnh khắc đó tim Ngô Quế Lan bỗng như ngừng lại, rồi đập loạn.

“Tên khốn cậu trốn ở đâu vậy? Tôi còn tưởng cậu bị con chuột nào tha xuống cống rồi chứ.” Người đàn ông đến gần Thành Công, vừa đùa vừa định vươn tay ôm lấy anh, nhưng cánh tay ấy nhanh chóng khựng lại trước khi chạm vào người Thành Công. Anh ta nhíu mày: “Cậu làm gì vậy? Sao để cả người lại bốc mùi kinh thế?” nói rồi lập tức lui về hai bước, mặt mày nhăn nhó.

“Anh là ai?” Thành Công buông túi xuống đất, cũng không e ngại thái độ của người kia, trong lòng dâng lên một cảm giác kì lạ. Người đàn ông trước mặt này có lẽ biết quá khứ của anh.

Ngô Quế Lan lãnh đạm nhìn người đàn ông xa lạ, trong đầu nổi lên ý nghĩ muốn nện cho một đấm, đập nát vẻ ghê tởm trên mặt anh ta.

Anh ta giật mình há hốc miệng, quan sát Thành Công hồi lâu, sau đó cười phá lên: “Thiếu chút nữa bị cậu lừa rồi, ha ha... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bộ dạng cậu thế này thật đúng là nhà quê... Nếu bị Tiểu Gia Gia nhìn thấy, ha ha...”

Lắc đầu, Thành Công cảm thấy không thể nào hiểu được người đàn ông trước mặt, vì vậy lại xách túi lên, kéo Ngô Quế Lan tiếp tục đi. Bọn họ vừa đói lại vừa mệt, làm sao có thời gian cùng tên kì quái này nói lằng nhằng.

Nhìn theo bóng hai người, anh chàng há hốc miệng, ghen cả họng, vẻ mặt không thể nào tin được.

“Kiều!” Anh ta gọi, chạy nhanh đến chặn trước mặt hai người, “Cậu còn muốn đùa đến bao giờ? Mọi người tìm cậu chỉ thiếu chút lật tung cả nước lên.” Lúc này đây, vẻ mặt anh ta rớt cuộc nghiêm túc lại, hiển nhiên là thấy được sự việc có chỗ không bình thường.

Thành Công cười cười, khoe mắt in bóng Ngô Quế Lan đang hoảng hốt đến cứng cả người: “Xin lỗi anh, tôi thật sự không biết anh. Chắc anh nhận sai người rồi.” Nói xong, anh nắm tay Ngô Quế Lan vòng qua người kia, đi tiếp.

Lần này, người kia không tiếp tục đuổi theo, nhưng đôi mắt màu xám nhạt vẫn chăm chú dõi theo hai người mang theo nét suy tư.

***

Tựa như dự cảm được điều gì đó, đêm hôm ấy, Ngô Quế Lan gần như tuyệt vọng lao vào Thành Công.

“A Lan, mệt chết mất” Ôm chặt lấy Ngô Quế Lan rõ ràng mệt đến mức không mở nổi mắt vẫn cố khiêu khích mình, Thành Công đành phải chủ động nhận mình yếu thế, ngăn cản cách làm ấu trĩ để giải tỏa bất an của cô.

Rớt cuộc, Ngô Quế Lan dừng lại, “Thành Công... Thành Công...” Vùi đầu vào trong lòng anh, cô không ngừng gọi, sau đó nức nở khóc thành tiếng.

Thành Công sợ hãi, hoang mang bối rối vỗ về dỗ dành cô, “A Lan, đừng khóc, A Lan... dù thế nào anh cũng không đi.” Nguyên nhân hẳn là

người đàn ông xuất hiện tối nay, hai người bọn họ không thể nào vờ như không có chuyện gì xảy ra được.

Ngô Quế Lan im bật, một lát sau mới ngẩng đầu, mắt vẫn đỏ hoe, nhưng trên mặt đã không còn nước mắt “Anh nghĩ đi đâu thế?” Cô cười lạnh nói, “Em chỉ oán ông trời, tại sao người ta có thể đi xe hơi ở nhà lâu, mà em lại phải đi nhặt rác? Chết tiệt, em không cam lòng!”

Thành Công giật mình, nhìn kĩ nét mặt cô, dường như muốn xem cho rõ cô đang nghĩ những gì.

Ngô Quế Lan không nhìn được xoay người, đưa lưng về phía Thành Công, tiếp tục nói: “Hôm nay nếu không phải vì đi nhặt rác vừa bản lại vừa thối, anh chàng vừa cao lại vừa đẹp trai kia nói không chừng sẽ để ý đến em nhiều hơn một chút...”

Nhìn bóng lưng cô đột nhiên trở nên xa cách, Thành Công bỗng lúng túng, “A Lan, em còn có anh.” Có anh còn chưa đủ sao, vì sao còn muốn nghĩ đến thứ vĩnh viễn cũng không bao giờ có được?

“Anh?” Ngô Quế Lan cười nhạt, trầm mặc một lát mới nói: “Anh có cái gì? Anh có thể làm cho em nhàn hạ được không? Anh có thể cho em những ngày sung sướng không? Anh chẳng qua chỉ là một kẻ còn nghèo hèn hơn em mà thôi!”

Mấy câu phía sau cô gần như nghiền răng nghiền lợi thốt ra.

“A Lan...” Thành Công nghẹn lời, ánh mắt trong suốt hiện lên bi ai vô tận. Đúng vậy, anh không làm gì được cho cô, thậm chí còn cần cô nuôi sống.

Nhưng nếu cô ghét anh như vậy, tại sao còn nói muốn giữ anh ở bên cạnh cả đời? Tại sao lại gần gũi anh như vậy?

Nghĩ đến đây, trái tim lạnh giá của anh lại trở nên ấm áp, nhẹ nhàng ôm lấy tấm lưng mảnh mai của Ngô Quế Lan, kéo cô vào lòng, “A Lan, xin lỗi...” Ngoài xin lỗi, anh không biết còn có thể nói với cô điều gì.

Đồ ngốc! Ngô Quế Lan thầm trách, nhắm mắt lại không cho tình cảm theo đó tuôn ra. Không cố giãy khỏi vòng tay anh, nhưng cơ thể lại trở nên cứng ngắt, rõ ràng tỏ ra lãnh cảm thờ ơ.

“Thôi đi, thôi đi, nói những lời này liệu có ích gì?” Cô mát kiên nhẫn ngắt lời anh, trong đầu hiện lên hình ảnh vô tội mà sợ hãi của Thành Công, khẽ thở dài trong lòng, “Sớm biết anh vô dụng như vậy, ngày đó em không nên xen vào chuyện thiên hạ, càng không nên cuu mang anh. Xem xem, tự em chuốc phiền vào mình thế này đây!” Làm sao có thể là chuốc phiền cho được, là ông trời ban ân mới đúng. Niềm hạnh phúc được yêu tuyệt vời đến cỡ nào, loại người như cô không ngờ có ngày nếm trải.

Thật lạnh! Giống như nhớ lại hai ngày sau tỉnh dậy, lạ lẫm, sợ hãi mông lung, bất lực, lạnh lẽo và đói khát đeo bám. Cho dù là ôm cơ thể mềm mại của cô ở trong ổ chăn ấm áp, Thành Công vẫn không tìm được run lên. Chậm rãi buông Ngô Quế Lan, anh lui về phía sau, giữa hai người lúc đó cách ra một khoảng lạnh lẽo.

Cảm giác được sự di chuyển của anh, Ngô Quế Lan cắn răng nhin xuống, không cho phép mình quay người nhìn xem vẻ mặt của anh. Đủ rồi, thật sự không thể tiếp tục được nữa...

“Anh nhìn lại mình xem, ngay cả xách dép cho anh chàng đi xe thể thao kia cũng không xứng...” Nước mắt không tiếng động theo khóe mắt trượt xuống, lặng lẽ thấm vào những sợi tóc đang xòa xuống. Bây giờ hẳn cô làm anh tổn thương ghê gớm lắm. So với vết thương do vô tâm lần trước, sự cố ý lần này quả thật không thể nào tha thứ được.

“A Lan, em thật lòng nghĩ thế sao?” Lòng Thành Công rất loạn, vô thức hỏi. Nếu bị người khác ghét bỏ như vậy, anh ở lại đây để làm gì?

Ngô Quế Lan không trả lời, tiếng nói đã không thể thốt lên được nữa. Cho dù tự biết mình xuất thân chẳng ra gì, cô vẫn muốn liêu lĩnh ở bên anh. Chỉ là... Có đôi khi, có một số chuyện, người ta bắt buộc phải làm, dù có đau đớn đến mấy. Anh có thể giới của anh, làm sao cô có thể ích kỷ đưa tay bịt mắt anh, không cho anh nhìn thấy nó? Cho dù lấy lí do là anh yêu cô cũng không thể nào chấp nhận được.

Không nghe được tiếng trả lời, Thành Công cũng không còn để ý, nhìn mái tóc xoăn khô vàng của người con gái phía trước, thì thảo với chính mình: “Anh biết, nhưng... anh thực sự rất yêu em...” Anh thậm chí không biết tại sao mình yêu cô đến vậy, cho dù bị cô ghét bỏ, khinh thường, tình yêu của anh cũng không hề thay đổi.

Anh nghĩ, có lẽ trong mạng kí ức mà anh có, chỉ có mình cô đã từng mang đến cho anh sự ấm áp chở che. Cho nên, anh không có cách nào không yêu cô, càng không có cách nào buồn cô, giận cô. Anh phải làm thế nào bây giờ?

Những lời ngọt ngào mà chua xót của anh thấm vào tim, Ngô Quế Lan gần như rúm người hít sâu một hơi, không dám nói một lời. Nếu mở miệng, cô không dám chắc sẽ không nói ra điều gì khiến bản thân mình hối hận.

Trong phòng im lặng đến mức một chiếc kim rơi cũng có thể nghe thấy tiếng. Rất lâu sau, khi Thành Công nghĩ Ngô Quế Lan đã ngủ, anh không nhìn được lén lút tiến lại gần cô, thêm một chút nữa, nhẹ nhàng cho đến khi chạm được lưng cô.

Ngô Quế Lan nhắm mắt, tựa như đã ngủ say. Lúc này đây, cô không còn nói ra những lời làm anh đau lòng, cơ thể cũng trở nên thật ấm thật mềm, không cứng ngắt làm cho lòng người ta lạnh ngắt như vừa nãy.

“A Lan, anh thật sự rất yêu em!” Hôn nhẹ lên những sợi tóc xõa trên gò, Thành Công thốt ra những lời đầy mắt mắt đau thương. Anh rất yêu cô, cô nói vậy khiến anh đau đớn vô cùng. Nhưng hẳn là vì cô không thích anh, nên cũng không để ý đến nữa rồi.

Mà anh không hề biết ở nơi tầm mắt anh không chạm đến được, mí mắt cô nhẹ nhẹ run lên, đôi mày nhàn nhạt cong cong nhú lại đầy ai oán.

***

Một lần nữa gặp lại chàng trai nọ, Thành Công cũng không hề kinh ngạc. Hai ngày nay, Ngô Quế Lan không còn đi nhặt rác, hôm nào cũng

trang điểm thật xinh đẹp rồi kéo anh đến mai phục ngoài Ngự Viên từ hừng đông đến chạng vạng, gặp được quả thực chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Nhìn Ngô Quế Lan cùng người đàn ông tự xưng là A Sâm đứng ở đó đàm phán điều kiện để anh trở về, anh gần như chết lặng. Kể từ đêm hôm đó, cô đối xử với anh lãnh đạm thờ ơ vô cùng, không cần biết người kia tìm nhằm người hay không, chỉ cần sự trở về này của anh có thể cho cô điều cô muốn, anh nhất định sẽ đi cùng người đàn ông kia không hề do dự.

Hiển nhiên điều kiện được thương lượng thỏa đáng, Ngô Quế Lan nhìn cực kì phân khởi, cười đến nịnh nọt. Thành Công nhìn qua nụ cười của cô, cảm thấy trong lòng có một góc gần như chết lặng.

“Thành Công.” Ngô Quế Lan đi tới, anh biết cô muốn khuyên anh đi theo người đàn ông xa lạ kia, “Em đã hỏi rõ ràng rồi, thực ra anh tên là Lâm Tu Kiêu, anh ta có giấy tờ tùy thân của anh, không hề sai.” Vừa giúp Thành Công sửa lại mớ tóc đen xõa xuống che hết vàng trán rộng, cô vừa dịu dàng nói. Rất nhanh thôi hai người sẽ chia tay, cô thật sự không có cách nào tiếp tục lạnh lùng với anh, ai biết sau lần từ biệt này, hai người còn có thể gặp lại hay không.

Lâm Tu Kiêu ư? Thành Công đứng bất động, cũng không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô gái mảnh mai trước mắt. Có thể thoát khỏi anh làm cô vui mừng như vậy sao? Thậm chí có thể tỏ ra dịu dàng với anh như trước.

“Anh nên với anh ta thôi, về với cuộc sống thuộc về anh, đừng đến tìm em nữa.” Cô thấp giọng dặn dò, Ngô Quế Lan cảm thấy họng như nghẹn lại.

“A Lan, em ghét anh đến mức ấy sao?” Thành Công đột ngột hỏi một vấn đề mà trong lòng anh đã sớm có đáp án. Có lẽ vì không cam lòng, vì anh yêu cô nhiều, nhiều đến vô cùng.

Ngô Quế Lan ngây ra, không cách nào nói câu ghét bỏ với người đàn ông trước mặt. Một lúc lâu sau, cô đột nhiên xoay người, định cứ thế bỏ đi. Cho dù yêu thì sao, kết cục đều đã định sẵn không phải ư?

“A Lan!” Thành Công kêu lên, ôm chặt lấy cô, thế nào cũng không chịu buông, “A Lan anh không muốn đi... xin em... đừng vứt bỏ anh...” Anh hèn mọn cầu xin, vứt bỏ cả tôn nghiêm, vứt bỏ cả tự trọng, chỉ cần cô đồng ý giữ anh lại bên mình.

A Sâm đứng cách đó không xa, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ, nhưng cũng không có bất kì hành động gì.

Ngô Quế Lan cứng đờ, trong nháy mắt bao nhiêu sự giằng xé, mâu thuẫn dâng lên, nhưng rất nhanh đã tỉnh táo quyết đoán trở lại. Nụ cười lơ lửng trên môi, cô xoay người nũng nịu nói: “Anh làm gì vậy? Em làm nghề đó mà, nếu anh không quên được em, chờ đến khi có tiền thì đến. Còn nếu không có tiền... thôi không cần nói nữa vậy.”

Cô cố ý kéo dài giọng, tay Thành Công cuối cùng bất lực buông thõng xuống. Thất vọng và đau khổ tràn ngập trong mắt anh, che mờ cả ánh sáng long lanh chân thật vốn có.

Thừa dịp anh buông tay, Ngô Quế Lan lui về sau một bước, không dám nhìn vào mắt anh, xoay người đi về phía A Sâm, nhận lấy xấp tiền trong tay anh ta, sau đó rời đi không một chút lưu luyến.

Anh bị bỏ rơi rồi. Nhìn theo Ngô Quế Lan đang đưa trên đôi giày cao gót đi càng lúc càng xa, ánh mắt Thành Công buồn bã rũ xuống, hai tay dần dần siết chặt thành quyền, móng tay găm sâu vào da thịt.

“Kiều, đi thôi.” Không biết từ lúc nào A Sâm đã đến bên cạnh, đồng thời với giọng nói vang đến, một bàn tay mạnh mẽ đặt lên vai anh, “Cô ta không thích hợp với cậu đâu.”

Thành Công ngược mắt nhìn kẻ xa lạ đột nhiên xông vào cuộc sống của mình, mặc kệ cho anh ta kéo mình lên xe không hề kháng cự. A Lan không cần anh, đi đến đâu cũng có nghĩa gì? Có người cứu mang anh, anh nên mừng mới đúng, có gì phải buồn lo?

Nhìn người kia mang Thành Công đi, Ngô Quế Lan mới từ sau một gốc cây đại thụ đi ra. Một bàn tay vịn vào thân cây chống đỡ cả cơ thể đã mất hết sức sống, ánh mắt của cô trở nên mờ mịt thê lương. Từ nay về

sau, người đàn ông toàn tâm toàn ý chân thành với cô đó sẽ không bao giờ xuất hiện trước mắt cô một lần nữa.

Cô... thực ra cũng rất yêu anh. Yêu anh... rất yêu anh!

Dường như toàn bộ sức lực trong cơ thể đều bị rút cạn, cô tựa trán lên thân cây thô ráp thở dốc, lê bước chân mỏi mệt trở về.

Trở về nhà, cô hơi do dự, lập tức đi về phía sau tường bao. Nơi đó là một khu nhà đang thi công, những đồng cát đồng đá cùng với cốt thép rời rã la liệt, không biết vì sắp đến Tết hay nguyên nhân gì khác mà trước khi hai người dọn đến đây đã ngừng thi công.

Không có những cây dương xỉ khiêu, tất nhiên cũng không hề có hồ nước.

Chương 6 Ký ức

Cửa nhà bị khóa, Thành Công biết Ngô Quế Lan lại đi nhặt rác. Anh theo thói quen đưa tay sờ soạng phía dưới khung cửa, một hồi lâu cũng không tìm được chìa khóa. Anh hơi nản lòng rút tay lại, lưng theo cánh cửa trượt xuống ngòai dưới đất.

Cuộc sống mới rất thoải mái, cái gì cũng có, còn có rất nhiều bạn bè người thân quan tâm đến anh. Nhưng anh không thấy vui. Không có A Lan bên cạnh, ngay cả ngủ cũng không yên giấc, nên anh lại lên quay về. Cho dù A Lan không thích cũng không sao, anh chỉ muốn được thấy cô thêm một lần mà thôi.

“Anh!” Tiểu Kinh đột nhiên chạy ra từ sau tường, tíu tíu đến trước mặt anh.

Nhìn thấy nó, Thành Công mừng rỡ, không chú ý đến đôi giày thể thao vừa bẩn lại vừa rách dưới chân đứa bé còn sũng nước: “Tiểu Kinh!” Anh giang tay bế bổng đứa trẻ lên. Thấy nó lạnh như băng, Thành Công không kìm được thương xót, vẻ mặt không đành lòng: “Chắc em đến sưởi ấm đúng không? Nhưng mà không được... Anh không có chìa khóa.” Nói đến đây, gương mặt anh bỗng trở nên ảm đạm, ánh mắt hiện lên nỗi cô đơn.

“Em biết” Tiểu Kinh ngòai xồm xuống trước mặt Thành Công, cười hì hì nói: “Không vấn đề gì. Chị A Lan nói anh về nhà, nhà anh so với nơi này tốt hơn nhiều.”

Nghe được tên Ngô Quế Lan, Thành Công lập tức sinh động hẳn lên, nắm chặt đôi vai gầy của Tiểu Kinh, “Em gặp A Lan à? Cô ấy nói gì với em?”

Anh mắt kiểm soát hỏi dồn, nhưng Tiểu Kinh không hề để ý, gật đầu nói: “Vâng, chị A Lan nói thực ra chị ấy cũng không nỡ rời xa anh, có điều...” Nói đến đây, nó ngừng lại, vẻ mặt thần bí.

Thành Công căng thẳng gấp gáp hỏi: “Có điều sao kia?” Nghe nói A Lan cũng nhớ mình, anh thậm chí không cần nghĩ xem lời này là thật hay giả, chỉ cảm thấy bao nhiêu chán chường mệt mỏi hai ngày nay đều bị quét sạch, giờ lại dâng lên một nỗi chờ mong vô hạn. Có phải là... có phải là anh còn có thể trở lại hay không?

“À...” Trong mắt Tiểu Kinh hiện ra nét tinh ranh, đưa ngón tay đặt lên môi làm động tác ra hiệu im lặng sau đó mới tiến đến bên tai Thành Công, nói nhỏ. “Bởi vì... căn phòng này có ma.” Nói xong, nó lùi ra, ánh mắt nhìn Thành Công để lộ vẻ lạnh lùng cân nhắc không hợp với một đứa bé con như nó.

Thành Công không chú ý, bởi vì những gì nghe được làm anh hoang mang vô cùng: “Có ma?” Anh không quá hiểu ý nghĩa hai chữ này, càng không thể hiểu được điều đó với việc Ngô Quế Lan bỏ rơi mình có liên quan gì.

Đồ ngốc! Tiểu Kinh ném ánh mắt xem thường về phía Thành Công, thất vọng đứng lên: “Anh có muốn đi tìm chị A Lan không? Em biết chị ấy ở đâu.”

Nghe vậy, Thành Công vội vàng đứng dậy, “Muốn.. Em sẽ đưa anh đi à?” Ánh mắt trong suốt toát lên sự khẩn cầu, thực sự có lẽ không ai từ chối được ánh mắt như thế.

“Không thành vấn đề.” Tiểu Kinh nhún vai, cười híp cả mắt, chủ động kéo tay Thành Công dẫn anh đi xuyên qua ngõ nhỏ ra đường cái.

Tay Tiểu Kinh rất lạnh, Thành Công bất giác nắm chặt lấy, muốn đem hơi ấm từ bàn tay mình truyền sang cho nó. Tiểu Kinh vì hành động này của Thành Công mà hớn hờ cười.

“Thành Công?” Đang đi trên đường cái, Thành Công nghe được phía sau có người hoảng hốt gọi tên mình, không khỏi dừng chân quay đầu tìm kiếm, nhưng hồi lâu cũng không thấy ai. Cho đến khi quay lại mới phát hiện không biết từ lúc nào Tiểu Kinh đã buông tay ra, một mình tự ý sang đường.

“Tiểu Kinh!” Thấy một chiếc xe tải đang lao như bay về phía Tiểu Kinh vẫn hồn nhiên không biết gì, Thành Công sợ hãi toát mồ hôi lạnh, không kịp nghĩ gì, lập tức xông đến đẩy Tiểu Kinh ra.

“Thành Công” Một tiếng kêu từ phía sau truyền đến, Ngô Quế Lan mặt trắng bệch nhìn Thành Công bất thành linh lao thẳng về phía chiếc ô tô đang chạy như bay trên đường.

Giống như một thước phim quay chậm, cơ thể Thành Công tựa một con rối vô hồn bị quăng lên không trung, sau đó chậm rãi rơi xuống.

***

Sau cú va chạm, ngoài việc rơi vào trạng thái hôn mê một thời gian ngắn, Thành Công may mắn không hề xảy ra bất trắc gì. Không thể nghi ngờ, đây quả là một kì tích.

Ngồi ngoài phòng bệnh, Ngô Quế Lan nhường lại căn phòng cho mấy người vừa hốt hải chạy đến. Trong đó, có một người phụ nữ trung niên rất đẹp ngồi bên giường bệnh, cầm lấy tay Thành Công khóc không thành tiếng. Người đẹp đúng là người đẹp, ngay cả khóc cũng làm rung động lòng người.

Người đàn ông đứng phía sau tuy tóc đã điểm sương, nhưng vẫn phong độ ngời ngời, ánh mắt sắc bén lúc này ngập tràn đau đớn, vẻ ngoài so với Thành Công đang im lặng nằm trên giường bệnh cũng có đến năm, sáu phần tương tự. Không cần mất công suy nghĩ, Ngô Quế Lan cũng đoán được quan hệ của cặp vợ chồng với anh.

Ngoài ra còn có hai người đàn ông trẻ tuổi mặc những bộ vest đắt tiền một ngồi một dựa bên cửa sổ, vẻ mặt nặng nề. Một người rút ra một điều thuốc, vừa đưa lên miệng lại lấy xuống, chắc hẳn nhớ ra trong phòng bệnh không được phép hút thuốc.

Bọn họ làm sao hay tin, Ngô Quế Lan cũng không rõ lắm. Cô chỉ có thể khẳng định tất cả những người này đều không đơn giản, chắc chắn là cùng một loại người với Lâm Tu Kiều mà ngày xưa cô từng gặp.

Cộc cộc cộc, tiếng giày cao gót gõ trên mặt sàn vang lên trong hành lang vắng lặng khiến cho người ta phải chú ý.

Ngô Quế Lan dời mắt khỏi phòng bệnh, nhìn về phía âm thanh phát ra, là một nam một nữ đang chạy đến. Nam chính là người đưa Thành Công rời khỏi cô ngày hôm đó, A Sâm; nữ tóc dài ăn mặc xinh đẹp trẻ trung khả ái, nhìn qua có vẻ rất quen. Ngô Quế Lan nghĩ lại, lập tức trí nhớ dừng ở cái đêm cứu được một cô gái từ tay côn đồ, sau đó Lâm Tu Kiều còn vì cô ta mà đến tìm cô.

Hai người chạy đến gần, cô gái cũng không nhận ra Ngô Quế Lan. A Sâm chỉ nhìn cô gật đầu coi như chào hỏi có lễ, sau đó lập tức cùng cô gái kẻ trước người sau vào phòng bệnh.

Ánh mắt cô đuổi theo hai người, dù thấy thiếu nữ lập tức đi đến bên giường bệnh, nói chuyện với người phụ nữ trung niên kia chưa được hai câu đã vùi đầu khóc òa lên.

Khóc cái gì? Có việc gì đâu, chỉ ngủ một lát mà thôi. Ngô Quế Lan bĩu môi, trong lòng thầm tính, chờ Thành Công tỉnh lại, nếu anh muốn đi cùng cô, cô sẽ nghĩ cách đưa anh cùng đi, không thêm để ý chuyện khác làm gì.

Đã đưa ra quyết định, khóe môi cô bất giác hiện lên một nụ cười. Nhớ đến nỗi kích động khi nhìn thấy Thành Công lúc chiều cùng với sự sợ hãi lúc chiếc xe lao thẳng về phía anh, đến giờ cô vẫn còn hoảng hốt.

Trong phòng, A Sâm đang cùng với mấy người đàn ông trấn an hai người phụ nữ đang khóc, sau đó cùng với một trong hai chàng trai trẻ tuổi đi đến bên cửa sổ thì thầm trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng lại liếc về phía Ngô Quế Lan đang ngồi ngoài hành lang. Một lát sau, cuộc nói chuyện kết thúc, A Sâm bước ra ngoài, xem ra là có ý muốn nói chuyện với Ngô Quế Lan.

Ngô Quế Lan cười khẩy trong lòng, thầm nghĩ, tôi giao người cho các anh là vì sự an toàn của anh ấy, bây giờ sự việc đã đến nước này, xem anh có gì để nói, bèn lập tức im lặng nghênh diện.

Ai ngờ đúng lúc này, trong phòng bệnh đột nhiên ồn ào, thì ra là Thành Công đã tỉnh. Bước chân của A Sâm vì thế mà ngừng lại. Ngô Quế Lan cũng vội vàng đứng lên, bực tức nhìn thiếu nữ kia ôm chầm lấy anh.

A Sâm nhấn chuông gọi bác sĩ. Ngô Quế Lan đi theo bác sĩ vào phòng bệnh, nhưng chỉ đứng từ xa nghe họ nói chuyện, không tiến lại gần hỏi han.

Sau khi kiểm tra bệnh nhân vừa tỉnh, bác sĩ một lần nữa khẳng định kết quả chẩn đoán trước đó. Đó chỉ là hôn mê do não bị chấn động, không hề có di chứng nào khác, có thể xuất viện bất cứ lúc nào.

Sau khi bác sĩ rời đi, Ngô Quế Lan bỗng nhiên nghe được tiếng Thành Công nói chuyện, lòng trở nên lạnh ngắt.

“Sao mọi người lại ở cả đây thế này?” Giọng nói ôn hòa đầy nghi hoặc kia, không giống Thành Công, “Ba mẹ, hai người không phải đang ở New York sao?”

Trí nhớ đã trở lại rồi. Chân Ngô Quế Lan gần như nhũn ra, phải dựa vào tường, nhìn đám người kia vui mừng sung sướng. Trở lại với con người cũ, liệu anh có còn yêu cô như trước hay không?

“Con còn dám nói nữa? Vô duyên vô cớ mất tích hơn hai mươi ngày, ba mẹ có thể không quay về hay sao?” Người phụ nữ trung niên vừa khóc vừa cười nói, nghe ra được trong đó vui sướng nhiều hơn là oán trách.

“Con mất tích hơn hai mươi ngày?” Giọng nói của Thành Công có vẻ chần chừ, dường như là không dám tin, “Lúc đó chỉ là phanh không ăn, tông lên chỗ tránh xe, cũng không có chuyện gì xảy ra. A Sâm, lúc đó không phải cậu đi cùng tôi à? Tôi đâu có mất tích, cậu không thể vì làm cho Gia Gia lo lắng mà khuyếch đại sự thật lên như thế. Ba mẹ tôi còn bận nhiều việc.” Anh đưa tay day day thái dương nhưc mỗi, vì chuyện hoang đường như vậy mà vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Nghe vậy, mọi người quay sang nhìn nhau. Chỉ có A Sâm phản ứng nhanh, xoay người đứng chắn giữa Thành Công và Ngô Quế Lan, cười nói: “Cậu không phải vẫn trách cô chú quên mất còn có một đứa con ở đây à? Tôi chỉ nhân cơ hội giúp cậu hoàn thành tâm nguyện thôi.” Những người khác lập tức hiểu ra, đều giúp anh ta che giấu sự thật. Người phụ nữ trung niên nín khóc, mỉm cười lên giọng: “Con nhìn lại con xem, tính tình vẫn trẻ con như thế. Nếu nhớ ba mẹ thì có thể gọi điện thoại nói ba mẹ trở về, không thì bay sang đó cũng được chứ sao? Có nhất thiết phải làm cho mọi người kinh hãi thế này không?”

Thì ra đã quên hết mất rồi... Tia chờ mong mỏng manh của Ngô Quế Lan cuối cùng tắt ngấm, hơi thở nghẹn trong lồng ngực, dường như không cách nào thoát ra ngoài được.

Cũng tốt... cũng tốt... Nếu quên rồi, sẽ không còn liên quan gì nữa, sẽ không phải lo lắng liệu anh có coi thường cô hay không, có ghét bỏ cô hay không...

Từ nay về sau, trên đời này sẽ không còn người tên là Thành Công nữa. Tự nói với chính mình như vậy, cô cố gắng lê đôi chân nặng như chì ra ngoài.

“Đó là ai?” Giọng nói đầy nghi hoặc của Lâm Tu Kiều từ phía sau vọng đến, lòng cô thót một cái, dừng chân lại.

“Một nhân viên trong bệnh viện mà thôi.” Có người đáp lại.

Ngô Quế Lan cô đơn cười, lại tiếp tục bước đi.

Kéo bước chân mỗi mệch về nhà, trời cũng đã sắp tối. Không bật đèn, Ngô Quế Lan im lặng ngồi trên ghế mặc cho đêm mỗi lúc một dày, đem bản thân chôn vùi hoàn toàn trong bóng tối.

“Vương Vĩnh Kinh, sinh tháng Chạp năm 1979.” Cô đột nhiên lầm bầm, thanh âm cũng trở nên âm u lạnh lẽo, “Có hai em trai, một em gái, ba mẹ nhật phế liệu. Mùa đông hơn mười năm trước chết đuối ở một hồ nước gần nhà, thi thể không được vớt lên. Mùa xuân năm sau, cả nhà chuyển đi sau đó hồ nước bị lấp, ngôi nhà này được xây trên đó...”

Tiếng cười khanh khách truyền đến từ bên ngoài, là tiếng trẻ con lanh lảnh dễ nghe.

Tách một cái, đèn đột nhiên bật sáng ngắt ngang lời Ngô Quế Lan, đồng thời xua đi màn đêm u tối.

Lẹp bẹp! Lẹp bẹp! Tiếng giày ướt bước trên nền đất vang lên, một hàng dấu giày trẻ con ướt sũng từ từ xuất hiện trước cánh cửa đóng chặt, mỗi lúc một gần nơi Ngô Quế Lan đang ngồi.

“Cậu không cần dọa tôi. Đến người sống tôi còn không sợ, lẽ nào đi sợ ma quỷ?” Ngô Quế Lan nhìn căn phòng vắng vẻ, lạnh lùng cười, “Mà không ngại nói cho cậu biết, căn phòng này tôi ở chắc rồi.” Cùng một con ma tranh chấp địa bàn, trong cuộc đời cô, đây là lần đầu tiên.

Vừa dứt lời, cô bỗng nhiên cảm thấy cổ họng chột lạnh, giống như có một đôi tay vô hình đặt ở trên, đang dần dần siết lại. Ở phía dưới, hai dấu chân ẩm ướt lặng lẽ hiện lên ngay bên cạnh.

Khóe môi nhếch lên thành một nụ cười, cô không có sức lực lãng phí đi phản kháng, nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên nụ cười e dè của Thành Công, trong lòng bất giác trở nên âm áp.

Cô sinh ra vào ngày nặng căn, vì vậy khi còn nhỏ thường xuyên gặp phải những thứ này, thậm chí còn suýt bị một người đã chết kéo đi làm thể thân. Cô không hề sợ, cũng biết cách làm thế nào để tự bảo vệ bản thân, nên biết rõ nơi này có ma quỷ vẫn ham giá rẻ mà thuê ở. Chỉ là không ngờ nó lại tìm đến Thành Công trước.

Nếu người tên A Sâm kia không xuất hiện, có lẽ không bao lâu nữa cô nhất định phải chuyển ra ngoài, giống như những khách trọ trước đây của ngôi nhà này. Nhưng bây giờ, có lẽ không cần nữa rồi.

“Cậu không hại được tôi đâu.” Một lực rất mạnh dường như đang bóp nghẹt khí quản, làm cho cô không thể nào thở được. Nhưng cô vẫn cười, cao giọng khinh miệt, “Cậu không có năng lực đấy. Tuy nhiên, tôi có thể đào xương cốt cậu ở phía dưới căn phòng này lên quẳng cho chó ăn.” Cô

biết rất rõ, chỉ cần trong lòng không sợ hãi, những thứ vô hình này đều không thể động đến mình.

“Đồ đáng ghét.” Giọng nói non nớt của Tiểu Kinh vang lên trong phòng, ẩn chứa căm tức không thể che giấu được. Ngô Quế Lan chỉ cảm thấy cổ họng được buông lỏng, hít thở thông thuận lại sau nháy mắt, trước mặt hiện lên một bóng người nho nhỏ đáng yêu.

“Đồ bắt nạt trẻ con.” Hàng lông mày dưới mái đầu nắm nhăn lại thành một đường.

“Trẻ con?” Ngô Quế Lan khinh bỉ liếc nhìn nó một cái, nửa cười nửa không hừ một tiếng, “là con tiểu quý hại người mới đúng.” Nhìn đứa bé đối diện giương mắt chuẩn bị cãi lại, cô hừ lạnh, “Thành Công là cậu làm hại có phải không?” Thành Công mất trí nhớ không hiểu việc gì, nhưng cũng chẳng ngờ ngần đến nỗi vô duyên vô cớ lao về chiếc xe đang chạy như bay trên đường.

“Tôi chỉ giúp anh ấy thôi, tôi không hại anh ấy.” Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Tiểu Kinh phụng phịu trả lời, “Nhìn bộ dáng ngốc nghếch đó thật làm cho người ta sốt ruột, cho nên mới quyết định giúp anh ấy khôi phục trí nhớ.”

“Tốt nhất là cậu nên nghĩ như vậy. Nếu để tôi biết được cậu tìm anh ấy làm thế thân...” Ngô Quế Lan cụp mắt xuống, lãnh đạm nói chưa hết câu cũng đã đủ làm cho Tiểu Kinh phải rùng mình.

“Cô thật là đáng ghét.” Tiểu Kinh tức giận nói: “Rõ ràng ngày đầu tiên tôi đi tìm anh Thành Công chơi, cô liền kè kè giữ anh ấy bên mình, không cho tôi đến gần anh ấy, bây giờ còn đổ oan cho người ta. Hừ... Người ta chỉ muốn tìm người chơi cùng thôi, đâu có hư như cô nói!”

“Muốn tôi đưa cậu về nhà không?” Không đào sâu thêm xem rốt cuộc nó nói thật hay không, Ngô Quế Lan thản nhiên chuyển đề tài.

“Không cần cô lo!” Tiểu Kinh giống như bị điều gì đó kích thích, hét lên. Khuôn mặt đáng yêu trong nháy mắt trở nên đầy oán độc làm cho người ta phải phát run.

“Tôi đang ở chỗ này rất tốt, tại sao phải đi? Tôi không muốn cô sống an ổn!”

Ngô Quế Lan nhướn mày, buồn cười nhỏ một bãi nước bọt, lẩm bẩm nói: “Tiểu quý thôi, cậu muốn ở cứ ở, bà chị đây sợ cậu chắc? Nếu cậu gây phiền phức, tôi sẽ đi tìm người bắt cậu.” Cô ngừng một lát, sau đó chán nản khoát tay, “Được rồi, cậu cứ tự nhiên... Mệt chết đi được!” Nói rồi, Ngô Quế Lan đứng dậy, liêu xiêu rời rã đi về phía phòng ngủ.

Tiểu Kinh trợn mắt há miệng nhìn Ngô Quế Lan lê bước chằng mấy chốc sẽ đi vào gian phòng kia, thần sắc oán hận kinh khủng khi nãy bỗng biến đâu mất hết, thay vào đó là vẻ tủi thân rất đáng thương.

“Cô chơi với tôi đi... chẳng có ai chơi với tôi cả...” Nó cầu xin rồi òa khóc, bộ dáng tội nghiệp khiến người ta khó có thể chối từ.

Ngô Quế Lan lại không thèm quan tâm đến nó, cứ thế đi thẳng vào phòng.

Tiểu Kinh thấy vậy liền thu hồi bộ dạng đáng thương, cười tinh quái, “Nếu cô không chơi với tôi, tôi sẽ đi tìm anh Thành Công chơi cùng.”

Lời còn chưa dứt, Ngô Quế Lan quả nhiên xuất hiện trước mặt nó, nhưng ánh mắt vô cùng dữ tợn.

Thực ra nó cũng không dám chọc giận cô, lập tức trở về dáng vẻ rụt rè khi trước, ngấp ngừng nói: “Chỉ cần cô đồng ý với tôi một chuyện, về sau tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không bao giờ làm phiền cô.”

Nhắm mắt hít sâu một hơi, Ngô Quế Lan cố áp chế lửa giận trong lòng, hừ một tiếng, “Nói đi đừng có không biết điều!” Nếu điều kiện đúng mực, sau đó có thể được bình an vô sự, tất nhiên không gì có thể tốt hơn.

Bị cô nạt sợ run cả người, Tiểu Kinh nhát gan gục đầu xuống, trong đôi mắt đen láy xẹt qua một tia giao hoạt, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve bụng Ngô Quế Lan, lí nhí nói: “Để tôi làm con của cô nhé... Không có

ai chơi cùng, tôi thấy rất cô đơn, tôi không muốn tiếp tục một mình ở đây.”

Ngô Quế Lan trợn mắt nhìn đỉnh đầu có hai xoáy tóc của nó, hồi lâu nói không thành tiếng. Như thế làm sao được?

“Không nói gì chính là đồng ý rồi nhé, thật hay quá, tôi có mẹ rồi!” Tiểu Kinh chớp thời cơ, ngẩng đầu, nhảy lên nhào vào lòng Ngô Quế Lan, đôi mắt to sáng lên tinh nghịch.

Ngô Quế Lan không kịp tránh, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tràn ngập sướng vui của thằng bé, đồng thời cũng cảm nhận được hơi lạnh từ chỗ hai người tiếp xúc truyền vào cơ thể, một chữ “không” thật khó để buông ra.

***

Trong phòng làm việc thoáng đãng sáng sủa, Lâm Tu Kiêu đứng bên cửa sổ, vừa nghe báo cáo từ điện thoại vừa nhìn ra trời tuyết tung bay bên ngoài đem cả thành phố bao phủ trong lớp màn mờ mịt. Tuyết rơi đã nhiều ngày, những người lang thang đầu đường xó chợ e rằng vô cùng chật vật. Chờ đến khi tuyết ngừng rơi, trời chuyển ấm, từng ngõ ngách của thành phố này sẽ có một dịp được “sạch sẽ” nhất từ trước đến giờ.

“Được rồi... dừng ở đây đi.” Trầm ngâm nói xong câu cuối cùng, anh cúp máy.

Xem ra, những ngày anh hôn mê đã xảy ra rất nhiều chuyện thú vị. Trên môi thoáng hiện nét cười, anh xoay người trở về ngồi bên bàn làm việc. Ép một cô gái bán hoa đến nông nổi đi nhặt rác, như vậy cũng được rồi, trừng phạt một chút mà thôi, không cần dồn người ta đến đường cùng.

Nhớ đến một đoạn thời gian anh và Gia Gia phải sống trong bất an sợ hãi, Lâm Tu Kiêu có chút buồn bực, lại không hiểu sao cũng cảm thấy buồn cười. Cho nên... ừm, anh muốn trừng phạt cô gái kia một chút, để cho cô biết làm gái bán hoa cũng phải có đạo đức nghề nghiệp, đừng tùy tiện lấy loại bệnh nan y kia đi dọa người. Nếu không nghĩ đến việc cô ta

từng cứu Gia Gia, chỉ bằng vài cái tát trên mặt Gia Gia, anh cũng có thể cho cô vĩnh viễn không bao giờ thấy được mặt trời, giống như mấy tên côn đồ bắt nạt Gia Gia kia.

Day day thái dương, ánh mắt anh dừng ở tấm ảnh đặt bên tay phải. Cô gái trong hình cười rạng rỡ như ánh mặt trời, sau lưng là ngọn núi tuyết thanh khiết càng làm nổi bật vẻ đẹp trong sáng động lòng người của cô.

Là ảnh chụp năm mười sáu tuổi nhỉ? Anh không khỏi nhớ lại thời gian đó, khi cô chưa từng biết tình ái là gì, trong mắt cô dường như chỉ có anh, bám anh chẳng khác chi một chú cún con. Thật làm cho người ta hoài niệm! Trên môi anh, một nụ cười khổ nhè nhẹ phát qua. Đôi khi, anh thật sự tưởng như mình không còn kiên trì được nữa.

Không biết từ khi nào, cô bắt đầu rời xa anh, thậm chí còn kịch liệt chống đối không chịu tiến thêm một bước với anh. Nhìn cô như cánh bướm bướm rực rỡ bay lượn giữa đám nam sinh, tốc độ đổi bạn trai còn nhanh hơn thay quần áo, anh chỉ hận không thể giam cô lại, không cho bất kì ai tiếp cận ngoại trừ mình. Với năng lực của anh, đương nhiên sẽ làm được, nhưng anh chỉ có thể đè nén ham muốn thôi thúc đến phát cuồng ấy, bởi điều anh cần là một cô gái vô ưu vô lo cười tươi như ánh mặt trời trong bức ảnh chứ không phải một con rối giện hồn.

Thở dài, anh tháo kính, để lộ đôi mắt đẹp đến thái quá với một người đàn ông, mà cũng bén nhọn đến thái quá.

Tuy chuyện xảy ra lần trước khiến cô đúng mực hơn rất nhiều, thái độ với anh bắt đầu cải thiện, nhưng cũng làm cho anh càng cảnh giác, nhắc anh phải nhanh chóng khiến cô cam tâm tình nguyện trốn trong vòng tay anh. Bằng không thời gian kéo dài, tật kết giao bè bạn linh tinh của cô lại tái phát, cho dù phái người theo dõi cô hai mươi tư giờ một ngày cũng khó có thể đảm bảo không xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến đây, anh bất giác đau đầu. Nếu cô nhóc kia chịu nghe lời anh thì đâu đến nỗi xảy ra việc này.

Tiếng gõ cửa vang lên. Anh lên tiếng, đeo kính vào, cửa cũng đã bị đẩy ra, Thẩm Gia cười giòn tan bước tới. Mấy ngày nay cô ngoan hơn rất

nhiều, chủ động yêu cầu đến công ty anh thực tập. Có thể ở bên chăm sóc cho cô, anh đương nhiên sẽ không từ chối.

“Xong việc rồi à?” Tay cô cầm túi xách, hiển nhiên đã chuẩn bị tan tâm.

“Ừm.” Lâm Tu Kiềm đứng dậy, cầm áo khoác, Thẩm Gia lại gần khoác tay anh.

“Em muốn ăn sủi cảo anh gói.” Đang đợi thang máy, ánh mắt Thẩm Gia bỗng tươi hẳn, từ một tay chuyển hẳn sang cả hai tay ôm lấy quần chặt lấy anh, cười đến nịnh nọt.

Lâm Tu Kiềm ngẩn ra, rồi bật cười, “Vậy giờ chúng ta phải đi siêu thị đã...” Sau đó anh quả nhiên nghe được tiếng hoan hô của cô, cửa thang máy mở ra, hai người sánh vai đi vào.

“Em muốn ăn nhân gì?” Nhìn Thẩm Gia đưa tay đóng thang máy, anh hỏi, trong mắt là ý cười chiều chuộng.

“Ừm... cần tây nhé.” Thẩm Gia từ nhỏ đã đặc biệt yêu thích cần tây. Có một lần, Lâm Tu Kiềm dùng cần tây và thịt làm nhân sủi cảo, cô ăn xong thấy thích vô cùng, sau đó rất thường xuyên nhắc đến.

Lâm Tu Kiềm bất đắc dĩ lắc đầu, “Em ấy, sao ăn mãi không thấy chán vậy? Còn bao nhiêu thứ khác cơ mà...”

“Mặc kệ, em thích cần tây.” Thẩm Gia chu môi, “Lâu rồi không ăn, em rất muốn ăn.” Cô từ nhỏ đã thế, đã thích thứ gì là thích đến cùng, rất khó thay đổi, chỉ có chuyện hẹn hò là không như vậy.

Lâm Tu Kiềm cười cười, không khỏi xoa xoa đầu cô, cũng không nói thêm gì nữa.

“Lại coi người ta như trẻ con rồi...” Thẩm Gia đối với hành động này của anh có vẻ không hài lòng, lén lút thì thào.

“Cái gì cơ?” Lâm Tu Kiều nghe không rõ.

“Không có gì.” Thẩm Gia chun mũi, chuyển đề tài, “Đúng rồi, hai ngày nay anh có chỗ nào khó chịu không?” Ngay sau hôm xuất viện, anh đã về công ty làm việc ngay. Trải qua một lần anh mất kí ức rồi nhớ lại, cô và người khác đều lo lắng, chỉ e anh đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

“Chẳng qua não bị chấn động nhẹ mà thôi, không cần quan trọng hóa vấn đề như thế.” Lâm Tu Kiều cười đáp, mỗi ngày đều bị một đám người hỏi đi hỏi lại cùng một câu khiến anh vừa bất đắc dĩ, vừa mất kiên nhẫn.

“Chấn động nhẹ á?” Thẩm Gia nghe vậy cao giọng nhắc lại, “Mất trí nhớ, lại mất tích anh có dám nói...” Đột nhiên nghĩ ra điều gì đó cô hốt hoảng ngậm miệng, âm thầm véo đùi mình một cái, thiếu điều hối hận tự cắn đứt đầu lưỡi.

“Mất trí nhớ lại mất tích?” Lâm Tu Kiều nhạy cảm bắt được hai từ then chốt trong câu nói dở dang kia, tim đột nhiên loạn nhịp.

Thẩm Gia âm thầm kêu khổ, chỉ biết gượng cười, ánh mắt dáo dác, “Không... em nói lung tung...” Cô ngập ngừng ấp úng, sốt ruột nghĩ cách lấp liếm.

Chính vào lúc này, thang máy dừng lại, cửa mở, có người bước vào. Cuộc nói chuyện đành kết thúc ở đây. Bắt gặp Thẩm Gia đang thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt Lâm Tu Kiều sau cặp kính lóe lên thâm trầm.

Chương 7 Kẻ cắp

Hôm nay giao thừa, Ngô Quế Lan dậy thật sớm đi chợ. Tuy chỉ có một mình nhưng không thể qua loa, cho dù không náo nhiệt như ở nhà, chí ít cũng phải tự thưởng cho mình một ít đồ ăn, mừng đã vượt qua một năm vất vả.

Vòng đi vòng lại ngoài chợ mấy tiếng liền, chọn một con cá trắm cỏ khoảng nửa cân, lại mua một cân thịt ba chỉ cùng nửa cân thịt nạc, thêm một ít rau, túi lớn túi nhỏ đi về. Qua một cửa hàng chuyên bán pháo, cô do dự một lát, nghĩ đến vận đen hai tháng vừa rồi, cuối cùng cắn răng quyết định bỏ ra hơn ba mươi đồng mua một bánh pháo để đuổi xui, cho năm mới thêm may mắn.

Đúng lúc cô chuyên hết túi đang cầm sang tay trái, còn tay phải lấy ví chuẩn bị trả tiền thì bên cạnh đột nhiên có một bàn tay thò ra giật lấy ví của cô. Cô giật mình, cuống quýt quay đầu, đã thấy một thằng nhóc choai choai tầm hai mươi tuổi cầm ví của mình chạy sang bên kia đường.

Ăn cướp?

“Trông giúp tôi mấy thứ này...” Không kịp nghĩ gì, cô lập tức đem tất cả những thứ trên tay ném xuống trước cửa hàng, vội vã bỏ lại cho bà chủ quán đang sững sờ đứng đó một câu, lời còn chưa dứt, người đã xông ra ngoài.

Tên cướp kia hiển nhiên không ngờ cô dám đuổi theo. Lúc đó hẳn ta thấy cô vừa gầy vừa nhỏ, mảnh mai tưởng gió thổi cũng bay mới nổi lòng tham cướp ví. Giờ thấy cô đuổi theo, hẳn cũng không sợ lắm, chỉ chạy như bay về phía ngõ nhỏ, lòng thầm nhủ cho dù cô đuổi theo nhưng chắc gì đã kịp.

Ngô Quế Lan bị chọc giận đến hồ đồ, quên cả tri hô tìm người giúp đỡ, không thèm nhìn xem đèn đỏ hay đèn xanh, cứ thế chạy băng băng qua đường, làm lơ tiếng còi xe cùng những tiếng phanh gấp lộn xộn xung

quanh, kết quả đuối kịp tên cướp kia ngay trước khi hấn chạy vào trong ngõ.

Tên trộm nghe thấy sau lưng có tiếng thở dốc, trong lòng đánh cái thót, vừa quay đầu lại chưa kịp nhìn thấy người ở đâu, đã bị người ta tóm áo, kéo mạnh một cái ngã ngửa ra sau, ngồi vật xuống đất.

“Mẹ kiếp, mắt mù à, dám cướp tiền của chị đây hả!” Hấn đang vùng vẫy đứng lên đã nghe mắng xối xả, ngực nhói lên, bị đập cho một cái đau đến rúm người như con tôm, con dao vẫn cầm trên tay thành ra vô ích.

Ngô Quế Lan nheo mắt nhìn lưỡi dao sáng loáng, không ngần ngại phi ngay một đá vào cổ tay tên cướp. Keng một tiếng, lưỡi dao bay lên, rơi tuốt ra xa. Mà lúc này tên kia cũng đã kịp nắm được tình hình, ánh mắt lóe lên ác ý, ra chiêu gạt chân Ngô Quế Lan, định làm cô ngã.

Hừ lạnh một tiếng, trước khi tên cướp gạt được chân cô, Ngô Quế Lan đã lên gối cho hấn một cú trời giáng vào cằm, sau đó bắt lấy tay hấn, xoay người quật một đòn đem đối phương đè dúi xuống đất.

Tên cướp sống chết giãy giụa, chẳng ngờ sức cô rất mạnh, ép cho hấn hết đường cựa cựa.

“Tha mạng, chị hai à, tha mạng, nhà em trên có mẹ già, dưới còn con nhỏ...” Hấn nhanh chóng mở miệng khẩn cầu.

Không thèm để ý lời cầu xin chẳng có gì mới mẻ của hấn, Ngô Quế Lan chỉ lục tìm lấy ví của mình, mở ra kiểm tra lại không thiếu thứ gì mới nhét lại vào trong túi, quất tay vào gáy hấn một cái, cười nói: “Mẹ kiếp, đồ thổ đế, tưởng cầu xin dễ vậy sao?”

“Đúng, là em thổ đế, là em không có mắt... Chị hai, chị đại nhân đại lượng, tha cho em đi.” Tên trộm kia nghe giọng Ngô Quế Lan bớt nóng bèn tiếp tục thấp giọng cầu xin, hấn không muốn bị lôi đến đồn cảnh sát.

Chung quanh đã bu lại một đám người, Ngô Quế Lan cũng không muốn diễn trò cho người khác xem, gõ đầu tên kia cái nữa, cười nói: “Cảnh cáo cậu đừng có giở trò, không là tôi không khách sáo đâu.”

Hắn liên tục gật đầu như gà mổ thóc, sau đó cảm giác cánh tay sắp bị bẽ gãy của mình bỗng nhiên được thả lỏng, sức nặng trên lưng cũng biến mất. Hắn vội đứng lên trong tiếng chỉ trỏ của những người xung quanh, nhìn theo người phụ nữ nhỏ bé cười tủm tỉm đã lẩn vào trong đám đông rồi bỏ chạy trôi chết.

“Sao cô không đưa hắn đến đồn cảnh sát?” Một phụ nữ đứng xem bất mãn hỏi, “Thả hắn ở bên ngoài không biết sẽ có bao nhiêu người gặp họa.” Những người khác nghe được đều lên tiếng phụ họa, còn có ý trách cứ.

Với những lời bàn tán này, Ngô Quế Lan tỏ ra rất hứng thú, có vẻ nghiêm túc lắng nghe. Chờ đến khi bọn họ nói đã rồi, cô mới cười tủm tỉm khoát tay: “Không có hứng!” Nói xong, cũng không để ý sắc mặt của mấy người kia thành thế nào, lui về sau định rời khỏi nơi còn ồn ào hơn cái chợ này. Ngờ đâu, vừa lùi về phía sau lại lao thẳng vào trong lòng một người.

“A, xin lỗi.” Cô vội xoay người nói, lại bắt gặp một khuôn mặt anh tuấn nhã nhặn mang kính bạc.

Đứng bên cạnh anh là một người đàn ông trẻ tuổi cao gang tằm, phong độ hào hoa.

Tim cô như lỗi nhịp, chát đặng dâng lên, khóe mắt cũng cay cay. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt xa lạ kia, bao nhiêu kích động trong lòng bỗng dưng tan biến.

Cô cười cười tỏ ý xin lỗi, cũng không chào hỏi anh một tiếng, chỉ đi vòng qua. Cô biết một điều, người đàn ông trước mắt này không còn là người xem cô như điều quý giá nhất trên đời nữa, huống chi, anh đã quên hoàn toàn những việc đã xảy ra. Bây giờ, cùng lắm anh chỉ là một vị khách từng bỏ ra năm trăm đồng tìm cô nói chuyện phiếm, mà những người trọng thể diện như bọn họ nhất định không thích tỏ ra quen biết với loại người hạ đẳng.

Cô là một người có đạo đức nghề nghiệp, chắc chắn sẽ không bao giờ làm khách hàng mất hứng, bằng không trước kia cũng đâu có nhiều khách quen như vậy, chỉ là sau này những người đó tưởng cô bị AIDS mới không quay lại mà thôi.

Đúng là xui xẻo! Nghĩ đến chuyện này, cô càng cảm thấy bức mình, không khỏi cảm giận nhờ một bãi nước bọt.

***

“Xin chờ một lát.” Thấy Ngô Quế Lan trả tiền pháo, sau đó quay người xách túi đồ ăn chuẩn bị đi, Lâm Tu Kiêu đột nhiên mở miệng.

“Hả?” Ngô Quế Lan không ngờ hai người bọn họ vẫn theo sau mình, hơi kinh ngạc, dừng lại, “Các anh... có việc gì?” Hít thở bỗng nhiên trở nên khó khăn. Lẽ nào anh đã nhớ ra cô? Hay muốn đến mua vui? Nhưng bây giờ cô đang có thai, dù có trả bao nhiêu tiền cũng không thể cùng hai người làm chuyện đó được, trừ phi cô cố ý muốn sảy thai.

Nhìn gương mặt thanh tú xanh xao trước mắt, Lâm Tu Kiêu không cách nào tưởng tượng được đây chính là cô gái bán hoa dạo họ. Khi không trang điểm nhìn cô trẻ hơn rất nhiều, ngay cả mùi vị phong trần kia cũng không còn sót lại mấy may. Nếu không phải lúc cô vượt qua đầu xe anh, Khải Ngôn buột miệng nói một câu, anh nhất định sẽ không nhận ra.

“Chuyện vài ngày trước, cảm ơn cô.” Anh mỉm cười nói, ngực trái vô duyên vô cố bất giác nhói lên, không khỏi nhú mào. Vì Gia Gia vô ý lỡ miệng, anh mới biết được việc hôn mê mà bọn họ nói thực ra là mất trí nhớ cùng với mất tích. Nhờ mạng lưới thám tử của Khải Ngôn tra xét, mới phát hiện ra mấy ngày đó anh ở chỗ của cô. Anh đẩy cô vào bước đường cùng, còn cô lại cuu mang khi anh lưu lạc, trò đùa này của ông trời có chút hơi quá trớn. Anh là người ưa sạch sẽ, việc từng cùng ăn cùng ở với một cô gái đứng đường còn đi nhặt rác thật sự vượt ngoài khả năng tiếp thu của anh. Chắc đây cũng là nguyên nhân mà cha mẹ anh và bọn A Sâm che giấu chuyện này.

Nhớ ra rồi sao? Ngô Quế Lan ngẩn người, “Ha ha, đừng khách sáo, nếu là việc kiếm được tiền, tôi cũng không ngại vất vả thêm vài lần nữa.”

Tiếng cười của cô sao mà gượng gạo, thái độ anh khách sáo như vậy, có nhớ ra hay không cũng có ý nghĩa gì đâu?

Thì ra là vì tiền. Lâm Tu Kiều hơi buồn bực, lại cảm thấy nụ cười của cô chua chát lạ lùng, đột nhiên rất muốn biết mình và cô ấy từng ở chung với nhau thế nào, “Tôi đưa cô về.” Anh vừa thốt ra lập tức nhận được ánh mắt kinh ngạc vô cùng của Khải Ngôn.

“À... nhà tôi không xa đây lắm, không cần...”

Ngô Quế Lan hoảng sợ, bối rối vẫy vẫy hai cánh tay xách đồ, cô không chắc có thể tiếp tục miễn cưỡng cười với anh thêm nữa.

Ai ngờ Lâm Tu Kiều cũng không để ý đến sự cự tuyệt của cô, quay đầu nói với Khải Ngôn: “Cậu bắt taxi về trước, bảo bọn họ tối nay tôi sẽ đến.”

Vệ Khải Ngôn gật đầu rời đi, từ đầu đến cuối không hề nhìn Ngô Quế Lan lấy một lần, rõ ràng là giống đại đa số mọi người xem thường loại người như cô. Ngô Quế Lan cũng không để trong lòng, chỉ cảm thấy đau đầu khi Lâm Tu Kiều đỡ lấy mấy chiếc túi cô xách trên tay. Nếu không phải vì đuổi theo tên trộm kia làm bụng cô âm ỉ đau, có lẽ cô sẽ từ chối dứt khoát hơn một chút. Mà cũng có khi, từ sâu thẳm tận đáy lòng, cô vẫn khao khát được ở bên anh nhiều hơn chốc lát. Dù sao... cũng đã bao ngày rồi không được gặp.

“Cô khó chịu à?” Lâm Tu Kiều lái xe, để ý Ngô Quế Lan ngồi cạnh không ngừng xoa bụng, không nhịn được hỏi.

“Không có gì.” Lần đầu tiên ngồi trên loại xe xa hoa này, Ngô Quế Lan có chút mất tự nhiên, song vẫn miễn cưỡng cười đáp. Dù không còn tình cảm với cô, nhưng anh vẫn là một người tốt, không nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường như bao kẻ khác.

“À... Tại sao cô chuyển nhà?” Lâm Tu Kiều nói sang chuyện khác, thực ra lý do anh biết rõ từ lâu.

Ngô Quế Lan lúc này đang mãi nghĩ đến đám khách làng chơi ngày trước, có tiền sẽ tìm các cô mua vui, xong việc quay đi liền mắng các cô dơ bẩn đê hèn, không khỏi muốn bật cười. Nghe anh hỏi vậy, cô muốn run lên, không phải anh đã khôi phục trí nhớ ư? Nhưng cô vẫn đáp: “Chủ nhà không cho thuê nữa nên phải chuyển.” Có lẽ quãng thời gian đó với anh mà nói chẳng có gì quan trọng, vì vậy nên anh quên hết.

Nghe cô trả lời lơ đãng như không, Lâm Tu Kiều hơi bất ngờ, nhìn cô, trầm mặc hồi lâu, mới chần chừ thử hỏi: “Mấy ngày đó... tôi không nhớ đã xảy ra chuyện gì...” Anh cân nhắc mãi xem nên mở miệng hỏi thế nào, đến đây thì dừng lại.

Không nhớ rõ? Ngô Quế Lan đầu tiên là kinh ngạc, sau đó sáng khoái mỉm cười, thì ra vẫn không nhớ được.

“Ừm.” Cô bình thản nói, đoán chắc anh muốn hỏi rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, nhưng cái quên cũng đã quên rồi, giờ nhắc lại cũng có ý nghĩa gì?

“Không có gì, chỉ là anh mất trí nhớ, tạm thời ở nhờ nhà tôi mà thôi. Người tên A Sâm kia đã trả thù lao rồi, anh không cần quá để tâm.”

“A... thế sao?” Lâm Tu Kiều nghe được hai chữ thù lao, cặp mày đẹp bất giác cau lại, đột nhiên phát hiện bản thân không hiểu sao cực kì cảm hận hai chữ này thốt ra từ miệng cô. Tất nhiên anh biết cô đòi A Sâm năm ngàn đồng, chỉ là không muốn cô cứ mở miệng ra lại nhắc đến tiền, vì thế chuyển đề tài, “Nhìn không ra cô lợi hại như thế bắt được cả tên cướp kia. Đúng rồi, sao cô bắt được hắn rồi lại thả ra?”

Lần này Ngô Quế Lan không thể trả lời qua loa hời hợt cho xong, đành phải nói: “Lấy lại đồ là tốt rồi, hơi đâu còn dẫn hắn ta đến cho cảnh sát, hôm nay còn là giao thừa nữa... A, đến rồi.” Cũng không biết anh lái xe qua những đâu, nhưng chỉ một ngã rẽ nữa là về đến nhà rồi.

Dừng lại ngoài sân, Ngô Quế Lan xách đồ xuống xe, sau đó lịch sự nói: “Cảm ơn anh... Đã đến đây rồi, anh vào chơi một lát.” Lời này chẳng qua là mời mọc khách sáo, người ngu ngốc đến đâu cũng nghe ra được.

“Được.” Ai ngờ Lâm Tu Kiêu lại không thấy điều đó, quả thực đã xuống xe, còn nở nụ cười rất nhã nhặn khiến người ta khó mà ghét cho được.

Ngô Quế Lan đứng hình. Xem ra dù muốn hay không, vị khách này cô vẫn phải tiếp, đành xoay người lấy chìa khóa mở cửa, trong lòng không ngừng tự an ủi, sắp qua năm mới rồi có người đến nhà cũng thêm náo nhiệt không phải rất tốt sao?

Nhìn vẻ bất đắc dĩ của cô, nụ cười trên mặt Lâm Tu Kiêu càng đượm. Dù đối diện với ngôi nhà vương vất mùi hôi của rác này khiến anh không thoải mái, song anh rất tò mò, cô gái này xét cho cùng đang giấu giếm điều gì, vì sao một mực không chịu nói thật về những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian đó? Hơn nữa, theo tư liệu mà Khải Ngôn điều tra được, ngôi nhà này nổi danh ma ám, rất lâu rồi không có người dám ở, cô gái này một mình ở đây đã một tháng rồi, tại sao vẫn chưa có việc gì xảy ra?

Vì có bếp lò nên trong phòng rất ấm áp, hơn nữa nhìn qua cũng rất sạch, không bản thủ hôi hám như trong tưởng tượng. Nhìn chiếc ấm được cọ rửa đến sáng bóng, Lâm Tu Kiêu không nhịn được hỏi một câu: “Cô mới tổng vệ sinh à?” Nói xong mới thấy mình đúng là hết chuyện để hỏi.

Ngô Quế Lan ngược lại không hề để ý, đặt đồ vừa mua lên chiếc bàn con, bày dầu ăn mắm muối, chén bát các loại, vừa rót nước, vừa trả lời: “Ừm, hôm kia bán sạch phế liệu rồi, lau dọn hết một lượt nữa... Sắp qua năm mới, cũng phải thu dọn cho sạch sẽ chứ.” Nói rồi cô đưa cốc nước đến trước mặt Lâm Tu Kiêu, “Anh uống nước đi.”

Vẫn là nước lọc.

Lâm Tu Kiều cảm ơn nhận lấy, ánh mắt lướt quanh căn phòng không có mấy đồ đạc, song vì sạch sẽ mà có vẻ ngăn nắp thoáng đãng, đánh giá một lượt.

“Tết rồi sao cô không về nhà?” Vô thức uống một ngụm nước, anh thuận miệng hỏi. Chờ đến khi nước vào miệng, anh mới nhận ra bản thân vừa dùng chiếc cốc mà cô gái trước mặt này đã dùng qua, không khỏi hối hận, lại không cách nào nhỏ ra được, đành miễn cưỡng nuốt xuống, trong lòng ngứa ngáy khó chịu vô cùng vì thế nhanh chóng đặt chiếc cốc xuống mặt bàn.

“Về làm gì? Tiền đi về phải mất hơn hai trăm, lại ảnh hưởng đến công việc.” Ngô Quế Lan đã ngồi xuống, nhanh nhẹn sắp xếp đồ ăn mới về, nghe vậy thản nhiên trả lời. Tất nhiên cô rất muốn về, rất muốn gặp cha mẹ và các em, nhưng chỉ cần nghĩ đến lúc về phải lừa gạt giấu giếm người nhà, cô lại thấy mệt mỏi. Mấy năm nay cô nói dối quá nhiều rồi.

Cô cúi đầu chăm chú đánh vẩy cá, vài lọn tóc khô vàng vì quá ngắn không túm lên được mà rơi xuống, theo động tác của cô nhẹ nhàng đong đưa. Dường như vô cớ bị cảnh tượng này thu hút, Lâm Tu Kiều bật hỏi: “Năm mới vẫn phải làm ư?” Biết rõ vì mình ra tay mà lâu lắm rồi cô không thể hành nghề, nhưng anh nghĩ, nếu cô còn muốn tiếp tục làm nghề này, có lẽ, có lẽ anh sẽ...

Ngô Quế Lan ngẩng đầu nhìn anh một cái sau đó lại cúi xuống, cười nói: “Cũng chẳng biết gặp vận đen gì, suốt một tháng qua không làm ăn được, sống không nổi... Có lẽ tạm thời không làm nữa. Bây giờ ,tôi kiếm cơm bằng nghề mót rác.” Nói xong, cô lấy dao rạch ngang bụng cá, ấn mạnh rồi tách ra.

Mùi cá tanh tràn ngập trong không khí, Lâm Tu Kiều nhíu nhíu mày, nhìn bàn tay trắng nõn của cô luồn vào trong moi ruột cá, không khỏi rùng mình, vội dời ánh nhìn lên khuôn mặt nhợt nhạt của cô, anh để ý dưới bầu mắt có mấy chấm tàn nhang nâu nhạt.

“Ở đây nhặt rác lẽ nào còn tốt hơn so với về quê ư?” Anh hỏi. Dường như anh không thể hiểu được suy nghĩ của những người như cô, ở lại

thành thị sống cuộc sống dưới đáy xã hội không có tự trọng, vì chút tiền còm cõi mà bán mạng, lẽ nào tốt hơn ở nông thôn trồng trọt?

Nghe được câu hỏi thập thoảng ý chỉ trích đó, Ngô Quế Lan chỉ thản nhiên cười, bung chậu đến chỗ vòi nước rửa sạch con cá mới làm.

“Quê chúng tôi không cấy được lúa, chỉ có thể trồng ngô, cao lương hoặc đậu tương. Vùng hẻo lánh quá, giao thông bất tiện, không bán được, ngày nào cũng chỉ ăn những thứ ấy. Ở đây bất kể thế nào, chí ít còn có cơm ăn, không phải sao?” Cô nhàn nhạt kể cho anh về quê hương mình, bình thản như không, chẳng hề có chút than thân trách phận. Tay cô cũng không ngừng lại, rửa sạch con cá từ trong ra ngoài rồi lấy dây xuyên qua mạng treo lên một bên.

Xoay người, cô cầm chậu đến bên bếp lò đổ ít nước nóng rửa sạch tay, rồi kéo ghế ngồi xuống cạnh bếp.

“Nói ra anh đừng cười, hồi tôi còn ở nhà, mỗi tuần mới được ăn mỡ một lần, chúng tôi gọi đó là ăn thịt...” Nói đến đây, cô lại là người bật lên cười khanh khách trước, tự cười một lúc, thấy Lâm Tu Kiều tuyệt nhiên không cười, không khỏi trở nên ảm đạm, tiếng cười cũng lặng đi. Cô gục đầu nói thêm một câu, “Sau khi tôi đi rồi thì khá lên nhiều lắm.” Không cần nói rõ, ai cũng biết “khá lên nhiều lắm” đó dùng cái gì để đổi lấy.

Lâm Tu Kiều đột nhiên không biết phải nói gì mới đúng, bất giác cầm cốc nước trên bàn uống một ngụm lớn.

“Anh xem, một mình tôi cũng không chuẩn bị hạt dưa hoa quả gì, thật là...” Không thể nào coi anh như Thành Công, sự trâm mặc của Lâm Tu Kiều làm cho Ngô Quế Lan lúng túng, chỉ vì mình tiếp khách không chu đáo nên cảm thấy bất an.

Lâm Tu Kiều cố gắng đè nén cảm xúc lạ lùng đang trỗi dậy trong lòng, mỉm cười ngắt lời cô: “Không sao, tôi chỉ ngồi đây một lát thôi.” Nếu anh không vì sự kiện lần trước của mình và Gia Gia mà dùng một ít thủ đoạn làm cho cô lâm vào đường cùng, chắc chắn cuộc sống của cô cũng không đến nỗi túng quẫn như bây giờ.

“Cô... không trang điểm có vẻ xinh hơn nhiều.” Chuyện đã làm rồi có hối hận cũng ích gì, anh bèn chuyển đề tài. Sau đó, bỗng nhiên phát hiện mình đang cầm chiếc cốc sứ miệng của cô trên tay, nước trong cốc đã vơi đi hơn phân nửa, Lâm Tu Kiều không khỏi dờ khóc dờ cười, nhưng cũng không còn cảm giác ghê ghê ban đầu. Xem ra là do trong lòng đã khác.

Ngô Quế Lan hiển nhiên cũng để ý thấy anh uống cốc nước mình đưa, trên mặt để lộ nụ cười cảm động, ánh mắt nhìn anh cũng dần trở nên thân thiết.

“Anh là người tốt...” Cho dù quên cô cũng không khinh miệt cô. Cúi đầu ní non một câu, cô cắn cắn môi, cuối cùng mới đáp lại anh, “Xinh hơn nhiều? Anh là người thứ hai nói như vậy... Đứa em gái lớn của tôi mới xinh. Khi nó đi học, đám con trai đều thích nhìn trộm nó, nhưng không ai dám bắt chuyện lung tung.” Nói đến đây, đột nhiên cô bật cười.

“Tại sao?” Thấy cô bốt đề phòng, tự nhiên cười nói với anh, cảm giác buồn bực lúc trước của anh trong nháy mắt đã phai nhạt, dù không có hứng thú với em gái cô, nhưng vẫn hỏi.

“À...” Ngô Quế Lan đỏ mặt, dường như xấu hổ, im lặng một hồi mới đưa tay chỉ về phía mình, “Tại tôi. Sợ bị tôi đánh, từ nhỏ tôi đã đánh nhau rất giỏi rồi.” Nói đến đây cô lại cảm thấy có chút kiêu ngạo.

Lâm Tu Kiều giật mình, sau đó mới cười ha hả. Anh có thể tưởng tượng ra tình cảnh một mỹ nhân đi trước, một cọp mẹ dữ dẫn nối gót theo sau.

Nhìn anh cười, Ngô Quế Lan cũng rất mừng, càng hứng thú nói chuyện. Cô tiếp tục “Em gái tôi rất xinh, thành tích cũng tốt. Khi tôi ở nhà cứ phải để mắt đến nó luôn luôn, chỉ sợ bị mấy thằng oắt con làm hư mất. May mà nó cũng không phụ lòng tôi, hai năm trước đã đậu đại học A rồi...” Nói đến bé Anh, trong lòng cô không khỏi dâng lên niềm tự hào của người làm chị.

“Còn cô?” Chậm rãi ngừng cười, Lâm Tu Kiều đột nhiên hỏi, “Khi cô đi học thì sao? Chẳng lẽ lúc nào cũng theo sau em gái, sợ người ta trộm

mắt cô ấy?”

Bị anh chọc cười, Ngô Quế Lan cầm lấy chiếc cốc trong tay anh rót thêm nước.

“Làm sao thế được? Tôi lớn hơn bé Anh hai lớp, thành tích cũng thuộc hàng đầu khối...” Nói đến đây, nhớ lời khen ngợi của cô giáo cùng ánh mắt khâm phục của các bạn học cô hơi hơi cười. “Năm tôi học lớp 8 chuẩn bị lên lớp 9 thì em gái cũng vừa vào lớp 7, mà hai đứa em trai nhỏ nhất cũng đã đến tuổi đi học, cho nên tôi nghỉ học, theo người ta đến đây.”

Bên ngoài vang lên tiếng pháo râm ran, thì ra đã có nhà bắt đầu mở tiệc đón năm mới. Ngô Quế Lan lúc này mới phát hiện mình lại ngồi kê cho anh nghe những chuyện xưa năm cũ, không khỏi xấu hổ, vội vàng hỏi: “Ôi, anh xem đây, tôi lảm chuyện quá, làm phiền anh thế này... Bây giờ không còn sớm, anh ở đây ăn bữa cơm đi?” Đêm giao thừa, nói ra những lời này có vẻ khách sáo, dù sao bữa cơm đoàn viên ai có thể ăn ở nhà người ngoài? Nhưng cô rất muốn có người ăn một bữa cơm với mình. Mỗi năm mỗi ngày trôi qua, cô đều lẻ loi một mình, thực sự rất cô đơn. Năm nay vốn định cùng Thành Công đón năm mới, nào ngờ chỉ là một mơ ước hão huyền.

Khó có thể tưởng tượng được Lâm Tu Kiều chỉ do dự một chút, sau đó bất ngờ mỉm cười đồng ý, cô mừng rỡ, nhanh chóng bắt đầu dọn cơm.

Một đĩa cá kho, một bát thịt om dưa, một đĩa măng xào thịt, một đĩa cải thảo xào khô.

Đạm bạc đơn giản, hương vị bình thường,

Lâm Tu Kiều lại ăn cực kì vui vẻ. Nhưng Ngô Quế Lan thật ra rất lúng túng, muốn gấp đồ ăn cho anh mà không dám, sợ anh ngại bản. Trên thực tế cô cũng không hiểu được tại sao anh lại đồng ý ăn cơm ở đây.

“Sang năm mới cô có dự định gì không? Vẫn muốn làm việc kia sao?” Lâm Tu Kiều thuận miệng hỏi, anh không quên mình nợ cô hai lần. Nếu

được, anh hi vọng có thể bồi thường cho cô.

Ngô Quế Lan nghe vậy dừng đũa, tay trái bất giác xoa bụng, lắc đầu cười nói: “Chỉ sợ năm nay không làm được.” Khách làng chơi bỏ tiền ra mua vui đương nhiên không định thương hương tiếc ngọc, đã biết cơ thể thế này, làm sao để bọn họ làm xằng làm bậy cho được?

Nụ cười của cô dịu dàng đến chính cô cũng không hề hay biết, Lâm Tu Kiều nhìn xong lại thấy tim loạn nhịp, mặt hơi nóng lên, vội nhanh chóng dời mắt.

“Tại sao? Sợ không có khách?” Đây là lí do duy nhất anh có thể nghĩ đến.

“Không phải.” Ngô Quế Lan cười, “Tất nhiên không phải, vận đen kia không thể nào cứ theo tôi mãi được. Chỉ là tôi... ừm, tôi đang mang thai. Nếu muốn làm thì cũng phải đợi sinh xong đứa bé này rồi tính.” Lần đầu tiên kể cho người khác nghe về đứa bé không rõ lai lịch này, nhưng cô cũng không hề thấy xấu hổ, ngược lại có sự hãnh diện của người làm mẹ. Đây là cảm giác mà lúc trước khi quyết định giữ lại đứa bé này cô chưa từng nghĩ đến.

Mang thai! Lâm Tu Kiều vừa nuốt miếng cơm, suýt chút nữa bị nghẹn, cầm cốc nước bên cạnh uống một ngụm lớn, “Cô mang thai, vậy mà buổi sáng còn đuổi theo kẻ cướp?” Nghe đến đây, hiện lên đầu tiên trong đầu anh là hình ảnh buổi sáng cô băng qua đường đuổi theo tên cướp rồi quật ngã hắn, trên lưng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Nhưng Ngô Quế Lan thật ra lại không hề ý thức được nguy hiểm trong hành động đó, nhướn mày nói: “Chẳng lẽ tro mắt nhìn tên kia giật mất tiền sinh hoạt cả tháng này? Tôi không tin mấy người hóng chuyện kia lại đi bắt hắn giúp tôi.” Tình người bạc như vôi, điều này cô thấm thía từ lâu, cũng không bao giờ ôm những hy vọng xa vời.

Lâm Tu Kiều á khẩu không biết nói sao, lòng lại thấy bức, không biết làm sao đành vùi đầu im lặng ăn cơm. Không khí ngưng đọng làm cho người ta xấu hổ.

Không biết bản thân nói sai điều gì, Ngô Quế Lan thấp thỏm nhìn Lâm Tu Kiều đột nhiên lâm vào trầm mặc. Cô thật không muốn làm anh mất hứng.

Cảm giác được sự bất an của cô, Lâm Tu Kiều ngẩng đầu cười trấn an, “Nếu không ăn, đồ ăn lạnh hết mất.”

Ngô Quế Lan yên tâm, bung bát cơm lên đúng lúc này di động đổ chuông. Tuy làm ăn khó khăn, nhưng để liên hệ với người trong nhà, cô vẫn không dám cắt điện thoại.

Bắt máy, thì ra là bé Anh. Ở nhà mọi người đang ăn bữa cơm đoàn viên, nhớ cô nên gọi điện thoại. Cả nhà, từ bà nội đến đứa em trai nhỏ nhất ai cũng quan tâm hỏi thăm cô một lượt. Cô sớm đã quen, cũng không thấy vấn đề gì, chỉ là nghe được giọng nói của người thân tự dung có cảm giác muốn khóc. Trái lại, Lâm Tu Kiều nghe cô trả lời điện thoại, rốt cuộc cho ra một kết luận, đó là nhà cô thật đông người, có đến năm đứa em. Còn nữa, đó chính là người nhà cô cũng không biết thực ra cô đang làm công việc gì.

Cúp máy, tâm trạng Ngô Quế Lan hơi chùng xuống, vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy Lâm Tu Kiều nhìn cô cười một cách kì lạ không khỏi miễn cưỡng cười đáp: “Em gái lớn trước khi nhập trường muốn đến thăm tôi.” Cô tưởng anh muốn hỏi cô có chuyện gì, nên hời hợt buông một câu.

“Cô hình như là trụ cột trong nhà.” Lâm Tu Kiều cười cười tổng kết.

Ngô Quế Lan bị phân tâm vì câu nói này của anh, suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Tôi là con gái lớn tất nhiên phải chia sẻ gánh nặng với cha mẹ.” Nhà cô ngoài làm nông, thu nhập chính cũng là từ cô cho nên một khi cô không kiếm được tiền, cuộc sống của các em cô sẽ rẽ sang một con đường khác.

“Đứa bé kia... cha nó là ai?” Nhìn gương mặt không hề có chút oán thán của cô, Lâm Tu Kiều đột nhiên hỏi một câu không đầu không cuối.

Theo tin tức điều tra được, cô vẫn sống một mình, vậy nên anh mới phải hỏi. Với hoàn cảnh của cô bây giờ vẫn quyết ý sinh con cho một

người đàn ông, hẳn phải yêu anh ta ghê lắm. Không hiểu sao vừa nghĩ đến đây, anh lại cảm thấy cực kì không thoải mái.

Ngô Quế Lan run lên sau khi nghe câu hỏi của anh, ngượng ngùng cười, “Không giấu gì anh, tôi cũng không biết.” Cô cũng không vì thế mà cảm thấy hổ thẹn, nếu đã quyết định giữ lại, thì đó là con của cô, bắt kể cha nó là ai.

Lâm Tu Kiều ngạc nhiên, “Là khách sao?”

Thấy cô gật đầu, anh đột nhiên có cảm giác quái quái. Nếu vậy, nói không chừng anh cũng có phần.

“Tôi không biết là ai...” Ngô Quế Lan cúi đầu, gấp mặng vào bát, “Anh Lâm, anh thấy buồn cười lắm có phải không?” Nói đến đây, cô giương mắt nhìn Lâm Tu Kiều, ánh mắt sáng rực.

Lâm Tu Kiều ho khan một tiếng, cũng không phủ nhận, “Chỉ thấy khó hiểu tại sao cô lại đồng ý giữ đứa bé này. Dù sao, điều kiện của cô bây giờ cũng không dư dả.” Anh nói thế cũng là nói giảm, nói tránh rất nhiều, phải biết rằng một bà mẹ đơn thân không chỉ phải gánh vác vấn đề kinh tế mà còn phải chịu những áp lực tinh thần rất nặng nề. Đây không phải là gánh nặng mà một người phụ nữ bình thường có thể chịu được, huống hồ, cô còn chẳng biết cha đứa bé là ai.

Ngô Quế Lan mỉm cười thản nhiên thừa nhận, “Cũng không phải có đồng ý hay không, chỉ là không dám đi phá, cũng không dám uống thuốc, chỉ còn cách để nó dần lớn lên trong bụng.” Cô giải thích như vậy, nhưng thực ra chính cô cũng không rõ đến tột cùng vì sao lại muốn giữ lại đứa bé này, có lẽ chỉ là vì muốn thế thôi.

Lâm Tu Kiều hơi kinh ngạc, nhìn cô cúi đầu ăn cơm, bản thân cũng đã ăn no, vì vậy buông đũa, chờ cô ăn xong mới lại mở miệng: “Cô có nghĩ đến việc tìm cha đứa bé không?” Quyết tâm sinh con này khiến anh không khỏi nghi ngờ rằng cô muốn mượn đứa bé này đi làm tình làm tội gã đàn ông xui xẻo kia. Nếu đúng như vậy, anh nhất định sẽ xác định lai lịch đứa bé này xem có phải của mình không trước cô một bước mới

được. Nói cho cùng đối với nhân cách đạo đức của một cựu gái bán hoa như Ngô Quế Lan, anh vẫn phải nghi ngờ.

Ngô Quế Lan lại không nghĩ nhiều, tưởng rằng anh đơn thuần vì quan tâm đến mình, “Tại sao phải tìm? Đứa bé là của một mình tôi, chẳng lẽ phải đi tìm thêm một người đến ghét bỏ nó sao?” Đương nhiên cô biết rõ, đối với cha đứa bé mà nói, tất nhiên nó không được hoan nghênh. Cô không đời nào hạ mình ngu ngốc đến nỗi đi tìm một người đến chà đạp hai mẹ con cô.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc mà quật cường của cô, Lâm Tu Kiều không biết cảm giác của mình lúc này là gì chỉ cảm thấy, dù hèn mọn như cô cũng có chỗ khiến người ta phải kính nể.

“Tối rồi...” Buông bát, Ngô Quế Lan nhìn ra ngoài cửa sổ, bây giờ mới phát hiện bữa cơm này vừa ăn vừa nói chuyện thế mà đã kéo dài ba tiếng đồng hồ, “Anh có thể chờ tôi đốt pháo rồi hãy về không?” Cô chần chừ đề nghị, thực ra trong lòng cảm thấy mình yêu cầu có phần quá đáng. Cô không quên buổi sáng khi anh đưa cô về, hình như còn muốn đi nơi nào đó.

Lâm Tu Kiều chỉ cười, không hề từ chối. Ngô Quế Lan vui mừng quá đổi, cũng không đợi đến mười hai giờ, lập tức lấy ra chỗ pháo mua buổi sáng, dùng một cây sào trúc treo lên trước cửa.

Lâm Tu Kiều lấy bật lửa ra giúp cô châm.

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Tiếng pháo vang lên giòn giã, những mảnh xác pháo đỏ tươi bắn ra bốn phía.

Trong mũi đầy mùi thuốc pháo, Ngô Quế Lan quay đầu hân hoan nhìn Lâm Tu Kiều cũng đang vui vẻ, ngực đột nhiên trở nên nóng bỏng.

“Anh có muốn hay không? Tôi... không thu tiền.” Cơn xúc động bột phát khiến cô thốt ra. Ngoài cách này, cô không biết phải làm thế nào mới có thể tỏ bày được hết tình cảm của mình dành cho anh.

Lâm Tu Kiều giật mình, nhìn khuôn mặt hơi đỏ hồng của cô dưới ánh đèn mờ mịt, một lúc sau mới hiểu được ý của cô. Mà một giây khi hiểu được câu nói đó, lòng anh không biết sao nóng lên, tim đập nhanh đến lạ lùng.

Chương 8 Một người đàn ông khác

Anh cũng không ở lại.

Nhìn căn phòng quạnh quẽ, Ngô Quế Lan cứ nhếch miệng cười mãi không thôi. Lúc anh đi có chút bối rối, cô nhìn ra anh cũng động lòng. Nếu cô không mang thai, có lẽ anh đã ở lại. Anh thực sự là một người tử tế.

Thế là đủ rồi. Xoa nhẹ cái bụng đã bắt đầu nặng nề, Ngô Quế Lan nói với chính mình. Cô không phải người tự ti, nhưng cũng không đến nỗi không nhìn rõ hiện thực, trái lại vì nhìn rõ nên mới quyết tâm đưa anh trở về, mới đòi A Sâm thù lao. Cô đã bị thực tế giẫm đạp đến chẳng còn cốt khí.

“Mẹ ơi.” Cậu nhóc Tiểu Kinh đầu năm bắt ngờ xuất hiện trên cái ghế Lâm Tu Kiều vừa ngồi, tay chống cằm ra vẻ nghĩ ngợi.

Ngô Quế Lan đã quen, cũng không thấy sợ. Mặc dù không định để cậu nhóc làm con mình, nhưng không thể phủ nhận vẻ suy tư ông cụ non này thật dễ thương, cũng không thể phủ nhận tiếng gọi mẹ làm cô bất giác mềm lòng.

“Anh Thành Công khôi phục kí ức rồi trông thông minh hẳn ra mẹ nhỉ?” Tiểu Kinh buông tay, lộ vẻ đắc chí rất trẻ con, tự cho là bản thân đã làm rất tốt, “Thế là mẹ chẳng cần khổ cực nuôi anh ấy như trước nữa.”

Chạm phải ánh mắt long lanh tinh nghịch của thằng bé, Ngô Quế Lan liền nhắm mắt lại, đột nhiên có thêm một đứa “con” cứ thích tỏ ra thông minh làm cô đau đầu không thôi.

“Cậu có bao giờ nghĩ, đầu thai ở chỗ tôi, không những chẳng được sung sướng, mà còn không có bố?” Điều kiện của cô kém như vậy, thật không biết đứa bé này nghĩ thế nào.

Tiểu Kinh cười hì hì, “Con biết chứ. Nhưng mẹ sẽ thương con mà, phải không?” Thường ngày, Quế Lan hay tỏ ra hung dữ nhưng trong lòng lại rất mềm yếu, nếu không đã chẳng cứu mang anh Thành Công. Cô không thiếu cách để đuổi Tiểu Kinh đi, nhưng lại chẳng nỡ. Chỉ riêng điều đó đã đủ để Tiểu Kinh quyết tâm ở lại.

Ngô Quế Lan nheo mắt nhìn đứa trẻ “ngây thơ” trước mắt, bĩu môi, cười nhạt nói: “Cũng chưa chắc đâu.” Con mình chắc chắn phải thương, nhưng giả sử nó là một con quỷ lang thang đầu thai mà thành, hơn nữa mình biết rõ rành rành, thì cũng khó nói lắm.

Tiểu Kinh cúi đầu tủi thân, nước mắt bỗng chảy ra: “Bố mẹ trước của con cũng rất nghèo, lại còn nát rượu. Họ chỉ thương em trai con, hơi tí là lôi con ra đánh...” Đáng ra cậu nhóc muốn dùng hoàn cảnh bất hạnh của mình để giành sự cảm thông, không ngờ vẫn nghĩ đến những chuyện đã qua, nó vẫn còn oán giận. Ánh mắt vốn tươi vui sáng sủa bỗng sầm xuống tối tăm, tay siết chặt thành quyền. Không khí xung quanh phút chốc trở nên lạnh lẽo quái dị, khiến người ta phải e dè.

Ngô Quế Lan sợ hãi, không biết nói gì.

“Mẹ biết con chết thế nào không?” Tiểu Kinh cười lạnh lùng, “Hôm đó con rửa bát đánh vỡ một cái, bị hai con sâu rượu đó đánh cho lên bờ xuống ruộng, không nhắc nổi mình. Sau đó là sốt, cứ sốt, sốt mãi... Họ đưa em trai đi nhật phế liệu, mặc kệ con nằm đấy chẳng quan tâm. Lúc nhìn con chó giữ nhà đớp ngon lành đồ ăn thừa mà họ để lại, con cảm giác mình chẳng bằng con chó... Ha ha...”

“...Lạnh quá, không... nóng quá... khát quá...”, ánh mắt Tiểu Kinh mờ mịt, dường như trở lại ngày ấy. “Đau quá... Chân đứng không vững đành phải bò... không có nước, không có nước... ha ha ha ha...”, thằng bé cười điên dại, những thanh âm trong trẻo mà cuồng loạn khiến người nghe không khỏi nổi da gà.

Tràng cười vụt tắt. Căn phòng rơi vào sự im lặng chết chóc, hoàn toàn tương phản với tiếng pháo náo nhiệt ồn ã từ bên ngoài vọng lại.

“Ngoài trời, tuyết rơi trắng xóa một màu.” Một lúc sau, Tiểu Kinh bình tĩnh lại, u ám nói “Trong ao rất nhiều nước, uống bao nhiêu cũng không hết...”

Rốt cuộc, Ngô Quế Lan mở rộng vòng tay, ôm đứa trẻ ấy vào lòng, “Có lẽ... mẹ sẽ thử làm một bà mẹ tốt.” Cô nói thật khẽ.

Bỗng chốc cô hiểu ra rằng, nghèo chưa chắc đã là điều tồi tệ nhất.

Tiểu Kinh dựa vào trong vòng tay cô, tim đập loạn. “Con lạnh lắm, mẹ ơi.” Thằng bé nói khẽ, cơ thể nhỏ bé run lên, mặt xanh nhợt, môi tím tái, cứ như đang bị chìm trong nước lạnh.

Ngô Quế Lan siết chặt vòng tay, vỗ nhẹ nhẹ lên tấm lưng gầy nhỏ, dịu giọng: “Đừng sợ, đừng sợ, chút nữa sẽ ấm ngay thôi.” Chính trong khoảnh khắc ấy, cô cảm nhận được tình mẫu tử.

“Trong ao lắm rong rêu quá, nó cứ quấn chặt lấy người con...” Tiểu Kinh rốt cuộc òa khóc lên như một đứa trẻ, “Họ chẳng cần con nữa, mang theo em trai chuyển đi chỗ khác, lại sinh một em gái nữa, họ... chỉ ghét mình Tiểu Kinh...”

Ngô Quế Lan thở dài, cô được nghe chuyện của Tiểu Kinh từ một người hàng xóm già. Tiểu Kinh là kết quả một cuộc tình nông nổi khi còn trẻ của bà mẹ, không phải con ruột của người chồng. Thế nên trong nhà, Tiểu Kinh vừa bị khinh miệt, vừa là cái bò trút giận. Có lẽ nổi oán hận quá lớn, hoặc còn tâm nguyện chưa hoàn thành, nên cậu bé mới lưu luyến suốt hơn mười năm không siêu thoát.

“Thật sự con không muốn dọa ai, nhưng bọn trẻ con thấy con ăn mặc rách rưới, chẳng đứa nào chịu chơi cùng. Người lớn còn tệ hơn, đuổi con đi như đuổi con chó hoang...”

Ánh mắt khinh ghét đó, sự xua đuổi lạnh nhạt đó, Ngô Quế Lan đã từng nếm trải, đã từng khắc sâu ở trong lòng, cô hiểu hơn ai hết, bất giác ôm lấy Tiểu Kinh vỗ về, “Không sao, không sao nữa rồi...” Cô mỉm cười, khóe mắt lấp lánh một giọt lệ, “Người ta đi đường người ta, mình đi đường mình là được rồi, không cần bận tâm đến người khác.” Con

người trên đời này, dù tốt dù xấu, cũng chỉ có một cuộc đời, tính toán nghĩ suy nhiều làm chi?

Tiểu Kinh dần ngừng khóc, vẻ mặt trở lại như thường, bàn tay nhỏ nhắn rứt rề đặt lên bụng Ngô Quế Lan, một nụ cười mãn nguyện nở ra trên mặt nó, “Mẹ ơi, mẹ và anh Thành Công đều tốt. Nếu anh Thành Công làm bố của Tiểu Kinh, thế thì con sẽ thành đứa bé hạnh phúc nhất trên đời.” Rốt cuộc trẻ con vẫn là trẻ con, phút trước còn khóc đến độ mưa giông gió giật, phút sau đã trời quang mây tạnh ngay được rồi.

Ngô Quế Lan lắc đầu cười khỏ, không trả lời.

***

Đèn đỏ.

Lâm Tu Kiều ngồi thừ trước tay lái, khuôn mặt ửng hồng hôm nào của Ngô Quế Lan không ngừng hiện ra trước mắt. Không thể chối cãi, khoảnh khắc ấy, anh thực sự bị rung động bởi lời mời quá thẳng thắn của cô. May còn nhớ ra người ta đang mang bầu, nếu không sợ rằng đã ở lại chỗ cô rồi.

Nghĩ tới đây, anh tự cười mình, đúng lúc đèn xanh bật lên.

Đã ở lại nhà một cô gái gọi kiêm nhặt rác ăn cơm, lại còn ăn một cách thoải mái tự nhiên như thế, đối với một người ưa sạch như anh mà nói, đúng là một việc không thể tưởng tượng được.

Trước mặt đã là Ngự Viên, nhà anh chỉ cách chỗ cô gái kia vài phút lái xe. Dù tuyết rơi, sau bữa cơm vẫn có rất nhiều người lớn dắt trẻ nhỏ ra các bãi đất trống ở công viên đốt pháo hoa. Những bông pháo hoa nở bung, rực sáng trên nền trời không khói khiến anh nhớ đến tiếng pháo thô kệch, giản đơn trong sân nhà cô gái ấy. Một cảm xúc chua chát buồn bã không tên bỗng trào dâng trong tim anh.

Mấy cuộc điện thoại giục về ăn cơm của người nhà đều bị anh tìm lí do thoái thác hết. Đáng lí dù có muốn tìm hiểu những kí ức thất lạc lúc mất trí nhớ ở chỗ cô gái kia, thì cũng còn nhiều cơ hội, có gì nhất thiết

phải vào đêm giao thừa đoàn viên trọng đại này? Huống hồ mất cả nửa ngày bên đó, anh cũng chẳng thu hoạch được điều gì đáng giá.

Anh lắc đầu, nụ cười biến mất, bẻ tay lái rẽ vào Ngự Viên. Sâu thăm trong anh cũng không lí giải nổi sao mình lại hành động kì lạ như thế, nhưng ánh mắt đau đáu mong đợi của cô gái kia khiến anh không thể chối từ được.

Hoặc có lẽ khi mất trí nhớ, anh ở chung với cô ấy cũng không tệ. Anh đoán vậy.

“Kiều, anh có nghe thấy em nói gì không?” Câu hỏi nhuốm vẻ bực bội vang lên bên tai khiến anh bất giác giật mình, chợt nhận ra ngồi bên cạnh còn có Gia Gia.

Cười cười tỏ ý hỏi lỗi, anh nghiêng đầu hỏi lại: “Xin lỗi, vừa nãy em nói gì?” Thầm Gia bĩu môi giận dỗi, trông đáng yêu như một đứa trẻ cáu kỉnh. Anh mềm lòng, đưa tay trái véo nhẹ mũi cô một cái, cười: “Thôi mà, anh xin lỗi, được chưa? Ngoan, đừng giận nữa, giận nhiều mặt chóng nhăn đấy.”

Thầm Gia nũng nịu “hừ” một tiếng, hơi nguôi ngoai, “Hai ngày nay anh sao vậy? Lúc thì cười một mình, lúc thì nhăn mày nhíu mặt. Thật làm người ta lo lắng.”

Lâm Tu Kiều lặng người. Anh đâu hay biết mình có biểu hiện khác thường như vậy. Giờ nghe lời Thầm Gia anh mới nghĩ ra, suốt mấy ngày nay trong đầu chỉ toàn hình bóng của cô gái ấy, lơ là hết cả những người xung quanh, bao gồm cả Gia Gia.

Hôm đó về nhà, bị bố mẹ và A Sâm trách cứ nhưng anh chẳng thấy hối hận chút nào. Khi thấy Gia Gia, dù đó là cô gái mà anh tự nhận là đã yêu rất nhiều năm, anh lại cảm thấy hoảng hốt, cảm thấy dường như mình đã nhầm lẫn một chuyện hết sức quan trọng.

“Không có gì... chỉ là... anh hơi mệt.” Hồi lâu, anh mới miễn cưỡng tìm cho mình một lí do.

Ánh nhìn của Thẩm Gia ảm đạm, nhưng không bình luận thêm gì về câu trả lời chiếu lệ của anh.

Qua khỏi hàng anh đào mùa đông trơ cành khẳng khiu, một tòa nhà kiêu Nhật hiện ra trong tầm mắt, Lâm Tu Kiều dừng xe trước cổng lớn, nghiêng đầu né tránh ánh nhìn nghi ngờ của Thẩm Gia: “Anh nhớ ra còn có chút việc, không vào cùng em được. Em thay anh gửi lời chúc hai bác năm mới vui vẻ.”

Thẩm Gia nhíu mày, tỏ vẻ không vui, “Anh chẳng có thành ý chút nào, em không thèm nói hộ đâu.” Cô vùng vằng ra khỏi xe rồi sập cửa lại, toan bước đi, nhưng vẫn ảm ức, liền quay người khom lưng hỏi: “Anh định đến tìm ả gái gọi đó phải không? Em biết anh vẫn chưa quên cô ta mà!”

Hạ kính xe xuống, Lâm Tu Kiều kinh ngạc vì những câu nói Thẩm Gia vô tình nói ra, ngược lại, đối với sự ghen tuông rõ ràng toát ra trong giọng nói của cô, anh lại không hề phản ứng.

“Tại sao em lại nghĩ thế?”, “vẫn chưa quên” nghĩa là sao? Hai chữ “gái gọi” sao lại nhói lòng đến thế?”

“Còn sai được à? Hôm đó nếu anh không trốn đi gặp cô ta, làm sao lại bị xe đâm?” Thẩm Gia nổi máu ghen, đã chẳng còn biết mình đang nói gì.

Vậy ư? Lâm Tu Kiều ngơ ngẩn, chẳng lẽ anh thích một cô gái gọi thô tục?

“Cô ta hay ho gì chứ? Chỉ là ả điếm trang điếm lòe loẹt, nói năng tục tĩu, bốn năm mươi đồng là chấp nhận lên giường với đàn ông...” Thẩm Gia càng nói càng tức, càng nói càng thiếu suy nghĩ, thậm chí cô đã quên người con gái đó chính là ân nhân từng cứu mạng mình.

Lâm Tu Kiều lạnh nhạt liếc nhìn cô gái yêu kiều bên ngoài, rồi từ từ lái xe đi khuất. Ánh nhìn xa lạ của anh làm cô gái bất giác im bật, lòng bỗng ớn lạnh.

Chiếc xe chạy nhanh ra khỏi Ngự Viên.

***

Lâm Tu Kiêu biết bản thân mình không phải người tốt đẹp gì. Tuy bề ngoài nhã nhặn lễ độ, nhưng đó chỉ là biểu hiện giả dối. Tất cả những người thân quen đều biết, thà trêu chọc một con sư tử cũng đừng bao giờ động đến anh. Chỉ là, không hiểu sao cảm thấy những từ gái gọi, ả điếm vừa rồi tuôn ra từ miệng Gia Gia làm anh thấy khó chịu vô cùng. Không phải vì yêu cô, anh có thể trả giá bất cứ điều gì hay sao? Tại sao chỉ bởi một việc rõ ràng là sự thực như vậy mà sinh ra cảm giác xa lạ, khiến người ta lo lắng như thế?

Đằng trước là một con ngõ nhỏ, anh thậm chí không hề do dự, vòng xe rẽ vào. Không có đèn đường, hai bên là những căn phòng cũ nát sắp sập nhưng vẫn có người ở, lấp loáng ánh đèn chiếu qua ô cửa sổ thủy tinh xập xệ dán giấy báo. Mà cách đó chỉ chừng năm mươi mét, là những dãy nhà mới tinh nằm san sát.

Không quá hai phút sau, căn nhà Ngô Quế Lan đã xuất hiện trong tầm mắt. Đổ lại ở bên cạnh tường bao, anh cũng không xuống xe, chỉ lẳng lặng ngồi bên trong.

Tại sao lại đến nơi này? Chẳng lẽ đúng như lời Gia Gia nói, không thể quên được cô gái kia ư?

Bề ngoài bình thường, ăn mặc chẳng ra sao, nói năng thô lỗ, bốn mươi, năm mươi đồng tiền là có thể...

Loại phụ nữ như vậy vốn không cùng thế giới với anh. Lần đầu tiên gặp nhau hôm đó nếu không phải vì tâm trạng anh không tốt, lại uống hơi nhiều rượu, có lẽ cả đời anh cũng không bao giờ chạm vào người như cô.

Nhưng vì sao bây giờ anh lại đến đây?

Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh ngày hôm đó cô cúi đầu chăm chú mổ cá, vài lọn tóc xoắn khô vàng xòa xuống gò má nhợt nhạt,

theo động tác của cô mà khẽ khàng đong đưa.

Tức giận thờ dài một hơi, anh lục túi áo tìm thuốc, lấy một điều ngậm lên miệng rồi châm lửa.

Chẳng có lí do gì mà anh lại động lòng bởi một cô gái chỉ cần có tiền là sẵn sàng lên giường với bất cứ người đàn ông nào.

Chẳng có lí do nào cả...

Đúng lúc Lâm Tu Kiêu đang cố gắng tự thuyết phục mình, trước mặt có hai bóng người chậm chậm lại gần. Cả hai đều thấp bé gầy gò. Cho dù ánh sáng lờ mờ, nhưng vẫn có thể dễ dàng nhận ra một người là Ngô Quế Lan, người còn lại là đàn ông.

Lâm Tu Kiêu nhú mày, bất động, chỉ hít một hơi thuốc thật dài, sau đó thở ra. Qua làn khói dày, anh nhìn thấy hai người chậm rãi tới gần, dừng lại ngoài cửa. Cửa mở, hai người một trước một sau đi vào.

Khách làng chơi? Anh nheo mắt, đặt tay lên vô lăng, tự khuyên bản thân mình nên lập tức rời đi. Nhưng ngay sau đó anh nhanh chóng dập thuốc, bước xuống xe.

Không phải cô đang mang thai, ít nhất phải một hai năm không được tiếp khách hay sao? Mím môi, anh đi đến trước cánh cửa kia, thong thả đẩy mạnh.

Hồi lâu sau, trong sân mới truyền vào tiếng bước chân nho nhỏ, dừng lại ở sau cửa.

“Ai?” Giọng nói nghi hoặc của Ngô Quế Lan vang lên từ bên trong, cũng không mở cửa ra ngay lập tức.

Lâm Tu Kiêu buồn bực, trầm giọng đáp: “Lâm Tu Kiêu.” Nghĩ đến có một người đàn ông khác đang ở trong nhà, mà chính mình giờ đây lại bị nhốt bên ngoài, còn phải kiểm chứng thân phận mới được đi vào, trong lòng anh đột nhiên vô cùng khó chịu.

Sau một tiếng kêu khẽ, cửa kéo kẹt mở ra. Lúc này, anh mới nhìn thấy người bên trong, nhưng vì đứng khuất sáng, anh cũng không nhìn rõ được biểu tình trên mặt Ngô Quế Lan.

“Thành... anh Lâm, anh có việc gì sao?” Trong giọng nói của cô hiện lên sự kinh ngạc rõ ràng.

Trong nháy mắt, Lâm Tu Kiền đã giấu đi sự tức giận trên nét mặt, khoác lên vẻ điềm đạm tươi cười đầy giả tạo, “Không có gì, chỉ vì tiện đường nên ghé qua thăm cô thôi.” Vừa nói đã tiến đến, thái độ nóng vội này nhìn qua hết như ông chồng đang đi bắt quả tang cô vợ lén lút bỏ bịch bên ngoài.

Ngô Quế Lan đành phải theo sau, tuy vui mừng khi nhìn thấy anh, nhưng vẫn không hiểu được vì sao anh có thể tiện đường mà ghé qua chỗ này.

Vừa bước vào nhà, Lâm Tu Kiền liếc mắt một cái đã thấy người đàn ông mặc một bộ vest thùng thình nghiêm túc ngồi trên ghế. Dáng người tuy thấp nhưng nhìn qua có vẻ rắn chắc, hình như làm công việc lao động chân tay, bề ngoài chất phác thật thà. Vừa nhìn thấy anh, người đó lập tức có vẻ nghi ngại, nhưng lại cười rất thân mật.

Không biết có phải vì hai người này còn chưa bắt đầu, hay vì anh chàng kia một chút tiềm năng cạnh tranh cũng không có, dưới đáy lòng Lâm Tu Kiền lặng lẽ thở phào một hơi, nụ cười trên mặt không khỏi có thêm một chút đắc ý.

“A, thì ra cô có khách.” Anh ra vẻ kinh ngạc, sau đó có vẻ ngượng ngùng, “Có phải quấy rầy hai vị rồi không?”

Người đàn ông kia hiển nhiên không biết anh là ai, chỉ là nhìn anh ăn mặc sang trọng, không tự chủ được cảm thấy bản thân bản hàn thấp bé. Chưa kể nếu so chiều cao thực sự mà nói, anh ta đúng là cũng thấp hơn Lâm Tu Kiền rất nhiều. Nghe thấy thế, anh ta lúng túng cười, cũng không biết nên nói gì cho phải.

“Có phiền gì đâu!” Ngô Quế Lan cười, “Nếu anh không vội thì...”

“Đang nghỉ Tết, cũng chẳng có việc gì.” Không đợi cô nói xong, Lâm Tu Kiều đã trả lời, đồng thời cởi áo khoác ra đưa cho cô.

Ngô Quế Lan theo phản xạ nhận lấy áo của anh, sau đó mới giật mình ngạc nhiên nhìn anh tự nhiên như chủ nhà kéo ghế ngồi xuống. Mà người đàn ông đối diện kia, hiển nhiên cũng vì hành động này của anh mà bắt đầu tỏ vẻ bất an.

“Bé Lan, vậy... anh đi trước, có cần ngày mai anh qua đón em không?” Người đàn ông đứng lên, giọng nói đặc sệt vùng Tây Nam.

Bé Lan? Đoàng một tiếng, sự đặc ý vừa nhen nhóm trong lòng Lâm Tu Kiều, phút chốc biến thành hư ảo.

“Không cần đâu, anh cứ ở nhà đợi em, em thu xếp xong sẽ qua ngay.” Ngô Quế Lan không nhận ra sự chuyển biến trong thái độ của Lâm Tu Kiều, tiếp tục nói với người đàn ông kia, “Em tiễn anh. A Vĩ, anh trở về lựa lời nói chuyện với cô ấy, đừng để cho cô ấy nghi ngờ.” Người này đúng là vị đồng hương của cô hôm nọ, Trương Vĩ.

“Anh hiểu. Em còn có khách, không cần tiễn, cũng đâu phải người ngoài.” Trương Vĩ nhìn sắc mặt Lâm Tu Kiều không được tốt lắm, hơi do dự, cuối cùng vẫn gật đầu với anh, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Vâng, vậy anh đi thông thả, nhớ cẩn thận.” Ngô Quế Lan vừa dặn dò, vừa theo ra đến cửa, nhìn anh ta đi qua khoảng sân rồi dần biến mất trong bóng đêm.

“Người yêu của cô à?” Thanh âm mất hẳn vẻ ung dung thường nhật của Lâm Tu Kiều thình lình vang lên bên tai, cô hoảng sợ xoay người, không ngờ lại đập đầu vào vòm ngực rắn chắc của người đứng sau.

“Sao anh tự nhiên...” Lui về phía sau vài bước, cô hơi tức giận ngẩng đầu. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt không vui của anh, câu đang nói im bật.

Không trang điểm đậm như lần đầu tiên gặp mặt, lúc này Lâm Tu Kiều mới chú ý, khuôn mặt Ngô Quế Lan hôm nay mộc mạc giống như mấy ngày trước họ gặp nhau, cũng giống như anh, trong lòng cô, hẳn không giống những vị khách bình thường.

“Cô không trang điểm.” Anh đột nhiên chuyển chủ đề, đồng thời cũng đưa một tay lên, lấy mu bàn tay xoa mặt Ngô Quế Lan.

Người này... Suýt nữa Ngô Quế Lan lui về phía sau, chỉ là cố nhin xuống, nhưng mặt lại bất giác đỏ bừng.

“Có phải làm việc đâu, sao lại trang điểm?” Nghe được tiếng tim mình đập rộn ràng, cô khàn khàn đáp, định vòng qua anh đi vào phía trong, lúc này mới phát hiện mình vẫn đang ôm áo khoác của anh trong tay, “Áo của anh...” Cô định để tự anh cầm, không ngờ lời còn chưa dứt, người đã bị anh kéo vào vòng tay ôm siết lấy.

“Anh...” Cô ngậy người, khuôn mặt tuấn tú cương nghị của anh bỗng phóng đại trước mắt, anh nhẹ nhàng nuốt vào những lời cô định nói. Hơi thở nam tính của anh nhẹ nhàng len lỏi vào khoang mũi cô, làm cô trở nên mơ màng.

Nguy rồi! Nguy rồi! Huyệt thái dương của Lâm Tu Kiều đột nhiên nhẩy lên, lí trí cũng không ngừng cảnh cáo anh đã làm chuyện điên rồ. Nhưng cơ thể lại dường như có ý chí của riêng nó, không thể dừng tìm kiếm sự dịu dàng từ người con gái trong lòng.

Dưới ánh đèn 40W, hai người ngồi ở hai bên bếp lò, vì nụ hôn nồng nhiệt bất ngờ vừa rồi mà rơi vào không khí trầm mặc xấu hổ.

Chỉ là nụ hôn với một cô gái bán hoa mà thôi, có gì mà to tát. Lâm Tu Kiều cố gắng thuyết phục bản thân mình, bàn tay tiến vào túi áo khoác vắt trên lưng ghế, lấy ví, rút trong đó ra mấy tờ tiền một trăm đồng, sau một lúc do dự, mới đặt lên trên bàn trước mặt Ngô Quế Lan: “Cô A Lan...” Nhớ đến vừa rồi người đàn ông kia thân mật gọi cô là “bé Lan”, trong lòng anh lại dâng lên một thứ cảm xúc đắng chát, “Tại tôi quá xúc động, xin lỗi.” Trả tiền, thanh toán sòng phẳng rồi ra đi. Bỏ qua cảm xúc thực sự trong lòng, anh quyết định dùng tiền để giải quyết tất cả.

Đón mặt! Ngô Quế Lan ban đầu còn vì chiếc hôn kia mà nhen nhóm chút kì vọng, giờ trước hành động của anh, cả tim cũng hóa thành lạnh như băng. Cô cup mắt xuống, nhìn ngón tay mình đang nắm chặt dần trên đầu gối. Mất một phút để đè nén ý nghĩ đá bay anh ra khỏi cửa, cô ngẩng đầu, vẻ mặt nịnh nọt tươi cười.

“Thì ra hôm nay anh Lâm đến đây là vì việc này. Có phải rất hối hận vì lần trước không qua đêm ở chỗ A Lan?” Vươn bàn tay đã bị móng tay găm vào đến bật máu, cô tự nhiên thuận thực lấy tiền cất vào túi, sau đó đứng lên, vòng qua bếp lò tiến về phía Lâm Tu Kiềm. Gà rừng cuối cùng cũng chỉ là gà rừng, làm sao có thể biến thành phượng hoàng được đây?

Thái độ phục vụ khách làng chơi điển hình kia làm cho sắc mặt Lâm Tu Kiềm trầm xuống, lạnh lùng nhìn cô vừa cởi cúc áo khoác vừa tiến đến gần mình, trong lòng trào dâng ham muốn đánh người.

“Anh Lâm trả nhiều tiền như vậy, A Lan nhất định sẽ phục vụ tận tình, cho anh thỏa mãn mà về.” Ngô Quế Lan cười quyến rũ, lúc này cô đã đến trước mặt Lâm Tu Kiềm. Anh là khách làng chơi, không phải Thành Công của cô. Nhìn ánh mắt sắc bén của người đàn ông phía sau cặp kính, cô càng không ngừng nhắc nhở bản thân. Cơ thể cô dán sát vào người đàn ông đang ngồi trên ghế khoác tay anh, “Chúng ta vào phòng đi.”

Lâm Tu Kiềm vẫn không nhúc nhích.

Ngô Quế Lan nhíu mày, một lát sau mặt lại giãn ra, khẽ cười, “Anh Lâm thích dùng miệng ư? Không phải tự khen, kĩ thuật của A Lan em điều luyện lắm nha!” Nói xong, liền rút tay về, nửa quỳ xuống giữa hai chân anh.

“Cô...” Vốn Lâm Tu Kiềm muốn thốt ra những lời ác độc nghiệt ngã, nhưng vì động tác của cô mà bị nghẹn lại trong yết hầu. Cơ thể bỗng trở nên căng thẳng, anh cứng ngắc nhìn người phụ nữ đang vùi đầu giữa hai chân mình. Ngón tay nắm chặt ở hai thành ghế của anh không tự giác được xiết chặt lại, ánh mắt tỏ vẻ không thể nào tin được. Anh... thế nhưng anh không thể nào kháng cự được cô!

Giây phút thỏa mãn lên đến đỉnh điểm, rốt cuộc anh không nhịn được đặt tay lên đầu người phụ nữ, kéo cô càng sát vào mình.

Ngẩng đầu, Ngô Quế Lan nhìn dáng vẻ nhắm mắt thờ dóc của Lâm Tu Kiều, lòng cũng theo đó tan chảy. Dù sao cũng là một cơ thể ấy, phản ứng lúc cao trào sao có thể không giống nhau như đúc! Nhớ đến ánh mắt thuần phác đầy trù mến nhìn cô mỗi khi ân ái, cô chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, ánh mắt trở nên dịu dàng vô cùng.

Lâm Tu Kiều mở to mắt, vừa khéo bắt gặp ánh mắt đó của cô, ngực nhói lên một cái, bất ngờ kéo Ngô Quế Lan lên ôm vào lòng.

“Lan... Lan...” Anh vô thức gọi. Mọi tức giận hờn ghen cũng theo đó mà biến thành hư ảo, trong lòng chỉ còn lại sự hoài nghi về chính bản thân mình. Trừ hai mươi ngày mất trí nhớ kia, anh gặp cô cũng chỉ hai, ba lần, làm sao có thể xuất hiện cảm giác khiến cho người ta bất an như vậy. Những ngày kia... không biết thực sự đã xảy ra những chuyện gì?

Ngô Quế Lan không lên tiếng trả lời, cũng không giãy giụa, chỉ mặc anh siết chặt cánh tay ôm mình trong ngực. Cô nghĩ, có lẽ mình hiểu được tâm trạng giằng xé của anh.

“Anh còn muốn hay không?” Một lát sau, cô khàn khàn lên tiếng hỏi, thái độ không thể nào tự nhiên, chuyên nghiệp như trước.

“Không.” Người thoáng cứng đờ, Lâm Tu Kiều lắc đầu, “Cho tôi tựa vào một lát.” Giọng nói gần như cầu xin, khiến người ta không cách nào mà cự tuyệt.

Ngô Quế Lan không hề nhúc nhích, mặc anh đem trán tựa trên vai mình. Cô an tĩnh lại, bắt đầu ngửi được mùi hương dễ chịu từ người anh. Có gì đó giống như mùi thơm của rừng tùng tỏa ra dưới ánh mặt trời, lại có gì đó giống như những bông cúc dại nở trên núi cao, nhẹ nhàng dịu mát mà ấm áp bình yên.

“Bắt đầu từ mai, em sẽ không về đây khoảng vài ngày.” Có lẽ mùi hương đó làm lòng cô dịu lại, cô đột nhiên mở miệng, có ý nhắc nhở anh

trong thời gian đó dừng qua, nếu không lại mất công cho dù cô cũng không nghĩ anh có ý định quay lại thăm cô thế này lần nữa.

“Cô muốn đi đâu?” Lâm Tu Kiêu đột nhiên lại quan tâm đến chuyện của cô, thật ngoài ý muốn.

Cách một cặp kính, Ngô Quế Lan và anh ngược mắt nhìn nhau, sau đó lại nghi ngờ không biết có phải bản thân mình hoa mắt hay không. Làm sao có thể nhìn thấy trong ánh mắt kia một chút bối rối.

“Em gái em hai ngày nữa sẽ đến đây, em muốn mượn chỗ đồng hương ở đó vài ngày. Chỗ của anh ấy điều kiện tốt hơn ở đây rất nhiều.” Sự thực từ miệng Ngô Quế Lan cứ thế tuôn ra. Nhận ra mình tự nhiên lại thành thật như vậy, Ngô Quế Lan cũng chỉ âm thầm nhún vai lơ đãng.

“Là người đàn ông vừa rồi?” Lâm Tu Kiêu nhíu mày, trong đầu không biết từ lúc nào lại hiện lên hình ảnh Ngô Quế Lan với người đàn ông thấp bé xấu xí kia làm việc mà cô làm với chính anh vừa rồi, ruột gan bất giác như bị thứ gì đó ăn mòn.

“Ừm. Anh ấy rất tốt, vẫn luôn quan tâm chăm sóc em.” Nhìn thấy trong mắt anh sự bài xích, Ngô Quế Lan theo bản năng đỡ lời cho Trương Vĩ. Cô biết, bọn họ chỉ loại dân tỉnh lẻ mà người thành phố coi thường, “Khi em ở tù, chính anh ấy là người giúp em gửi tiền về cho gia đình...” Dường như muốn thanh minh mối quan hệ của mình, cô cũng đem chuyện bản thân từng ngồi tù kể ra.

“Nói vậy, có phải là cô cũng có thể cùng anh ta làm những chuyện như vừa rồi?” Ai ngờ sự chú ý của Lâm Tu Kiêu lại đặt vào một sự việc khác, đối với việc cô đã từng ngồi tù lại tỏ ra rất dừng dưng.

Ngô Quế Lan giật mình, sau đó lắc đầu, “Nếu anh ấy muốn, em cũng không có ý kiến gì.” Nợ ân tình khó trả, cô vốn hiểu được điều này. Mấy năm nay sống kiếp đứng đường, cô cũng đã sớm coi nhẹ cơ thể mình, chẳng còn ngại ngùng việc lên giường thêm với một người đàn ông.

“Hạ đẳng!” Lâm Tu Kiêu miệt thị, một tay đẩy cô ra, đứng dậy cầm áo khoác bỏ ra ngoài.

Sau một lát yên lặng, tiếng cười chua chát của Ngô Quế Lan vang lên cùng những lời chửi rủa, “Đồ khốn, đâu phải ngày hôm nay anh mới biết, giả thanh cao làm gì! Cút đi, từ sau đừng để tôi gặp lại anh!”

Sắc mặt Lâm Tu Kiềm trở nên cực kì khó coi, nhưng không hề quay đầu. Anh nghĩ, nhất định anh điên rồi mới có thể động lòng vì loại phụ nữ này.

Chương 9 Người nhà xa cách đã lâu

Mang theo hành lí gồm có đồ dùng hàng ngày và quần áo thay giặt để trong túi, Ngô Quế Lan đi ra khỏi nhà. Sắc mặt của cô tái nhợt đầy mệt mỏi, hai mắt thâm quầng giống như một đêm không ngủ.

Ở ngoài đường tắt, cô nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu bạc. Khóc môi cô run lên, cũng không thèm nhìn người trong xe, lập tức lướt qua.

Cửa kính xe thể thao kia kéo xuống, lộ ra khuôn mặt tuần tú của Lâm Tu Kiều.

“Đừng đi.”

Anh nhìn bóng dáng mảnh mai của cô gái kia, khẽ thốt lên, khuôn mặt trắng nõn lập tức đỏ ửng.

Ngô Quế Lan có tai như điếc, ngược lại càng rảo bước nhanh hơn.

Ánh mắt Lâm Tu Kiều trở nên nảo nẻ, khẽ mím môi rồi dừng xe, chân chừ một chút, cuối cùng vẫn xuống xe nhanh chóng đuổi theo.

“Này, tôi bảo, đừng đi.” Cầm lấy cánh tay xách túi của Ngô Quế Lan, anh mất tự nhiên nói, mặt đỏ bừng, không biết là quẫn bách hay là tức giận.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn anh, Ngô Quế Lan khinh miệt cười, “Đồ khốn, anh là cái gì mà đòi quản tôi?” Nói xong, lập tức đẩy tay anh ra.

Lâm Tu Kiều cắn răng, tay kia vươn đến ôm lấy bụng cô, đem cô ôm lấy, thì thầm nói bên tai cô: “Mẹ kiếp, tôi không muốn quan tâm đến em. Tôi chỉ... Tôi chỉ muốn biết xem đứa bé trong bụng em có phải là của tôi hay không. Trước lúc làm rõ việc này, dù thế nào em cũng không được đi.” Đây là lí do duy nhất anh có thể nghĩ ra lúc này để không cho cô đi.

Ngô Quế Lan kinh ngạc, cảm thấy từ lòng bàn tay cách một lớp áo dày đặt trên bụng mình kia có một dòng ấm áp xuyên thẳng đến tim, cảm xúc kì lạ không nói nên lời lan tràn khắp cơ thể. Nếu đứa bé đó là của anh, vậy thì tốt biết bao! Sau khi Thành Công ra đi, cô không chỉ một lần ảo tưởng như thế. Nhưng mà cô rõ ràng hơn bất kì người nào, điều đó quyết không có khả năng.

Cô bật cười, một nụ cười trào phúng, “Ha ha... Anh lo lắng gì chứ? Ngoài tôi hôm qua, tôi và anh không có gì đâu. Anh không ngờ nghịch đến nỗi nghĩ rằng chỉ làm thế cũng có thể mang thai chứ? Hơn nữa, đứa bé này đã mấy tháng rồi... Ha ha... Anh Lâm thật là hài hước!” Mặc kệ là anh quên thật hay quên giả, cô cũng không muốn lấy những ngày hai người bên nhau để uy hiếp. Huống chi khi đó cô đã có bầu, căn bản cái thai này không hề liên quan đến anh. Để loại bỏ những phiền toái không đáng, cô dựa vào chuyện anh mất trí nhớ để bôi xóa đi những điều có thực, nhưng hoàn toàn vô nghĩa với anh của hiện tại.

Lâm Tu Kiều nhìn cô cười càn rỡ, không những không giận mà còn cười lại, “Có lẽ tôi nên nhắc nhở em một điều,” giọng nói anh lại khôi phục sự thông dong điềm đạm như bình thường, “Ba tháng trước, buổi tối trước ngày tôi gọi điện thoại tìm em, trên cầu vượt ở ngã tư đường Thanh Sơn.” Nhìn nụ cười tắt dần trên khuôn mặt cô gái trong lòng, anh cúi xuống, “Xem ra trí nhớ của tôi tốt hơn em nhiều.”

Khốn khiếp! Khó trách sao cô lại cảm thấy quen mặt, thì ra anh chính là con ma men kia. Ngô Quế Lan rửa thầm một tiếng, cảm thấy tim mình đập ngày càng mạnh, mặc dù có một chút ảo não, nhưng càng nhiều hơn đó là vui sướng. Nếu những lời anh nói là sự thật, vậy không chừng đứa bé này là của anh.

“Vậy thì sao?” Cô cười khẽ, trong lòng vui sướng ngập tràn, “Mỗi khách hàng của tôi đều có thể là cha đứa bé này. Người khác trốn còn không kịp, vậy mà anh còn tự dẫn xác đến cửa, thật là... Ha ha, làm cho người ta thật cảm động.” Nói hai từ cảm động với vẻ khinh thường, cô buông chiếc túi trong tay, xoay người quay lại nhìn anh, khuôn mặt lại hiện vẻ tham lam láu cá của một nàng gái gọi, đưa tay ôm lấy anh, giọng mỉa mai: “Nếu vậy, ba đứa bé à, anh định sắp xếp cho mẹ con em thế nào đây?” Chiêu này gọi là đánh rắn đập đầu, cũng có thể gọi là lấy tiền để lùi, xem xem người này phản ứng thế nào.

Lâm Tu Kiều bất giác nhíu mày, đột nhiên nhận ra mình không hiểu được suy nghĩ của cô gái trước mặt. “Đến chỗ tôi ở, chờ đến khi đứa trẻ sinh ra.” Anh không dám chắc mình muốn có con với một cô gái bán hoa hay không, nhưng đã cười lên lưng hổ, muốn xuống cũng không được.

Coi như có lương tâm, không bắt cô đi bỏ đứa bé. Bởi vậy, Ngô Quế Lan quyết định buông tha cho anh. Cô lấy ngón tay vẽ vòng vòng ở trên ngực anh vừa khiêu khích, vừa cười nịnh nọt “Anh quả là người tốt. Nhưng với địa vị của anh, làm sao có thể có một đứa con do gái đứng đường sinh ra chứ? Không bằng chúng ta thương lượng một chút, anh cho tôi một ít tiền coi như là phí nuôi dạy để bỏ trách nhiệm làm cha. Sau này, tôi quyết không cho con của chúng ta đến quấy rầy cuộc sống hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn của anh.” Nói đến chữ “con của chúng ta”, cô cũng cố ý nhấn thật mạnh.

Nhìn thái độ chỉ chăm chăm muốn lợi dụng tình hình để trục lợi của cô, Lâm Tu Kiều bất giác buông tay, lùi lại phía sau, cách cô ra một khoảng. Anh nghĩ nhất định anh điên rồi mới tự nhiên mua dây buộc mình, “Cô muốn bao nhiêu?” Anh không định coi tiền như rác, chỉ là muốn làm cho bản thân tỉnh táo lại.

Ngô Quế Lan chú ý đến hành động xa lánh của anh, trong lòng trống rỗng, nhưng mặt vẫn cười tươi như hoa, “Anh xem xét đi. Nuôi một đứa bé lớn lên, không chỉ cho nó ăn, cho nó mặc, còn phải cho nó đi học. Tất cả cũng không phải là một khoản nhỏ đâu.”

Lâm Tu Kiều nhìn cô tính toán, cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh lại, lịch sự cười dịu dàng nói: “Có lẽ tôi vẫn chưa nói cho cô, tôi là một nhân viên kế toán rất thích tính chi li. Trước khi xác định xem đứa bé có phải của tôi hay không, một xu tôi cũng sẽ không đưa.” Giờ phút này, anh đã hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu mình đến đây là gì, càng quên đi nguyên nhân một đêm hôm qua mất ngủ.

Như vậy mới đúng. Ngô Quế Lan cười thầm trong lòng. Nếu anh dễ dàng trả tiền cho cô, không phải đầu óc có vấn đề, thì là nhân cách làm người quá tốt. Mà trong ấn tượng của cô, “Lâm Tu Kiều đeo kính” nhất

quyết không phải là một trong hai loại người này, cho dù hôm nay không biết tại sao anh không đeo kính.

Nụ cười nịnh nọt tắt dần, cô bĩu môi, “Đã vậy, tôi còn có việc, xin lỗi không thể dài dòng với anh.” Nói xong cô xoay người, cầm lấy túi xách bước đi, tốc độ thay đổi sắc mặt nhanh đến mức làm cho người ta tán phục.

Xét cho cùng anh đến đây để làm gì? Lâm Tu Kiêu nhìn thấy bóng dáng gầy yếu ngày càng đi xa, kinh ngạc hỏi chính mình. Sau đó bỗng nhiên nhảy dựng lên, chạy về xe, nhanh chóng lái xe đuổi theo cô nàng giao hoạt kia.

“Rốt cuộc anh muốn gì...” Tiếng Ngô Quế Lan tức giận hét lên, bị cánh cửa đóng lại làm cho im bật. Nhìn túi hành lí của mình bị ném về ghế sau cùng với cánh cửa xe bị khóa, cô quả thật không biết phải làm gì. Người đàn ông này đúng là có vấn đề!

Lâm Tu Kiêu nhìn cô cười không ngừng. “Tôi cảm thấy cô rất thú vị.” Một cô gái thực dụng đến độ mở miệng là nhắc đến tiền, lại thường xuyên làm một số việc chẳng có lợi gì cho bản thân, mâu thuẫn khiến người ta muốn tiến thêm một bước khám phá.

Ngô Quế Lan cố nhịn xuống cảm giác muốn chửi ầm lên, tức giận ném ánh mắt xem thường về người bên cạnh, vuốt vuốt lại tóc, cũng không thèm để ý đến anh nữa.

Lâm Tu Kiêu cười đến đắc ý, theo thói quen đưa tay lên sờ mũi đẩy gọng kính. Ai ngờ sờ lên thấy trơn trãi, bây giờ mới nhớ ra, sáng nay tâm trạng rối bời, lúc đi quên mang theo.

***

Tiếng chuông di động đột ngột vang lên, phá vỡ không khí trầm lặng trong xe. Lâm Tu Kiêu nhíu mày nhìn Ngô Quế Lan nghe điện thoại. Chỉ cần nghĩ đó là cuộc điện thoại người đàn ông hôm qua gọi đến, anh đã cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, rất muốn giật lấy chiếc điện thoại trong tay cô ném đi.

“Bé Anh?” Ngô Quế Lan hơi cao giọng, có chút nghi hoặc, nhưng lại làm cho Lâm Tu Kiều yên lòng.

“... Cái gì? Nhà ga? Tại sao...?”

Cúp máy, sắc mặt Ngô Quế Lan cực kì khó coi, một hồi lâu sau vẫn không nói gì.

“Có chuyện gì vậy?” Cuối cùng Lâm Tu Kiều không nhịn được, làm như tiện mồm thì hỏi.

“Chết chắc rồi...” Dường như không nghe thấy anh hỏi, Ngô Quế Lan thẫn thờ than. Một lát sau, dường như nhớ ra gì đó, cô mới quay sang người bên cạnh nói, “Tôi muốn đến nhà ga đón người.”

Liếc nhìn cô một cái, anh thấy trong mắt cô rõ ràng có ánh lệ cùng bối rối bất an, lòng anh hoảng lên, vội nói: “Tôi có thể giúp gì được không?” Trong ấn tượng của anh, cô luôn là cô gái kiên cường mà giao hoạt, đôi khi còn có chút xiu hung hãn. Hình ảnh trước mắt này thật làm cho người ta cảm thấy lạ lẫm.

Ngô Quế Lan gục đầu cười khổ, “Anh đừng gây phiền cho tôi là tôi đã tạ ơn trời lắm rồi.” Nếu không phải vì anh, bây giờ có lẽ cô đã đến nhà Trương Vĩ, cũng không rơi vào tình trạng dở khóc dở cười như bây giờ.

Lòng tốt như bị sét đánh trúng, Lâm Tu Kiều mắt nhắm, đang muốn đáp trả mấy câu mỉa mai thì lại nhìn thấy một giọt nước mắt rơi xuống, đọng lại trên mu bàn tay cô, hơi thở anh như nghẹn lại. Nhìn cô quay mặt về phía cửa xe, sau đó lúng túng đưa tay lau mắt, tức giận trong anh tan thành bọt biển. Khẽ thở dài, anh không nhiều lời nữa, đến ngã ba đường liền rẽ chạy về phía nhà ga.

Khi xuống xe ở cửa nhà ga, Ngô Quế Lan đã khôi phục vẻ mặt bình thường, tươi cười rạng rỡ, tâm trạng nhìn qua dường như rất tốt. Lâm Tu Kiều đi cạnh cô, trong lòng thầm cảnh giác, nhắc nhở bản thân mình rằng cô gái này diễn kịch rất tài, về sau nhất định phải cẩn thận.

“Bọn họ kia rồi, cha tôi và cô em gái lớn...” Chỉ vào hai người đang đứng ở cửa nhà ga, Ngô Quế Lan mỉm cười nói, vẻ mặt đượm chút bi thương, “...Không lừa anh chứ? Bé Anh nhà tôi tuyệt đối không kém những cô gái ở thành phố...” Khi nói những lời này, cô tự hào liếc mắt nhìn Lâm Tu Kiều đứng cạnh, như thể chờ mong câu trả lời của anh.

Lâm Tu Kiều theo tay cô nhìn về phía những người kia. Ba cô mặc chiếc áo bông cũ, đầu đội chiếc mũ len sớm đã phai màu, thái dương lấp ló mấy sợi tóc bạc, mặt đầy những nếp nhăn đau khổ, hơn nữa lưng hơi còng làm cho người ta nhìn qua cứ nghĩ đã ngoài sáu mươi tuổi. Em gái của cô quả đúng như lời cô nói, nhìn rất đượm, không chỉ xinh đẹp, ăn mặc cũng rất hợp một, không hề giống những cô gái nông thôn mới ra thành phố. Hai người bọn họ đều không nhìn thấy Ngô Quế Lan, hoặc là không nhận ra, chỉ khẽ trò chuyện với nhau điều gì đó, bên cạnh bọn họ có một chiếc va li nhỏ. Hai người trái ngược hoàn toàn như vậy đứng cạnh nhau, tạo thành một tổ hợp cực kì xốn mắt, khó làm cho người ta không chú ý.

Đã gặp qua những cô gái đẹp thành thị, ngoài vẻ xinh đẹp, đối với cô em gái mà Ngô Quế Lan lấy làm tự hào, Lâm Tu Kiều cũng không có cảm giác gì hơn, chỉ ừm một tiếng xem như trả lời, sau đó ánh mắt chuyển sang gương mặt bình thường không có gì lấy làm xuất sắc của cô gái bên cạnh này. Xét cho cùng, cô có gì để hấp dẫn anh? Vì sao rõ ràng anh khinh miệt thân phận gái gọi này của cô, nhưng không thể khống chế được bản thân thôi nghĩ về? Đêm qua ra về trong tức giận, anh cứ tưởng rằng bản thân mình đã rõ ràng sự thật, sẽ không bao giờ tự ôm phiền toái vào mình nữa. Ai ngờ sau khi trở về, trong tâm trí anh chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó là cô sắp chuyển đến nhà một người đàn ông có thể được cả thể xác và tình cảm của cô. Vì vậy sáng sớm anh đã mệt mỏi thức dậy, muốn lấy lại tinh thần đi làm, nhưng quả thực không hề có hiệu quả gì. Khi ra ngoài không chỉ quên mang kính, còn chẳng hiểu sao lại lái xe đến chỗ cô. Khoảnh khắc gặp được cô ở trên đường, anh chẳng những không vì hành vi của mình mà cảm thấy tự trách, thậm chí còn cảm thấy may mắn vì đến kịp. Có phải đầu óc anh có vấn đề hay không?

Không hài lòng với câu trả lời lấy lệ ấy, Ngô Quế Lan trừng mắt không thèm để ý đến anh nữa.

Cảnh tượng sum họp với người thân hơn sáu năm không gặp cũng không cảm động như người ta dự đoán. Khi Ngô Quế Lan đến gần, giọng nói run run gọi ba, ông Ngô chỉ lãnh đạm gật đầu, con người vẫn đục với ánh nhìn đầy nghi ngờ dừng trên người Lâm Tu Kiều.

“A Lan.” Không khác biệt lắm với bề ngoài, giọng nói của Ngô Quế Anh cũng trong trẻo mà dịu dàng.

Trong lòng Ngô Quế Lan chột lạnh, nụ cười lại càng trở nên thân thiết, dang tay muốn ôm lấy em gái, “Bé Anh càng lớn càng xinh đẹp, chị cũng suýt không nhận ra rồi.”

Ngô Quế Anh lui về sau, không hề giấu giếm ý đồ tránh khỏi vòng tay của Ngô Quế Lan, “Chị cũng thay đổi thật nhiều, A Lan.” Trong mắt cô ta rõ ràng có sự châm chọc, từ lúc gặp mặt cho đến giờ cũng chưa gọi một tiếng chị gái.

Nhìn thái độ kỳ quặc của hai người kia, không khỏi nhớ tới Ngô Quế Lan âm thầm rơi lệ lúc trên đường, trong lòng Lâm Tu Kiều dâng trào phần uất, hai tay bên người cũng dần nắm thành quyền.

Ngô Quế Lan đã quen dung túng cho cô em gái, chỉ cười cười, biết điều không chạm vào cô ta, “Ngồi xe lâu như vậy cũng mệt rồi phải không? Ba, bé Anh, đi đến chỗ con nghỉ ngơi trước đã”, nói rồi xoay người cầm lấy chiếc va li.

“Đề tôi.” Lâm Tu Kiều giữ tay Ngô Quế Lan, tay kia giành trước xách va li. Anh bỗng nhiên phát hiện bàn tay ở trong tay mình lạnh như băng, lạnh đến mức làm lòng người ta chua xót, không khỏi nắm càng chặt lấy, tựa như muốn truyền hơi ấm cho cô.

“A Lan, không phải chị muốn đưa tôi đến nhà anh Vĩ chứ? Đến khi nào thì chị mới thôi gạt người đây?” Giọng nói của cô em sinh viên đại học mềm mại đủ sức lấy mạng người ta, mà cũng chua ngoa đủ lấy mạng người ta.

Ngô Quế Lan chết sững, đột nhiên phát hiện mình không còn sức giãy giữa khỏi bàn tay của Lâm Tu Kiều. Cô cup mắt lấy lại bình tĩnh, lúc

ngẩng lên trên mặt đã chỉ còn lại nét cười tươi rói, “Sao thế được? Ba và em đường xa đến thăm chị, làm sao chị có thể đưa hai người đến nhà người khác ở nhờ?” Quay đầu nhìn về phía Lâm Tu Kiều, trong mắt cô hiện lên sự cầu xin, “Phiền anh đưa chúng tôi về nhà.” Xem ra chuyện này giấu giếm không được, cho nên xin anh đừng nhúng tay vào để thêm phiền.

Nhận ra suy nghĩ của cô, Lâm Tu Kiều buồn bực trong lòng, khẽ mím môi gật đầu.

***

Sự xuất hiện của Lâm Tu Kiều với hai cha con kia quả thật là ngoài ý muốn, nhất là khi nhìn thấy xe của anh, bọn họ thậm chí bắt đầu nghi ngờ anh là do Ngô Quế Lan đem đến lừa bọn họ.

“Thưa anh, xin hỏi anh với A Lan là quan hệ gì?” Người đàn ông thờ ơ lãnh đạm với mình lúc này so với người vừa cầm chặt tay Ngô Quế Lan lúc nãy, quả thật là một trời một vực. Ngô Quế Anh xưa nay đã quen được đàn ông theo đuổi cảm thấy tự ái, cho rằng đây chỉ là một vở kịch.

Quan hệ gì? Nhìn cô gái đang ngồi rất lịch sự ở ghế sau qua gương chiếu hậu, Lâm Tu Kiều cảm thấy thú vị nhếch môi, “Tôi là bạn của Lan.” Anh cảm thấy không cần phải báo cáo rõ quan hệ của anh và cô cho những người không liên quan gì này.

Bắt gặp ánh nhìn kinh ngạc của Ngô Quế Lan, anh ranh mãnh trừng mắt với cô, thấy trong mắt cô sự cảm kích, không khỏi lại nắm bàn tay lạnh kia thật chặt.

Nhìn hai người ở ghế trên trao đổi ánh mắt, trên mặt Ngô Quế Anh hiện lên nụ cười khinh miệt, ông Ngô thì đã bắt đầu nghi ngờ, “Anh bạn trẻ, anh có biết Lan nhà chúng tôi làm nghề gì không?”

Giọng nói ông ta thô nặng, nói rất nhanh, nghe đặc sệt tiếng địa phương, Lâm Tu Kiều nghe không hiểu, chỉ có thể nghiêng đầu nhìn về phía Ngô Quế Lan, đợi cô phiên dịch.

Ngô Quế Lan cười khỏ, quay đầu hỏi ông Ngô: “Ba à, ba nói chuyện này với người ta để làm gì?”

Với con gái đương nhiên không thêm khách sáo, ông Ngô hét lên. “Không nói? Không nói chẳng lẽ ngồi nhìn người ta bị lừa giống như tên nhóc A Vĩ che giấu cho mày, bị mày hành cho khỏ ấy à?”

Ngô Quế Lan bị quát bất ngờ, một lúc sau mới cố gắng nén nghẹn ngào xuống, nửa đùa nửa thật “A Vĩ làm sao cơ? Ba, ba lại đổ oan cho người tốt rồi. Hơn nữa anh chàng trước mắt ba này ghê gớm thế này, con làm sao lừa được?” Trước kia hồi còn ở nhà, mỗi khi gặp rắc rối, cô luôn bình tĩnh đối diện với tính tình nóng nảy của cha mình, sau đó thật giả lẫn lộn biện minh. Hơn nữa, xưa nay còn có một bé Anh ngoan hiền ở bên cạnh giúp đỡ, cô thường dễ dàng có thể thoát được đòn roi.

Nghe thấy cô trả lời, Lâm Tu Kiều hơi buồn cười trừng mắt nhìn cô một cái. Nghĩ đến tình cảnh này không khỏi âm thầm thở dài, nói không chừng bản thân mình bị cô ấy lừa mà bây giờ vẫn không biết cũng nên.

“A Lan, chị dâu nhà anh Vĩ hôm qua gọi điện thoại về nhà, bảo chúng tôi tới khuyên chị đừng quán lấy anh Vĩ nhà người ta nữa.” Lúc này đây, cô em gái vốn ngoan hiền trước kia không những không giúp đỡ, ngược lại còn đổ thêm dầu vừa lửa.

Thì ra là như vậy. Ngô Quế Lan vì thái độ không tốt của người thân mà cảm thấy khó chịu, cuối cùng cũng hiểu vấn đề nằm ở đâu. “Sắp đến nơi rồi, vào nhà nói sau.” Thấy nhà hiện ra trước mắt, cô nhẹ nhàng thở ra. Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi không gian bí bách này, tạm thời tránh khỏi sự chỉ trích của người thân.

Đi vào trong phòng, nhìn thấy căn nhà đơn sơ, hai cha con người kia sắc mặt còn khó coi hơn lúc đầu.

“Thì ra những gì cô ta nói đều là sự thật.” Ngô Quế Anh thì thào, trên mặt hiện lên sự tức giận khi bị lừa, cũng không che giấu thái độ khinh miệt.

Một tiếng “Bốp!” vang lên, Ngô Quế Lan bị đánh cho lão đảo, suýt chút nữa té nhào. Bàn tay ông Ngô run lên, giọt nước mắt già nua trào ra. “Mày lừa chúng tao... Mày nói xem mấy năm nay mày thực sự làm gì? Có phải mày đang làm công việc ám muội hạ lưu gì không?”

Ngô Quế Lan đờ người, cũng không đưa tay sờ lên khuôn mặt đang run lên vì đau, mà chỉ quay đầu nhìn Lâm Tu Kiều vừa đỡ lấy mình. Thấy khuôn mặt tuấn tú của anh dần trở nên tức giận, cô bình tĩnh nói: “Xin anh về đi.” Không phải mệnh lệnh, cũng không phải hỏi, mà là câu xin. Bởi vì cô không muốn anh nhìn thấy cô chịu sự miệt thị của người nhà.

Trầm mặc nhìn thẳng vào ánh mắt bình tĩnh của cô, Lâm Tu Kiều cũng không muốn để một mình cô đối mặt với những người có thể làm cô bị thương này. Đang trong sự giằng co im lặng, Ngô Quế Anh đã mở miệng.

“Tại sao muốn bảo anh ta đi? Chẳng lẽ anh ta cũng giống như chúng tôi hai ngày trước đây, không hề biết chị làm nghề gì u?” Cô ta luôn luôn sùng bái người chị này, vì vậy sau khi biết được sự thật, lập tức có cảm giác như bị người thân phản bội, từ kính trọng sang oán hận, cho nên từ khi gặp mặt đến giờ chưa một lần giữ thể diện cho Ngô Quế Lan.

“Đừng đi, anh bạn trẻ, anh cứ ở lại xem xem đứa con gái của ông già này rốt cuộc đã làm những chuyện mất dạy gì.” Ông Ngô tiến đến, bàn tay vừa gầy vừa đen, lại thô ráp như vỏ cây, nắm chặt lấy cánh tay Lâm Tu Kiều, thái độ tàn khốc làm cho lòng người lạnh ngắt.

Lâm Tu Kiều ghét nhất ai tùy tiện động vào mình, lúc này cũng không hề nể mặt gạt tay ông ta, lấy khăn tay lau qua chỗ bị nắm phải, thờ ơ lạnh nhạt lui về một bên.

Mặc kệ đi. Ngô Quế Lan không còn nhất quyết bắt anh ta đi, lòng như tro nguội nhìn ánh mắt xa lạ của những người thân yêu nhất. Cô luôn sợ hãi ngày này sẽ đến, nhưng khi nó thực sự xảy ra, hóa ra cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng.

“Con làm cái gì, mọi người không phải đã biết rồi ư? Sao còn hỏi con? Không sai, con là gái bán hoa, con ngủ với tất cả những người đàn ông đồng ý trả tiền.” Cô nhếch môi, mệt mỏi nhận ra rằng mình vẫn còn cười được.

“Vô liêm sỉ!” Nhìn thấy sự dửng dưng của cô, trên mặt Ngô Quế Anh tràn đầy khinh miệt, “Có người chị như chị, tôi thật xấu hổ!”

Lòng Ngô Quế Lan thất lại, nhưng nụ cười mệt mỏi vẫn trào ra nơi khóe miệng, “Cô cũng biết còn có người chị như tôi? Ai cũng có thể chửi tôi, nhưng cô không có tư cách đó! Đừng tưởng đi học vài năm là có thể lên giọng...”

“Ông đánh chết đồ đê tiện mày...” Không đợi cô nói xong, ông Ngô giận đến mức cầm chiếc ghế bên cạnh định phang cô, lại bị Lâm Tu Kiều đứng một bên cản lại.

“Nói chuyện thì nói chuyện tử tế, đừng động một cái là đánh người.” Nụ cười của anh nhã nhặn, nhưng ánh mắt là ánh mắt của ác ma.

“Tôi dạy con còn không đến lượt anh xen vào!” Hiển nhiên không ngờ được bản thân mình tốt bụng giữ anh ta ở lại, anh ta còn không tỏ ra biết ơn thì thôi, làm ông Ngô giận đến hộc máu. Nhưng Lâm Tu Kiều trẻ tuổi khỏe mạnh, ông ta không làm cách nào thoát khỏi bàn tay như gọng kìm kia.

Lâm Tu Kiều cười nhạt, “Cháu không cần biết cô ấy là con gái ai, cháu chỉ biết cô ấy là mẹ của con cháu.” Một câu nói làm cả hai người kia không khỏi ghen hợm. Đến lúc này anh mới buông ra, tao nhã phải phải vết bản vô hình trên tay. Lúc ngẩng lên nhìn thấy khuôn mặt đờ đẫn của Ngô Quế Lan, trái tim anh không hiểu sao trở nên căng thẳng. Nếu anh không ngăn cản, có phải cô sẽ mặc cho chiếc ghế kia nện xuống người mình?

“Còn chưa chắc là con ai đâu!” Ngô Quế Anh hừ lạnh. Tức giận vì bị phản bội, cùng với sự ghen tị đang nhen nhóm trong lòng làm cho cô ta nói ra những lời ác nghiệt. Cô có rất nhiều người theo đuổi, nhưng mà

không một ai trong số đó có thể sánh được với người đàn ông trước mặt này, cũng khó tránh được cô cảm thấy bất bình.

Lâm Tu Kiều nghe thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, “Cô gái, nếu cô không muốn tự rước họa vào thân thì đừng ăn nói thiếu suy nghĩ.”

Xương sống Ngô Quế Anh đột nhiên lạnh đi, rõ ràng cảm thấy anh ta chỉ mạnh miệng, nhưng không thể bỏ qua được sự quyết đoán làm cho người ta ngạt thở trong lời nói đó.

Hiển nhiên Ngô Quế Lan cũng nghe được, vừa thoáng định thần lại, nhìn về phía ông Ngô, “Ba à...”

“Đừng gọi tao là ba.” Ông Ngô quát, “Đối với loại đàn bà đê tiện như mày, tao...” Mắng chửi chưa xong, ông ta bỗng nhiên ôm đầu ngồi xuống khóc rống lên, vừa khóc vừa quở trách, “Tại sao tao lại đẻ ra loại nghiệt tử như mày... Tại sao tao lại nuôi một đứa con gái không biết xấu hổ như mày...”

“Thê diện của cả nhà đều bị chị làm mất hết rồi.” Không dám tiếp tục trêu chọc Lâm Tu Kiều, Ngô Quế Anh đem tất cả tức giận trút lên người Ngô Quế Lan, “Sau khi biết được chị làm việc này, mẹ tức giận đến ngã bệnh liệt giường, đến lúc tôi lên đây vẫn chưa dậy được. Mẹ muốn tôi hỏi chị xem, đứa con gái kiên cường mạnh mẽ của bà đi đâu mất rồi? Tại sao lại tự chà đạp chính mình như thế?”

“Mẹ kiếp, ai sinh ra muốn làm gái đứng đường?” Từ lúc gặp mặt, không có lấy một câu hỏi han ân cần, đến lúc này lại miệt thị cô như thế, tính tình Ngô Quế Lan vốn không lấy gì làm nhu mì, nghĩ đến mẹ vẫn còn nằm trên giường, trong lòng vừa giận lại vừa đau, ngoài miệng lại càng thêm bất cần, “Con ranh chết tiệt, mày đừng có không phân biệt lớn nhỏ ở đây mà miệt thị chị mày. Mày cho là mày đi học thì thanh cao lắm hả? Không phải mày đi học bằng tiền chị mày bán thân sao... Đi, mày có tài thì tự kiếm tiền trang trải học phí đi!”

Một Ngô Quế Anh không bao giờ tranh chấp với người khác, một khi muốn cãi nhau, thì làm sao có thể là đối thủ của Ngô Quế Lan, lập tức nước mắt đã trào ra, “Được, nếu tôi không dùng tiền của chị, sau này

cũng đừng đến gặp tôi.” Bỏ lại sau lưng những lời tuyệt tình, cô ta xoay người lại dìu cha mình, “Ba, chúng ta đi thôi. Ba còn có con và các em. Cứ coi như ba chưa từng sinh ra đứa con gái không biết xấu hổ kia.”

“Đúng vậy, đã chết, coi như đã chết...” Ông Ngô run rẩy đứng lên, nước mắt già nua trào ra từng đợt, không ngoảnh mặt lại nhìn Ngô Quế Lan dù chỉ một lần.

“Đi đi, đi đi, chỗ của tôi bẩn lắm, không cần thận làm ô uế hai vị!” Nhìn hai người kia bỏ đi không thèm quay đầu lại, mắt Ngô Quế Lan đã ướt nhoe nhưng vẫn cố tỏ ra mạnh miệng.

Cô thật là, không bao giờ học được dịu dàng. Bao nhiêu năm phải lá mặt lá trái với người đời đã quen, đến giờ đối diện với người nhà cũng không sao nói được những câu thật lòng. Bây giờ không còn phải sợ hãi giấu giếm nữa, thái độ của những người thân yêu đó là thế. Vậy mấy năm nay, cô sống cuộc sống nhục nhã như vậy để đổi lấy cái gì?

Quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Tu Kiều không biết đã ngồi xuống ghế từ lúc nào, cô nhanh chóng đưa tay lau đi một giọt nước mắt đang lăn xuống, mặt đỏ bừng lên.

“Anh xem tẩu hài đã đủ chưa?” Cô nghiêng răng nói.

Lâm Tu Kiều nhếch khóe môi rất đẹp, “Cũng tạm đủ.” Dừng một lát mới nói tiếp, “Người nhà cô hình như không chấp nhận được cô làm việc này rồi.” Câu này nói ra dường như có ý chọc giận người đối diện vậy.

“Mẹ... cũng không liên quan đến anh.” Suýt nữa Ngô Quế Lan không kìm chế được chửi ầm lên, lại nhìn thấy bộ dáng thanh thoi của anh mà kịp thời dừng lại, lạnh lùng trả lời một câu, sau đó lấy di động trên người bấm số, đi ra ngoài cửa gọi điện.

Lâm Tu Kiều tò mò đi phía sau xem cô làm gì.

“Vĩ à?” Nghe đến hai chữ này, sắc mặt anh lập tức thay đổi.

“...Ba em và bé Anh đến đây, anh có thể giúp em chăm sóc bọn họ không?”

“Vâng... Họ biết rồi... cũng không có gì, chỉ nổi nóng. Đợi một thời gian nữa em sẽ nói rõ với họ.”

“... Anh gọi điện cho bé Anh đi. Làm phiền anh rồi.”

Cụp máy, Ngô Quế Anh quay đầu, đối diện với ánh mắt không lấy gì làm vui vẻ của Lâm Tu Kiều. “Tôi bảo...” Cô thở dài, không muốn tranh chấp với anh, “Anh Lâm, có lẽ anh không nên qua lại đây nhiều. Chỗ tôi cũng không phải nơi tốt đẹp gì, anh không sợ bị người khác cười sao?”

“Đây là việc của tôi, không liên quan đến cô.” Lâm Tu Kiều cười nửa miệng, dửng dưng nói. Có chuyện xảy ra, người đầu tiên cô nghĩ đến là người đàn ông tên Trương Vĩ kia. Mà anh bây giờ đang ở ngay trước mặt cô, cô lại tìm mọi cách để thoát khỏi anh, thế nghĩa là sao?

Ngô Quế Lan ngạc nhiên, sau đó cụp mắt cười khổ, “Đúng, chúng ta chẳng liên quan gì, mong anh đi cho... Lúc về nhờ anh tiện tay đóng cửa lại giúp.” Nói xong cũng không để ý đến anh, cô lập tức đi vào chiếc giường phía trong nằm. Những túi nhức đau đón mấy năm rồi phải gánh chịu lập tức dội lại, làm cho cô gần như không thở nổi, làm sao còn tâm trạng giằng co với anh.

Bình sinh lần đầu bị người khác bỏ qua như vậy, Lâm Tu Kiều tự ái, suýt nữa cứ thế bỏ đi. Nhưng đôi chân anh giống như tự có ý thức, lại vẫn theo sau cô. Im lặng đứng ở bên giường, anh nhíu mày nhìn cô gái làm cho tất cả mọi thứ của anh đều thoát ly quỹ đạo kia.

Cô nằm nghiêng một bên, bi thương từ đôi chân mày, từ bóng đổ nơi quàng mắt nhàn nhạt tỏa ra khiến người ta chua xót. Cô mím môi, nhưng cũng không hề rơi nước mắt.

Sao có thể quật cường như thế? Anh thở dài, từ sâu tận đáy lòng bỗng trở nên mềm mại vô cùng, nhịn không được đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, cuối cùng ngón tay dừng ở đôi lông mày đang nhíu chặt.

Ngô Quế Lan đột nhiên mở to mắt ngồi dậy, như một người chết đuối với được cọc, khát khao cầm lấy tay anh, “Anh có muốn em không?”

Lâm Tu Kiều sững người.

“Anh cùng với em đi, xin anh.” Dường như sợ anh cự tuyệt, cô buồn bã nức nở khẩn cầu, “Em không bị bệnh, thật, hàng tháng em đều kiểm tra. Em không nhiễm AIDS, cũng không có bệnh gì...”

Quạt cuồng cùng kiên cường trong mắt cô dần dần tan vỡ, giống như một mũi tên nhọn thông thả mà cố chấp tiến vào trái tim chưa kịp phòng vệ của Lâm Tu Kiều. Anh đau đớn đến không thở nổi, phải nhắm mắt hít sâu một hơi để cố thoát khỏi cảm giác kì lạ này.

“Phải rồi... Anh vẫn cảm thấy em không xứng...” Phản ứng của anh trong mắt Ngô Quế Lan là từ chối. Cô cười đau đớn, chết lặng thì thào, tay dần dần buông lỏng.

“Cô gái như em thật...” Lâm Tu Kiều ngay lập tức cầm lấy bàn tay vừa buông lỏng của cô, bắt đết dĩ thờ dài, biết bản thân mình xảy ra vấn đề rất trầm trọng rồi.

Vốn không có ý định kia, nhưng khi nghe thấy Ngô Quế Lan khóc òa vì sự dụi dàng của mình, anh cũng bắt đầu mất đi không chế.

“A... Thành Công...” Khi đau khổ và sung sướng đạt đến đỉnh điểm, những tình cảm chôn chặt dưới đáy lòng kia cũng theo đó bật thành tiếng. Ngô Quế Lan ôm chặt cơ thể cường tráng của người đàn ông, khóc nức nở, “...Em nhớ anh, rất nhớ anh... Thành Công...”

Lâm Tu Kiều như bị tạt một thùng nước lạnh từ cơ thể đến trái tim, lạnh đến rùng mình.

“Em mở to mắt nhìn rõ ràng cho tôi, tôi là Lâm Tu Kiều!” Giữ lấy mặt cô, chống lại ánh mắt như cuồng loạn của cô, anh nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng. Chưa bao giờ có người phụ nữ nào ở trên giường gọi nhầm tên anh, vậy mà cô dám!

Ngô Quế Lan tỉnh táo lại, không rõ vì sao anh bỗng nhiên trở nên giận dữ, cô mờ mịt nói: “Em biết mà.” Cô đương nhiên biết anh là ai.

“Em biết?” Lâm Tu Kiều nheo đôi mắt còn đẹp hơn phụ nữ của mình thành một đường cong nguy hiểm, giọng rất nhẹ lặp lại lời cô, “Nếu vậy, Thành Công kia là cái quái gì?” Dám để cho Lâm Tu Kiều anh làm người thay thế ư?

Ngô Quế Lan kinh ngạc, “Thành Công không phải là cái gì... A...” Thấy lời nói của mình có vấn đề, cô lập tức dừng lại, nhìn Lâm Tu Kiều, bất giác bật cười.

Bị nụ cười kì lạ của cô làm cho mất tự nhiên, Lâm Tu Kiều đột nhiên dự cảm được đáp án có lẽ là điều mình không muốn biết, vì vậy tức giận xoay người nằm xuống bên cạnh cô, kéo chăn phủ lên hai cơ thể mệt mỏi.

“Này!” Nhìn nụ cười của cô tắt dần, anh hơi bất mãn, “Cảnh cáo em, khi ở cùng tôi không được phép nghĩ đến người đàn ông khác.”

Người đàn ông khác? Ngô Quế Lan cười khỏ, khẽ thở dài, “Em biết... Anh là người đàn ông tốt...” Nghĩ đến ánh mắt khinh miệt của ba và em gái, cô không khỏi thở dài.

Một đêm mất ngủ, lúc này Lâm Tu Kiều mệt mỏi dâng trào, ngáp một cái, ôm chặt cô vào lòng. “Tôi không phải người tốt... Đừng nghĩ nhiều như thế...” Nếu cô biết anh đã từng làm những gì với cô, cô nhất định sẽ không nói như vậy. Tự nhủ thầm trong lòng, anh cúi đầu chôn mặt trong cổ cô, mơ mơ màng màng bắt đầu ngủ.

Làm sao không nghĩ cho được? Ngô Quế Lan mở to mắt, tuy rằng rất mệt, nhưng không cách nào ngủ được. Nhìn khuôn mặt anh tuấn đang ngủ say gần trong gang tấc, cô nghĩ lại cuộc sống mấy năm nay của bản thân, cả những chuyện xảy ra buổi sáng ngày hôm nay, nghĩ đến mẹ ốm bệnh vì tức giận ở nhà... Nước mắt cuối cùng cũng không nhịn được mà trào ra.

Chương 10 Gà rừng đứng cạnh phượng hoàng

Ngày tiếp theo, khi Ngô Quế Lan ra ngoài nhặt rác, ngoài ý muốn gặp phải một người.

Anh chàng con lai cao ráo điển trai tên A Sâm kia đang dựa vào chiếc Porsche mui trần màu đỏ, nhàm chán nghịch một chiếc bật lửa rất đẹp. Nhìn thấy cô, anh ta quay sang nở nụ cười không chê vào đâu được, sau đó lại lơ đãng quay đi.

Ngô Quế Lan tưởng anh ta ở chỗ này đợi ai đó, cũng không để ý, cứ đường mình mình đi. Ai ngờ lúc gần lướt qua, anh ta tách một cái đống bật lửa lại, ánh mắt màu xám nhạt nhìn cô như cười như không, ngả ngón hỏi: “Bao nhiêu tiền một lần?”.

Ngô Quế Lan dừng lại, ngẩn ra.

“Tôi nói, cô ngủ với tôi một lần, bao nhiêu tiền?” Như thể giúp cô chứng thực cô không hề nghe lầm hay hiểu sai ý, A Sâm lại thông thả dùng cách khác biểu đạt ý tứ của mình.

Ngô Quế Lan nheo mắt lại, cái nhìn sắc bén lóe lên rồi dần dần nhạt đi, “Không làm.” Thản nhiên phun ra hai chữ, cô cũng không muốn dài dòng với anh ta. Anh ta có thật muốn thế hay không, cô liếc mắt một cái cũng biết, rõ ràng người này tìm đến gây sự. Dù cô tức giận song cũng không muốn ôm phiền toái vào người, vì thế nên nhẫn nhịn bỏ đi.

“Không làm?” A Sâm nhíu mày, cười nhạt, tay cắm vào túi quần bò, thong dong bước đến cản đường Ngô Quế Lan, “Làm bộ thanh cao hả? Không phải hôm qua mới tiếp anh bạn của tôi à? Hôm nay đã làm bộ trình tiết liệt nữ? Ha ha... hay là gái gọi đã có tình?” Giọng nói trêu chọc, vẻ mặt bất cần đời, ánh mắt lạnh lùng mà sắc bén.

Mím môi, Ngô Quế Lan hít sâu một hơi, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, “Còn phải xem tôi có hứng hay không đã, không cần anh

phải để ý.” Trên đời này, có những người không nên đắc tội, cô biết, cho nên mới buộc phải học cách không chế chính mình.

“Chậc, chậc.” A Sâm lắc đầu phát ra tiếng khinh bỉ, đánh giá Ngô Quế Lan từ trên xuống dưới một lần, vẫn duy trì khoảng cách với cô hai bước, tất nhiên là bởi mùi rác trên người cô làm cho khó chịu, “Không làm thì thôi, tôi cũng chẳng ép... Ha ha... Chẳng qua là loại gái đứng đường ai cũng có thể làm chồng, hơi đâu mà để ý? Ha ha...”

Nhìn nụ cười kiêu ngạo bất cần của anh ta, Ngô Quế Lan cảm thấy tay mình bắt đầu ngứa, nhưng còn chưa mất lí trí mà quên đi thực tế, vì vậy cố gắng nhẫn nại giữ trầm mặc, chờ anh ta bỏ đi.

“Kiêu chiều chuộng Gia Gia cũng thật quá đáng, có thể vì cô ấy mà lãng phí thời gian đền bù cho cô.” Tiếng cười dừng lại, lạnh lùng nhìn Ngô Quế Lan, A Sâm nói với giọng thương hại, “Cậu ta chỉ là một tên đàn ông yêu điên cuồng đến mức không biết mình đang làm gì. Tôi khuyên cô một câu, đừng quá tin tưởng cậu ta, nếu không...” Nói chưa hết, anh ta dừng lại, phẩy tay đi về phía xe của mình.

Ngô Quế Lan cup mắt xuống, tiếp tục đi về phía trước, dường như những lời anh ta nói chẳng có tác động gì.

A Sâm lên xe, khi lướt qua người Ngô Quế Lan đột nhiên nhô đầu ra, cười hề hề thần bí, “Phượng hoàng sao có thể để ý gà rừng? Đừng quên mấy tháng trước, cô đã ế ẩm thế nào. Cô không ngại thơ đến nỗi nghĩ đó là do đen đũi chứ?”

Ném lại một câu đầy ẩn ý, anh ta phóng xe đi thẳng.

Ngô Quế Lan dừng lại, không có cách nào đi tiếp.

Sau một lúc lâu, cô đột nhiên cười. Mẹ kiếp, đời cái kiêu gì thế này? Cô nhỏ một bãi nước bọt, thì thào mắng. Cô không ngại thơ, cũng không phải đứm ngốc, nghe một câu đó cũng đoán được bảy, tám phần ý tứ. Thì ra, một lần hảo tâm làm người tốt, cô lại hồ đồ đắc tội với một tên ôn thần, tự biến mình thành con chuột chạy qua đường mặc cho người ta hành hạ. Thật là không thể ngốc hơn được nữa.

Tuy biết người đàn ông tên A Sâm này không tốt bụng đến mức đặc biệt chạy đến đây nói cho cô sự thật, nhưng mặc kệ anh ta vì lí do gì, những lời nói đó quả thật rất đáng giá cho cô suy nghĩ một phen.

Xoay người, cô trở về nhà. Trải qua sự trở mặt của người thân, sau đó lại biết được chân tướng sự việc như thật như giả đó, kiên cường như cô, rốt cuộc cũng không thể nào chống đỡ được nữa.

Về nhà, đóng cửa, cô bình tĩnh đi đến bên giường. Nhìn chần gỏi gập lại gọn gàng, trong đầu cô hiện lên hình ảnh hôm qua hai người ôm nhau ngủ, hiện lên hình ảnh ngày nào đó anh ôm cô không chịu buông tay, nụ cười trên mặt cô giờ đây còn khó coi hơn khóc.

“Khôn kiếp...” Cô thì thảo mắng một câu, đột nhiên quỳ gỏi xuống đất, vui mặt xuống đệm hồi lâu không hề nhúc nhích.

Cô sống bao năm qua, có thể nói là chẳng có chút ý nghĩa gì.

***

Cuối tháng, Ngô Quế Lan vẫn gửi tiền về nhà như thường lệ, nhưng vì nhật rác thu nhập thấp, nên tiền gửi về cũng theo đó mà ít đi. Vài lần gọi điện thoại đến cửa hàng đầu thôn, ban đầu người ta còn giúp cô đi gọi, nhưng cũng không có người đến nghe. Sau đó người ta nhắc máy thấy cô gọi, không hề ngần ngại cúp máy luôn. Nghĩ đến việc của mình đã truyền đi khắp cả thôn, chuyện trong nhà chỉ có thể nghe được qua lời Trương Vĩ. Mẹ cô không có vấn đề gì lớn, bé Anh cũng đã quay về trường học, có cô hay không dường như cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Sau ngày hôm đó, Lâm Tu Kiều cũng không đến nữa, tính ra cũng đã được một tháng. Ngô Quế Lan lúc đầu cũng chờ mong anh phủ nhận những gì cô nghĩ, nhưng thời gian cứ thế trôi qua, cô cũng dần lạnh lòng. Có lẽ, với anh mà nói, cô chỉ là một cô gái bán hoa rẻ tiền, chơi đùa xong liền vứt bỏ. Đây là sự thật cô đã sớm hiểu ra, cũng không có gì để nói là thất vọng hay không.

Tiểu Kinh đêm nào cũng xuất hiện, có nó ở bên thực ra cũng bớt cô đơn. Qua tháng Giêng, thời tiết trở nên ấm áp. Trong sân, những chồi cỏ xanh non cũng đã bắt đầu nhú lên. Số quần áo khoác lên người cũng ngày một ít dần, mà bụng cô thì càng ngày càng lớn. Có khi nghĩ đến đứa bé trước mắt và đứa bé trong bụng mình là một, cảm giác vẫn còn thấy rất kỳ lạ.

Hôm nay, trở về từ bãi rác, Ngô Quế Lan vác một chiếc túi lớn đầy phế liệu vừa đi vừa nghỉ. Đi đến bên công viên ngoài Ngự Viên, trời đã nhá nhem tối, đèn trong công viên đã được bật lên, ánh sáng chiếu rọi cả một khoảng. Bởi vì tiết trời ấm áp, những người tản bộ sau giờ ăn tối trong công viên rất nhiều, nhìn thấy cô đều bịt mũi tránh thật xa như tránh một tên ăn mày. Ngô Quế Lan hiểu, nếu muốn kiếm bát cơm ăn, nhất định phải học cách bỏ qua ánh mắt của những người này. Hướng chỉ công việc trước kia của cô so với công việc bây giờ còn khiến người khác dị nghị hơn nhiều.

Khi đi qua con đường đầy lá phong giữa công viên, một bóng dáng quen thuộc lọt vào mắt, làm cho bước chân của cô không tự giác chậm lại.

Là Lâm Tu Kiều, anh đang cùng một cô gái tóc dài sánh vai dạo bộ cách đó không xa, thỉnh thoảng quay sang nói chuyện với nhau vài câu, không khí vô cùng thân mật, hòa hợp.

Trái tim giống như có thứ gì đó xuyên qua, đau đến mức trước mắt cô mờ đi. Hít sâu một hơi, cô cố gắng ép mình nở một nụ cười chua chát, sau đó nhấc bước chân nặng nề tiếp tục rẽ sang một con đường mòn.

Mẹ kiếp, tự làm tự chịu, đáng lắm! Vừa đi cô vừa tức giận lấy mu bàn tay lau những đấng chất nơi khóe mắt. Nhưng...

Chẳng có cách nào! Dừng chân lại, cô rã rời buông thõng hai vai, mặc cho bao nhiêu đau đớn tràn lan khắp cõi lòng.

Bất giác đưa tay lên xoa bụng, cô chỉ là loại gái đứng đường hám lợi thấp hèn, lại muốn học người ta đi làm người tốt. Cô không phải loại

người như thế. Không phải vẫn nói người không vì mình, trời tru đất diệt hay sao. Cô, cô...

Hất mạnh đầu, đuổi hết những thứ không nên nghĩ, cô tiếp tục tiến về phía trước. Nếu muốn sống sót, cô nhất định phải quên anh đi, quên anh đi, quên những việc đã xảy ra giữa hai người. Cô, cho đến giờ, chưa bao giờ là loại phụ nữ lụy tình, bây giờ cũng không cần giả bộ đáng thương bị người ta chơi đùa xong vứt bỏ. Nếu như vậy, ngay cả cô cũng tự phi nhờ bản thân.

Về đến nhà, múc nước rửa mặt, thay quần áo sạch sẽ, cô bắt tay vào nấu ăn.

Tiểu Kinh mặt nhăn như mướp đắng bất ngờ xuất hiện, mặc bộ quần áo mới Ngô Quế Lan đốt cho, đôi giày ẩm ướt há mồm dưới chân cũng được đổi, nhìn qua cực kì đáng yêu.

“Mẹ, mẹ lại đau lòng rồi.” Nó tức giận, tóc mái dài che đi ánh mắt sáng ngời, cũng giấu đi sự sắc bén.

À ở hai tiếng, Ngô Quế Lan cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể gượng cười. Từ khi đồng ý để Tiểu Kinh đầu thai làm con mình, hai người từ đó dường như có một mối liên hệ vô hình, cảm xúc của cô không hiểu sao cũng ảnh hưởng đến nó. Nếu cô đau, nó cũng đau theo, cho nên mấy ngày nay nó cũng phải khổ sở cùng cô. Nếu cô không lấy chuyện phá thai ra uy hiếp, chỉ sợ nó đã sớm tức giận mà đi dạy cho Lâm Tu Kiều và người nhà cô một bài học.

“Mẹ, đã nói với mẹ rồi, sau này để Tiểu Kinh yêu mẹ, mẹ cũng chỉ yêu Tiểu Kinh, đừng nghĩ đến con người vô tình kia nữa, vậy mà mẹ không nghe.” Tiểu Kinh giáo huấn, bất đắc dĩ ném cho cô một cái nhìn xem thường.

Ngô Quế Lan lắc đầu bật cười, nhìn bộ dạng tinh quái của nó có thể biết được cuộc sống sau này của cô sẽ không bao giờ nhàm chán.

Nước sôi, cô đứng dậy pha mì. Lúc này có người gõ cửa, cô còn chưa kịp định thần, Tiểu Kinh đã nhảy dựng lên, chạy ra bên ngoài.

Ngô Quế Lan cũng không vội vàng, ngồi xuống ghế, nhìn những sợi mì lửng lơ trong tô nước, vẻ mặt vô hồn.

“Là anh Thành Công.” Trong tiếng gõ cửa vẫn không ngừng vang lên, Tiểu Kinh lặng lẽ chạy lại bên cô. Nó có thể tạo ra ảo giác khiến người ta tưởng như bị bóp cổ đến hít thở không thông, nhưng lại không thể động vào bất kì đồ vật gì, ngay cả việc mở cửa nhẹ nhàng như vậy, nó cũng làm không được.

Cơ thể Ngô Quế Lan cứng đờ, người vẫn bất động. Tiếng gõ cửa dồn dập bên tai. Cô nhắc nôi ra khỏi bếp, bắt đầu ăn mì.

“Mẹ, mẹ không định đi mở cửa à?” Tiểu Kinh sốt ruột hỏi.

Ngô Quế Lan không trả lời, tiếp tục ăn mì. Cả ngày nay ăn bánh bao nguội, cũng phải bỏ sung thứ gì đó cho ấm bụng.

Ăn được một nửa, tiếng gõ cửa dừng lại. Tiểu Kinh nhíu mày, tức giận nhìn Ngô Quế Lan dừng dừng cầm đầu ăn mì, “Người lớn thật kì lạ, rõ ràng là rất nhớ, đến khi người ta đến lại nhốt ở bên ngoài...”

Ngô Quế Lan liếc mắt nhìn nó một cái, mỉm cười: “Con cảm thấy mẹ nên mở cửa hả?” Cho dù là người già hay trẻ nhỏ, lúc lái nhái cũng đều làm cho người ta thấy phiền lòng.

“Đương nhiên.” Tiểu Kinh bị cô đánh lạc hướng, không còn lái nhái, nó gật đầu kiên định đáp.

“Được rồi, nghe theo con cả. Bây giờ mẹ đi mở cửa, nếu anh ta còn ở đó thì để cho anh ta vào nhà.” Ngô Quế Lan cười nhẹ, buông chiếc đũa trên tay, đứng dậy. Lâm Tu Kiều là người cao ngạo, đợi lâu vậy không mở cửa, làm sao còn ngốc nghếch mà đứng đó chờ. Cô như vậy chỉ là muốn cho Tiểu Kinh hết hy vọng mà thôi.

“Mẹ...” Tiểu Kinh biết cô làm như vậy chỉ là chiếu lệ cho có, vì vậy tỏ ra ủ rũ.

“Hả? Hay là không ra nữa?” Ngô Quế Lan trù mến nhìn bộ dạng đáng yêu của nó, dịu dàng nói. Nếu nó nói không, thì cô có thể đỡ phí chút sức.

Tiểu Kinh bĩu môi, vốn định nói không cần. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mẹ đã lạnh lòng, bản thân mình cũng phải thôi hy vọng có anh Thành Công làm ba, liền ngẩng đầu, vội vàng đáp: “Muốn, đương nhiên muốn.”

Ngô Quế Lan thở dài, đi ra ngoài sân.

Cánh cửa mở ra. Như Ngô Quế Lan đã đoán, bên ngoài tối như mực, không một bóng người, cũng không thấy xe của Lâm Tu Kiều.

Không thể phủ nhận được sự mát mát trong lòng, Ngô Quế Lan cười tự giễu, thế mới biết bản thân mình vẫn chờ mong anh đến mức nào. Ngô Quế Lan mày, thật vẫn chưa học được bài học nhớ đời hay sao? Cô thậm tự trách.

Lắc đầu, cô thở dài một hơi, quay đầu cười nói với Tiểu Kinh: “Thế nào, không còn ai đứng đây cả...” Giọng nói đột nhiên tắt ngấm, bởi cô cũng không thấy Tiểu Kinh cùng đi ra. Lắc đầu, cô lẩm bầm than, “Chỉ biết để mẹ ra mở cửa, mày đến chân cũng lười đi hả?”

Thở dài, cô chuẩn bị đóng cửa, lại thấy ở cạnh tường vậy có một đốm lửa mãi không tàn. Nhìn kĩ lại, mới phát hiện ở đó có một bóng người tựa vào tường.

“Em lại mang đàn ông về nhà?” Người nọ mở miệng, ngữ khí lãnh đạm mà trào phúng, không phải Lâm Tu Kiều thì là ai?

Lòng Ngô Quế Lan bỗng dung xáo trộn, nhưng nhất thời không nói được gì. Ngay cả chính cô cũng không tưởng tượng được, khoảnh khắc khi nhận ra anh vẫn còn ở đây, cô sung sướng biết chừng nào. Thật vô dụng biết bao.

“Thế nào, không muốn nhìn thấy tôi? Hay là tôi quấy rầy việc làm ăn của em?” Lâm Tu Kiều đập tàn thuốc ở trên tường, sau đó thông thả tiến đến trước mặt Ngô Quế Lan. Dưới ánh đèn mờ mịt hắt ra từ bên trong,

có thể nhìn thấy anh đeo kính, trên khuôn mặt có thứ cảm xúc gì đó người ta không thể nào nắm bắt được.

“Anh về đi, từ sau đừng đến đây nữa.” Ngô Quế Lan lấy lại tinh thần, cười lạnh đuổi khách, hoàn toàn quên mất lời hứa với Tiểu Kinh. Loại người như bọn họ, cô không nên trêu vào, chẳng lẽ muốn trốn tránh cũng không được sao?

Tiểu Kinh trốn ở một bên, xem xét tình hình mà sốt ruột.

Lâm Tu Kiều tỏ ra kinh ngạc, “Em nói gì kia?” Đây là cô đang từ chối anh?

Dáng vẻ của anh sao lại giống như đang bị cô vứt bỏ vậy? Ngô Quế Lan không khỏi nhớ đến vẻ mặt ngày hôm đó khi anh mất trí nhớ được cô nhặt về, trong lòng nhói lên, lời ra miệng cũng dịu dàng hơn rất nhiều: “Tôi chỉ là một gái bán hoa thấp kém, làm sao dám đắc tội với anh, trừ phi tôi muốn chết không toàn thây. Coi như tôi xin anh, đừng vì chuyện đó mà gây cho tôi thêm phiền phức. Nói thế nào thì coi như tôi cũng đã từng cứu bạn gái anh một lần...” Cô nghĩ anh vì chuyện đó mà trả thù cô, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện hiểu lầm về căn bệnh AIDS.

Ngực Lâm Tu Kiều khẽ giật, cô biết rồi? Cô biết rằng chính anh là người ép cô vào bước đường cùng? “Em nói bậy bạ gì đây?” Giọng nói anh có pha một chút bối rối. Tại sao cô lại biết được, là ai nói với cô? Ai có lá gan lớn như thế?

Còn muốn gạt cô! Trong lòng Ngô Quế Lan vừa đắng chát vừa tức giận, cắn răng nói: “Bạn tốt của anh, A Sâm chứ ai. Nếu anh muốn ép tôi chết, cứ nói thẳng ra là được, cần gì phải đi đường vòng như thế?” Người nhà cô vì sợ bị cô làm mất mặt mà từ cô, ngay cả người mà trước nay cô vẫn nghĩ là người tốt thì ra cũng luôn luôn lừa cô. Có những khi vùng vẫy trong tuyệt vọng, cô cảm thấy có lẽ cứ thế chết đi, còn dễ chịu hơn sống rất nhiều.

Lời của cô giống như cú chùy thép nện thẳng vào lòng Lâm Tu Kiều. Mặt anh nháy mắt trở nên trắng bệch, sự thông dong nhã nhặn biến mất không còn, “Tôi không hề nghĩ như thế... Chỉ là tôi...” Anh muốn thanh

minh, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu. Trên thực tế, đúng chỉ là vì một chút việc nhỏ mà anh đã từng bức cô đến đường cùng. Nhưng anh không hề muốn bức tử cô... anh chưa bao giờ có ý nghĩ đó.

Quay đầu, Ngô Quế Lan không nhìn thấy sự thất thần buồn nản trong mắt anh, “Thôi đi.” Thản nhiên bỏ lại hai chữ, cô từng bước lui lại phía sau, không thèm để ý đến khuôn mặt ai oán của Tiểu Kinh ở bên cạnh, chuẩn bị đóng cửa.

“Chờ một chút.” Lâm Tu Kiêu giật mình định thần lại, bèn nhanh chóng giữ lấy cánh cửa, từng bước tiến về phía trước. Nhìn khuôn mặt lãnh đạm xa cách của Ngô Quế Lan khuất trong bóng tối, anh nở nụ cười càn rỡ, “Tôi có thể đồng ý không làm phiền em, nhưng em lấy gì để báo đáp tôi đây?” Không muốn cứ như vậy mà đoạn tuyệt quan hệ với cô, không muốn sau này không còn được nhìn thấy cô nữa, anh chỉ có thể dẫn xuống áy náy trong lòng, mặt dày nói ra những lời này.

“Báo đáp?” Câu trả lời này hiển nhiên nằm ngoài dự tính của Ngô Quế Lan. Cô thất thần một hồi, sau đó bật cười, chỉ là trong nụ cười đó đầy chua xót đắng cay, “Anh xem xem chỗ tôi có cái gì thì cứ lấy.” Một câu nói hài hước như vậy, mà cô nói xong, đột nhiên muốn rơi lệ. Thì ra, cảm giác từ từ mất hết hy vọng với một người lại đau đớn đến nhường này.

Lâm Tu Kiêu cười đắc ý, “Chính em nói đấy nhé, anh muốn lấy...” Nói xong, bỗng dưng đưa tay kéo Ngô Quế Lan, cô trở tay không kịp ngã nhào vào lòng anh. Cơ thể mảnh mai kia, vì mang thai mà có vẻ đầy đặn hơn, rơi vào ngực anh. Khoảnh khắc đó, Lâm Tu Kiêu không tự chủ được thở phào một hơi. Một tháng, hơn một tháng rồi, lại có thể được ôm cô, thật tốt biết bao!

“Anh...” Ngô Quế Lan hoảng sợ, giãy giụa theo bản năng, mơ hồ không biết đây rốt cuộc là tình huống gì.

“Đừng nhúc nhích...” Hai tay càng siết chặt, giống như một gọng kìm thép ôm lấy cơ thể mảnh mai của cô. Lâm Tu Kiêu tựa đầu chôn bên gáy cô, cõi lòng miên man, anh dịu dàng nói: “Xin lỗi.”

Ngô Quế Lan sững sờ vì hai chữ đó. Tại sao anh lại nói như vậy? Anh còn muốn thế nào?

“Xin lỗi... xin lỗi...” Giống như đang niệm chú, anh nỉ non lặp lại bên tai cô, cho đến khi nước mắt của cô trào ra.

Tiểu Kinh cau mày ngồi trong một góc, vì một cảnh tượng kia mà tức giận vô cùng. Nó vẫn là một đứa trẻ thôi, có biết không? Nó làm sao có thể lí giải được thứ tình cảm phức tạp này?

“Xin lỗi có đổi ra tiền được đâu, làm gì nói nhiều như vậy.” Ngô Quế Lan bực bội mắng, không nhúc nhích được, chỉ có thể đem nước mắt lau vào áo người đàn ông trước mặt. Thực ra, cô thà rằng anh không nói hai chữ này, như vậy cô có thể hoàn toàn dứt hy vọng. Cô không muốn lại coi anh như khách hàng, cũng không muốn nhận anh làm bạn. Cô không muốn lấp lửng trong mối quan hệ này, cũng không muốn giả vờ như chẳng có gì, nhìn anh sống cuộc sống hạnh phúc với người đàn bà khác. Cô không chịu nổi.

Lâm Tu Kiều không đáp, chỉ nhẹ nhàng cọ qua khuôn mặt ướt sũng của cô, rồi vội vàng quán lấy môi cô.

Còn có người ở đây đấy! Bất đắc dĩ thở dài, sau khi chắc chắn sẽ không bị liên lụy vì sự đau lòng của Ngô Quế Lan nữa, Tiểu Kinh biến mất giữa bóng đêm. Nó còn muốn anh Thành Công làm ba nó, cho nên tốt nhất không nên quấy rầy hai người họ bồi đắp tình cảm.

Không có cách nào cự tuyệt, Ngô Quế Lan chỉ có thể từ từ nhắm đôi mắt nhắm lệ, dịu dàng mà đón nhận, trái tim và cơ thể hòa tan trong sự ôn nhu của anh. Biết đó là một liều thuốc độc, nhưng cô không có cách nào kháng cự được sự dụ hoặc của nó mà liều mình nuốt trọn.

Di động của Lâm Tu Kiều đột ngột vang lên, hai người giật mình tách ra. Nhìn nhau hồi lâu, Lâm Tu Kiều mới lấy điện thoại ra nghe.

Là A Sâm.

“Đúng, tôi đang ở chỗ cô ấy.” Anh gục đầu lên trán cô, vừa mỉm cười, vừa nói chuyện với người đầu kia điện thoại, không ngại ngừng, do dự hay che giấu.

...

“Tôi đã suy nghĩ kĩ.”

...

“Tôi nghĩ tôi thật sự yêu cô ấy.” Nhìn sâu vào ánh mắt Ngô Quế Lan, anh nói, nhận thấy sự khiếp sợ và hoài nghi trong mắt cô, anh không khỏi dùng tay kia khẽ vuốt ve mặt cô trấn an.

Đồ điện. Đó là hai chữ cuối cùng đầu dây bên kia ném cho anh.

Cúp máy, bên tay Lâm Tu Kiều còn văng vẳng tiếng mắng của A Sâm. Anh cười, “Này, cô em à, chúng ta kết hôn đi.”

“Thần kinh.” Ngô Quế Lan bị dọa cho hoảng hốt, thốt lên, chỉ cho rằng anh đang nói bậy. Nhưng không thể phủ nhận được, khi anh nói ra hai chữ kia, trái tim cô như đập sai vài nhịp.

Lâm Tu Kiều chỉ cười, không nói thêm gì nữa.

Đêm hôm đó anh ở lại.

***

Lời Lâm Tu Kiều nói, Ngô Quế Lan cũng không để ở trong lòng. Cô không tin một người đàn ông như anh sẽ đồng ý lấy một cô gái đã từng ngồi tù lại còn làm gái bán dâm, hơn nữa còn mang trong mình một đứa bé không rõ cha. Ngay cả Trương Vĩ thích cô từ nhỏ cũng đã hoàn toàn bỏ cuộc. Cô không tin trên đời này còn có người đàn ông nào chịu làm chuyện ngu xuẩn như thế. Huống chi, cô còn tận mắt nhìn thấy anh và một cô gái khác nói chuyện thân mật, tình cảm. Không hỏi anh việc đó là

vì cô cảm thấy không cần thiết, cũng không có tư cách gì để hỏi. Tạm thời cứ vậy đi.

Ai ngờ sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Tu Kiêu đi, mà lần đi này kéo dài đến hơn nửa tháng. Ngô Quế Lan cũng không thấy bất ngờ, cô là loại người nào chứ? Sợ là khi anh nhàm chán mới có thể nhớ đến mình mà thôi...

Tôi nghĩ tôi thực sự yêu cô ấy...

Mỗi lần nhớ lại đêm hôm đó, anh tựa đầu vào trán cô nói ra câu ấy, cô cảm thấy vô cùng buồn cười. Rõ ràng anh đã từng nói trước mặt cô, rằng trong lòng anh có người khác, vậy mà cô vẫn bị câu nói đùa kia làm cho miệng muội giữ anh lại qua đêm.

Vừa tự giấu chính mình, Ngô Quế Lan vừa mở cửa, không ngờ bắt gặp chiếc xe màu bạc của Lâm Tu Kiêu. Cô theo bản năng ngửa đầu nhìn trời, chẳng lẽ trời sắp mưa ra vàng ra bạc gì hay sao? Mới sáng tinh mơ...

“Cô em, lên xe thôi.” Lâm Tu Kiêu thò đầu ra từ cửa kính xe, cười hi hi gọi cô.

Ngô Quế Lan đứng không nhúc nhích, cúi đầu cân nhắc một hồi, sau đó mới ngẩng lên cười, “Anh Lâm, ban ngày tôi không tiếp khách.” Chỉ có coi anh như một vị khách, cô mới không bị những hành động ngẫu hứng của anh tra tấn đến phát điên.

Vì câu đó của cô, nụ cười xán lạn của Lâm Tu Kiêu ảm đạm đi nhiều, nhưng chỉ là chốc lát. Không lâu sau, anh lấy lại sự thản nhiên, nét giao hoạt sắc bén nhanh chóng hiện lên qua cặp kính, “Anh biết, nhưng mà... Anh thật lòng rất yêu em.” Một câu đó anh nói ra rất nhẹ nhàng không nhanh không chậm, giống như đang nói đôi ba chuyện tầm phào.

Ngô Quế Lan sững lại.

A Lan, anh thật lòng rất yêu em. Từng có một người đã nói với cô những lời đó sau khi bị cô làm tổn thương vô cùng.

Thành Công! Thành Công... Ngực Ngô Quế Lan nghẹn lại, cứ nhoi nhói đau, ánh mắt như bị giăng một lớp sương, mờ mịt nhìn về phía chàng trai đeo kính đáng ghét. Anh... thực ra anh có biết mình đang làm gì hay không?

“Cút đi, đừng đến làm phiền tôi nữa!” Cô nghiêng răng gằn từng tiếng, một bàn tay nắm chặt thành quyền.

Ánh mắt Lâm Tu Kiềm vì phản ứng này của cô mà sáng lên, cũng không tức giận mà chỉ cười rất dịu dàng: “Việc này e rằng khó, anh nói rồi, anh muốn kết hôn với em. Em muốn anh béo ú lên vì nuốt lời hả?” Ngừng lại một lát, anh mắt kiên nhẫn nói: “Anh bảo rồi, cô em à, lên xe thôi.”

Ngô Quế Lan thật sự cảm thấy bó tay với người đàn ông này, không thèm để ý đến anh ta nữa, xoay người đóng cửa, điềm nhiên đi ra ngoài.

Lâm Tu Kiềm cười cười nhìn cô, cũng không tính đuổi theo, chỉ ở phía sau thanh thoi nói một câu: “Này, cô gái, có phải em yêu Thành Công chết đi sống lại không?”

Như anh dự liệu, lời này vừa nói ra, Ngô Quế Lan đã nhanh chóng quay trở lại, “Mẹ kiếp, Lâm Tu Kiềm, cuối cùng thì anh đến đây làm gì?” Cô hung hăng đập một cái vào xe, mọi nhãn nại này giờ lập tức bay biến.

Sắc mặt Lâm Tu Kiềm không đổi, nhìn nắm tay đang dứ trước mặt mình, cười tươi như hoa nói: “Chà, cái tính này của em... Anh chỉ muốn đến thông báo cho em một tiếng, ba mẹ em đang ở nhà anh chơi. Nếu em muốn gặp họ thì mau lên xe.” Nói xong, anh đột nhiên khịt khịt mũi, nhú mày, “Này cô gái, đi thay quần áo mau, hôi chết được.”

Ngô Quế Lan bị câu nói phía trước của anh làm cho ngây ra như phỗng, nhưng cũng rất nhanh bị câu nói phía sau làm cho định thần lại. Mặt cô trong nháy mắt đỏ lên, giận dữ trừng mắt nhìn anh một cái, lui về phía sau hai bước, “Làm sao tôi biết được anh không gạt tôi?” Khi cô đi nhặt rác thường mặc bộ quần áo này, tất nhiên sẽ có mùi rác.

“Lừa em anh được cái gì?” Lâm Tu Kiều không đáp, hỏi ngược lại, cảm thấy hơi buồn bực vì cô không tin mình.

“Ai biết được?” Ngô Quế Lan nói thềm một câu, sau đó xoay người mở cửa vào nhà thay quần áo. Tạm thời cứ tin anh một lần, nếu anh lừa cô, cô sẽ cho anh biết tay.

“Ừm, như thế này khá hơn nhiều.” Khi Ngô Quế Lan thay quần áo xong ngồi vào xe, Lâm Tu Kiều lại khịt khịt mũi nói.

Ngô Quế Lan hừ một tiếng, không để ý đến lời anh nói.

“Tại sao ba mẹ tôi lại ở trong nhà anh?” Chuyện này thật không thể nào tưởng tượng được. Ngay cả cô cũng chưa từng đến nhà anh, ba mẹ cô sao tự dưng lại ở đó?

Lâm Tu Kiều cười gian, rất không liên quan hỏi một câu: “Em yêu Thành Công hay yêu anh?”

Không ngờ được anh sẽ hỏi câu này, Ngô Quế Lan há hốc miệng ngạc nhiên, cũng không phát ra tiếng. Tất nhiên, cô không biết rằng người bên cạnh tuy rằng tỏ ra thản nhiên, nhưng trên thực tế nóng ruột nóng gan chờ đợi đáp án của cô.

“Cái này có quan trọng không?” Không ngờ được cô suy nghĩ hồi lâu, khi trả lời lại thốt ra một câu như vậy, Lâm Tu Kiều suýt chút nữa ngất xỉu.

“Tất nhiên... không quan trọng.” Anh tức giận trả lời, sau đó giận dỗi quay đầu không thèm để ý đến cô.

“Anh còn chưa trả lời tôi, ba mẹ tôi tại sao lại ở trong nhà anh?” Đến lúc này, Ngô Quế Lan vẫn không tài nào hiểu được điều đó.

Lâm Tu Kiều cũng không trả lời, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Cô gái à, chúng ta kết hôn đi.” Ánh mắt anh chăm chú nhìn con đường trước mặt, dường như một câu này đang nói với không khí.

Ngô Quế Lan sững người, cố gắng phân tích xem bản thân mình có phải nghe nhầm hay không.

Két một tiếng, xe dừng lại ở ven đường. Lâm Tu Kiều quay sang, chăm chú nhìn cô gái đang sững ra: “Chúng ta kết hôn đi, anh nói nghiêm túc.”

“Vì sao...” Ngô Quế Lan lẩm bẩm, cảm giác đầu mình đang ong lên từng trận. Bao nhiêu nghi hoặc mà cô không biết hỏi từ đâu, ngược lại trong đầu lại trở nên trống rỗng.

“Đồ ngốc, đương nhiên vì anh muốn ở bên em cả đời.” Nét mặt Lâm Tu Kiều bỗng trở nên dịu dàng, không còn cợt nhả như lúc ban đầu.

Đây không phải là đáp án mà Ngô Quế Lan muốn. “Ý em là...” Cô cảm thấy bản thân mình đã thật sự biến thành đồ ngốc. Đầu óc linh hoạt ngày thường như bị cái gì đó làm tắc, không có cách nào chuyển động được.

Thở dài, Lâm Tu Kiều ghì cô sát lại gần, dấu môi nhẹ nhàng in xuống.

“Anh có thể làm cho em không còn vất vả, có thể cho em sống những ngày thoải mái, cũng có thể... làm A Sâm xách giày cho anh, nếu như em muốn nhìn.” Giọng nói anh rất dịu dàng, vẻ mặt cũng cực kì dịu dàng, rất giống Thành Công.

Ngô Quế Lan vì vài câu quen thuộc anh nói ra này làm cho sợ đến mức cứng họng, “Anh... anh...” Lúc đấy, để làm cho Thành Công hết hy vọng, hình như cô còn chất vấn anh mấy vấn đề này. Không ngờ rằng lâu như vậy, anh lại cho cô một đáp án thế này.

Lâm Tu Kiều mỉm cười, ôm cô thật chặt, môi dán vào bên tai cô, “Anh nhớ ra rồi, A Lan. Khi không được gặp em, hình ảnh em tràn ngập trong đầu anh. Sau đó có một ngày thức dậy, anh nhớ ra tất cả.”

Ngô Quế Lan không thể nhúc nhích, cả người cứng ngắc, “Từ khi nào?” Chẳng nhẽ anh vẫn luôn lấy cô ra làm trò đùa?

“Sau khi ba và em gái em đến đây, anh phát hiện tình cảm của anh dành cho em... Nhưng ban đầu, anh không có cách nào chấp nhận được, cho nên rất lâu cũng không đến. Chính là vào lúc đó.”

Lâm Tu Kiềm thở dài, sau khi nhớ lại tất cả, anh mới biết được tình cảm của mình đã quá sâu đậm, không có cách nào chối bỏ. Hơn nửa tháng qua, anh cố gắng vừa thuyết phục cha mẹ chấp nhận lựa chọn của anh, vừa xử lý tốt mối quan hệ không rõ ràng với Gia Gia. Sau đó lại lo lắng đến khúc mắc trong lòng Ngô Quế Lan, anh về quê cô, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ đón cha mẹ cô tới đây. Thực ra, mục đích cũng chỉ là cho Ngô Quế Lan thêm một lí do để chấp nhận anh mà thôi.

“Anh có biết quá khứ của em không, anh không để ý...” Đó chính là khúc mắc của Ngô Quế Lan, cô không thể nào lờ nó đi được.

“Mỗi người đều có quá khứ. Anh không sống cùng với quá khứ của em.” Lâm Tu Kiềm đã suy nghĩ thấu đáo.

Ngô Quế Lan nghe đáp án này xong, thất thần rất lâu.

Như vậy liệu còn gì để nói đây. Trầm ngâm một lát, cô quyết định, “Được, vậy thử xem!” Con đường sau này hai người phải đi còn rất nhiều chông gai đang đợi, nhưng nếu không thử, làm sao biết được? Cũng làm sao có thể cam lòng?

“Hả...” Cô trả lời dứt khoát như vậy, làm Lâm Tu Kiềm có chút ghen lời.

Ngô Quế Lan cười cười, cô ngồi thẳng dậy, đúng lúc đó có mấy người qua đường tò mò nhìn vào phía bên trong xe. Cô không khỏi héch càm thét lên, “Nhìn cái gì, cẩn thận tôi móc mắt mấy người ra!”

Những người qua đường này tức giận quay đầu đi, cũng có những người thì thảo thầm mắng, nhưng không có ai dám đáp trả cô.

Ngô Quế Lan cười khanh khách, tâm trạng thật tốt.

Lâm Tu Kiều cũng cười, bắt đầu khởi động xe, “Này cô gái, em còn chưa trả lời anh, thế cuối cùng là em yêu Thành Công, hay là yêu Lâm Tu Kiều?” Anh vẫn không quên vấn đề này.

Ngô Quế Lan liếc mắt nhìn anh, đột nhiên lao đến, ôm cổ anh hôn sâu một cái, xong làm như không có việc gì ngồi ngay ngắn lại, vuốt vuốt tóc, “Đồ ngốc!” Đã quyết định cưới cô rồi, còn phân vân vấn đề này, không phải ngốc thì là gì? Nhưng tại sao trong lòng cô vẫn vì câu hỏi này của anh mà cảm thấy ngọt ngào?

Lâm Tu Kiều ngẩn ra, đột nhiên có đáp án cho riêng mình, nụ cười trên khuôn mặt càng thêm xán lạn như ánh mặt trời. Chiếc xe cứ thế tiến vào đường lớn.

Có lẽ, đối với Ngô Quế Lan mà nói, cho dù là Thành Công hay Lâm Tu Kiều đã mất đi một phần trí nhớ, tuy rằng cùng là một người, nhưng đều không trọn vẹn. Cho nên, một Lâm Tu Kiều đã khôi phục trí nhớ, đó mới thực sự là người mà cô muốn, cô yêu đến chết đi sống lại.

Kết thúc

“A! A!” Hai tiếng hét thê thảm truyền từ hoa viên đến đại sảnh, sau đó là liên tiếp tiếng đụng đầu cốp cốp cùng tiếng bước chân dồn dập.

Ở đại sảnh, tất cả khách mời đều ngừng nói chuyện, đồng thời cùng quay mặt nhìn ra phía ngoài.

A Sâm vốn đang ở ngoài hoa viên ngắm gái đẹp, lúc này xuất hiện trong tầm mắt mọi người, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt hốt hoảng tìm kiếm trong đám đông, vẻ tao nhã phong độ ngày thường đã biến mất không còn tung tích.

Lâm Tu Kiều đang định chạy đến đã bị Ngô Quế Lan kéo lại, cô bĩu môi đưa mắt nhìn sau lưng A Sâm: “Chờ một lát!”

Lâm Tu Kiều nhìn theo, lúc này Tiểu Kinh vừa mới ở sau lưng A Sâm chạy ra, cười hì hì tiến về phía hai người. Mà ánh mắt A Sâm lúc này đột nhiên sáng ngời, giống như thấy được cứu tinh, lập tức lao về phía một cô gái tóc ngắn đứng gần ban công.

“Đó là ai?” Ngô Quế Lan hỏi. Cô gái kia tóc chỉ dài đến mang tai, nhưng tóc mái rất dài, gần như che khuất đôi mắt sáng ngời. Dường như cô ấy có chút lạ lẫm, một mình đứng cạnh ban công, mặt luôn cúi gầm, không hề bắt chuyện với những người xung quanh mình.

Nhìn thấy A Sâm chạy đến ôm chầm lấy cô gái như ôm con gấu bông, Lâm Tu Kiều cười, “Là đàn em khóa dưới của A Sâm, tên Phương Tiểu Ngôn, còn chưa tốt nghiệp đã bị tên khốn đó lôi vào công ty. Nhưng mà anh xem ra chỉ là để A Sâm chuyên dùng tiếp thêm can đảm.” Do dự một lát, anh lại nói tiếp: “Từ nhỏ A Sâm chỉ sợ ma... Ha ha, mà lá gan Tiểu Ngôn lại rất lớn...” Anh cũng không nói hết, chuyện này kể ra rất phức tạp, nhất thời cũng không nói cho rõ ràng được, cũng chẳng tất yếu kể lể trong tiệc cưới của hai người.

Lúc này Tiểu Kinh đã chạy tới bên hai người, sung sướng chen vào giữa, kéo tay cả hai.

“Con làm gì vậy?” Ngô Quế Lan nhìn anh chàng cao lớn đang ôm chặt lấy cô gái mà run rẩy, không thềm để ý đến ánh mắt khác thường của những người bên cạnh, dường như đã hiểu ra tám chín phần.

Tiểu Kinh nhún vai, tỏ ra vô tội: “Không có gì, giống như lần đầu tiên gặp mẹ thôi, chỉ trách chú ta vô dụng. Đáng đời, ai bảo dám bắt nạt mẹ.”

Ngô Quế Lan thở dài, cô thấy ánh mắt của cô gái tóc ngắn kia nhìn đến đây, hẳn là đã thấy Tiểu Kinh.

“Ừm, cho nên phải dạy dỗ cho cậu ta một trận.” Lâm Tu Kiều vừa nở nụ cười tao nhã, nhưng miệng lại nói ra những lời vô tình. Cúi người, anh in xuống một dấu hôn trên mặt vợ, “Đi thôi, đừng nhắc đến cậu ta nữa, chúng ta đi tiếp khách.” Nếu không phải bận chào khách, có lẽ anh còn đi giúp Tiểu Kinh một tay.

Ngô Quế Lan cười ngọt ngào, cầm tay anh đi về phía các vị khách. Tiểu Kinh giống như hoa đồng quần quýt theo bên họ. Chỉ có điều trừ vài người ra, không ai có thể nhìn thấy nó.

HẾT

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm các ebook khác.

